

A-DAM BA-HO-DAI

HIỆP ĐÀO 1:1

Thông tin ebook

Tên truyện : **Hiệp đầu 0-1**

Tác giả : A-dam Ba-hơ-đai

Dịch giả : Thanh Thủy

Thể loại : Văn học thiếu nhi nước ngoài

Nhà xuất bản : Kim Đồng

Số trang : 160

Kích thước : 10.2 x 14.2 cm

Năm xuất bản: 1998

Số quyển / 1 bộ : 2

Hình thức bìa : Bìa mềm

Giá bìa : 3.000 VNĐ

Đánh máy : chuotqn

Convert (TVE) : chuotqn

Ngày hoàn thành : 13/10/2008

Nơi hoàn thành : Hạ Long

<http://www.thuvien-ebook.com>

Chương một

CUỘC ĐẤU TRANH GIÀNH SÂN TẬP- TRẬN ĐẤU ĐÁNH LỘN LÀ CHỦ YẾU- TRỌNG TÀI BẤT LỰC- CẬU LẠC BỘ “NỮ THẦN CÁ” RA ĐÒI NHƯ THẾ NÀO?

1

Ma- nhút tỉnh giấc, vừa giụi mắt vừa ngáp. Gian nhà trống trải, yên tĩnh. Tiến nước từ vòi nước nhỏ giọt tí tách, đều đều.

Ma- nhút thò hai cánh tay khăng khiu ra kéo chăn. Đôi chân lấm đất lộ ra. Cậu bé rùng mình vì lạnh. “ Chắc cô đã đi làm,- khi tỉnh ngủ hẳn, cậu nghĩ,- phải xem cô để lại gì cho bữa sáng mới được”.

Chỉ một bước nhảy, cậu bé đã tới bên bếp lò. Ở đó có những chiếc xoong cũ, méo bẹp. Cậu bé lần lượt nhắc từng nắp xoong và thất vọng thả xuống. Nổi thất vọng ngày một lớn. Tất cả xoong nồi đều trống trơn. Trong cái xoong nhỏ màu đỏ đã mất quai cũng không có gì. Thường ngày cô vẫn để cà phê ở đó.

“ Thế là cô đã “ giải quyết” xong mình”, cậu bé hoài nghi lắc đầu.- “ Không có lấy một giọt cà phê, chắc là vội quá, nên cô không kịp nấu. Cũng có thể cô không còn tiền mua gói cà phê hạng bét”.

Ma- nhút vẫn còn chút hy vọng. Cậu mở cái chạn kê bên cạnh bếp lò. Cậu chiu hẳn nửa người vào trong đó, bới lục bát đĩa và các túi giấy đựng thức ăn. Ngoài ít bột mì dính túi, cậu không còn tìm được gì. Thất vọng hoàn toàn, cậu vò đầu, nhắc đi nhắc lại: “Thế là cô đã “ giải quyết” xong mình. Thế là đã “ xong mình”.

Ma- nhút nhanh nhẹn mặc quần áo. Việc này cũng không mất nhiều thời gian. Bộ “ cánh” của cậu chỉ có đôi giày bát kết thùng đế, quần nhung xố gấu và áo xơ mi tằm bươm. Một Điểm nhỏ làm “ bộ cánh” của cậu trông trang trọng hơn là chiếc mũ lưỡi trai. Cậu đội kiểu cách lên đầu, ngắm qua loa trong gương và bước ra khỏi nhà.

Ma- nhút khóa cửa, đút chìa khóa xuống dưới tấm thảm chùi chân. Như vậy là cậu bé đã kết thúc một phần của ngày hôm nay- cái ngày cũng như

mọi ngày khác, cậu bé chẳng bao giờ đắn đo, suy nghĩ gì về chúng.

Cậu bé cũng chẳng suy nghĩ tại sao những bậc thang lại rung bần bật dưới chân mình. Đây là cái cầu thang kỳ lạ: Những mảng gỗ được ghép với nhau thành bậc. Một thanh sắt cong queo là tay vịn. Đi từ tầng bốn xuống cần phải có hiểu biết về nhào lộn hay thể dục dụng cụ. Nhưng Ma-nhút đi xuống rất nhẹ nhàng, thoải mái như đi trên cầu thang bê tông mới.

Cái cầu thang kỳ lạ này cũng được treo trong ngôi nhà còn kỳ lạ hơn nữa. Ngôi nhà bị bom phá đổ một nửa; bây giờ đứng đó như một mảng tổ ong mật. Trong đó dân khu Vô-la sắp xếp những gian phòng chẳng khác gì tổ chim bồ câu.

Đối với Ma-nhút đây là ngôi nhà bình thường nhất trên thế giới. Có chẳng nó khác ngôi nhà khác ở chỗ cao hơn 2 tầng. Và dân chúng vùng lân cận gọi nó là “Tổ chim câu”. Thế mà lại tiện lợi. Ví như có ai hỏi Ma-nhút: “Chú ở đâu?” Cậu ta không cần phải suy nghĩ lâu mà trả lời giản đơn: Ở “Tổ chim câu”. – Thế là đã rất đầy đủ.

Ở một cửa sổ tầng 4 có những mảnh ván ghép lại, che kín. Điều đó chứng tỏ trong các phòng đó có người ở. Nhưng hầu hết tầng này là nơi trú ngụ của chim câu hoang và chim sẻ.

Ma-nhút dừng lại, nhặt một viên gạch gò 3 lần vào khung sắt đã gỉ của thang máy. Tiếng gõ vang lên như cồng. Sau tiếng gõ, từ 2 bên hàng lang 2 cánh cửa hầu như cùng lúc hé mở. Hai cậu bé ló ra: một đứa cao, với khuôn mặt to, sáng sủa, tóc xoăn; một đứa thấp, với khuôn mặt nhỏ, đầy tàn nhang, đầu húi bốt.

- Chào các cậu!- Ma-nhút thân mật chào chúng.

- Chào cậu!- Hai đứa kia đồng thanh đáp lại.

- Hè rồi “người anh em” ạ!- Cậu bé đầu húi bốt nhón miệng cười. Cậu ta được bạn bè gọi là Pê-rê-ca tứ là hòn ngọc, mặc dầu tên thật của cậu là Bô-gút

Ma-nhút cảm môi:

- Với tớ thì hè hay không cũng vậy thôi...

- Ừ nhỉ, cậu không đi học mà.

Đứa thứ hai là Phê-lếch, với tên riêng ở khu phố Gu-chep-xka là “ Ma-da-rô”. Cậu ta nhìn Ma-nhút chăm chú.

- Này, Pa-ra-gôn, - nó gọi biệt danh của Ma-nhút, - cậu đến thật đúng lúc. Hôm nay chúng mình sẽ tập. Cậu đi báo cho tất cả tới sân lúc 4 giờ chiều nhé! Được không?- Giọng thẳng bé khô khan, gần như hạ lệnh.

Ma-nhút không vừa long cho lắm.

- Ừ, để xem.

- Còn xem gì nữa,- Ma-da-rô gạt đi,- chỉ có cậu là còn rỗi rãi thôi mà.

Ma-nhút nhăn mặt:

- Đây là cậu nghĩ thế thôi.

- Thế cậu phải làm gì?

- Ê, “ người an hem” ạ,- nụ cười khắc khổ hiện trên đôi môi Ma-nhút, - cuộc sống không phải như truyện cổ tích hay phim. Cậu có tất cả mọi cái “ hợp pháp” trong nhà. Còn tớ, tớ phải tự “ tổ chức”.

- “ Tổ chức” cái gì?

Ma-nhút muốn nói là cô sáng nay không để lại bữa ăn sáng. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cậu thôi không nói. Cần phải có nghị lực. Không thể kêu ca được. Cậu bé vung tay, vẻ chế nhạo:

- Được, rồi đâu sẽ vào đấy như “ ông chủ” đã ra lệnh.

Ma-da-rô không biết bạn nhạo mình.

- Cậu phải nhớ đấy. Rất quan trọng đấy. Chúng mình phải trở thành một đội mạnh.

- Chủ nhật, chúng ta sẽ đá với bọn ở phố Ô-cô-pô-va, Pê-rê-ca xen vào. Mắt chú bé ánh lên vẻ kiêu hãnh.

Ma-nhút nhíu lông mày.

- Với bọn “ Chim trĩ” à?

- Thế cậu nghĩ sao?

- Chúng nó sẽ cho no nê!

- Biết đâu đấy.

- Thì cũng vài thúng!

- Rồi sẽ biết,- Ma-nhút nhắc lại, xong nhắc mũ chào.

Ma-da-rô đuổi theo bạn.

- Nhớ kỹ đấy Pa-ra-gôn ạ! Đúng 4 giờ ở sân của chúng ta.

2

Ma-da-rô đập 3 lần vào khung sắt thang máy cũ. Tiếng sắt vang rung rung cả cầu thang. Cậu bé sốt ruột đá bóng vào bức tường đã mất hết vữa áo. Lát sau. Từ sau một cánh cửa ló ra cái đầu nhỏ nhắn của Pê-rê-ca.

- Lần nào cũng phải đợi cậu, - Ma-da-rô nói với bạn không được thân mật cho lắm.- Gần 4giờ rồi. Chúng mình phải nhanh chân lên mới kịp.

Pê-rê-ca nhìn bạn không vừa long.

- Cậu cứ nghĩ là mình rồi rãi lắm... Ăn cơm trưa xong, tớ phải rửa bát chứ.

- Ông “khốt” ở nhà?

- Ở nhà...- Pê-rê-ca ngập ngừng,- Ông già trở về nhà say mèm. Tớ phải tháo cả giày cho ông.

- Cậu được “tắm quất” chứ?

- Đâu mà... ông bố tớ thế mà tốt. Không bao giờ đánh tớ. Mà cũng chả có lý do gì để đánh.

- Với người say rượu làm sao biết được sẽ thế nào. Như cái lão bên kia kia, mỗi lần lão uống rượu là bọn trẻ con tha hồ mà la. Hôm qua công an lại đến đó.

Pê-rê-ca cười gượng:

- Ông bố tớ thì khác. Mỗi lần về, bố tớ đều mang thức ăn về. Chỉ có cái thêm cả Vốt-ka..- Pê-rê-ca đột ngột vung tay như muốn kết thúc câu chuyện ở đây.

Hai đứa lặng lẽ bước đi. Ma-da-rô đập bóng xuống đường. Nó đang nghĩ đến trận đấu sắp tới. Bỗng nó đứng dừng lại:

- Này, liệu cậu Pa-ra-gôn có kịp báo hết cho mọi đứa khác không?

- Có lẽ hết...

- Với tay đó cũng không biết thế nào.

- Rồi chúng ta sẽ biết...

Ma-da-rô bước đi nhanh hơn. Quả bóng đã rách xơ được nó ôm khư khư vào lòng. Về mặt cậu ta tư lự.

- Cậu biết gì không? – Không nhìn bạn nó nói tiếp – Chúng mình phải là đội bóng mạnh nhất khu Vô-la. Tớ nghĩ cần phải lập thêm câu lạc bộ.

Pê-rê-ca đứng sững lại:

- Câu lạc bộ? Tớ cũng đã nghĩ về việc đó. Phải làm chứ.

Ma-da-rô làm ra vẻ quan trọng:

- Ủ, người anh em ạ. Chúng ta sẽ “ tổ chức”. Hôm nay tập xong sẽ họp. Tất cả sẽ bầu đội trưởng, thủ quỹ, sắp đặt chương trình luyện tập, lập đội hình thi đấu. Từ trước đến nay chẳng ra thế nào cả. Cứ thế này mãi không thể được.

- Cứ thế này mãi thì không thể được, - Pe-rê-ca nhắc lại và đấm mạnh vào lưng Phê-lếch.- Thế mà cậu không nghĩ ra sớm. Tớ cứ tưởng chỉ có mình tớ nghĩ về chuyện này. Chúng ta sẽ có câu lạc bộ. Chúng ta sẽ mua bóng mới, quần đùi đồng màu. Có thể là màu đỏ? – Cậu bé nhìn bạn chăm chú.

- Không, màu đen. Màu như của đội Pô-lô-nha.

Ý kiến này không thể bác bỏ được. Cũng như đối với dân khu phố, đội bóng này đối với bọn trẻ là đội đáng yêu nhất. Tất cả dân ở “ Tổ chim câu” cổ vũ, lo lắng cho đội này. Họ sẵn sàng lao vào các cuộc đấu khẩu, và khi cần, cả bằng chân tay với những người hâm mộ các đội khác. Bởi vậy Pê-rê-ca không phản đối ý kiến của bạn. Nó chỉ hỏi lại:

- Còn tên câu lạc bộ?

- Tớ nghĩ rồi, nhưng phải đợi ý kiến của tất cả.

- Tên là gì? Cậu nói xem nào? – Pê-rê-ca hào hứng hỏi. Nó lảng xảng chạy vòng quanh Ma-da-rô; tay nó hết vung lên cao, lại vỗ vào nhau. Nhưng Ma-da-rô vẫn lặng thinh ra vẻ quan trọng.

- Tớ không nói bây giờ. Đến cuộc họp cậu sẽ biết. Mỗi người sẽ ghi tên câu lạc bộ do mình nghĩ ra giấy, sau đó sẽ lấy số ý kiến nào nhiều nhất như bỏ phiếu kín ấy.

- Tuyệt!- Pê-rê-ca nhảy cẫng như ngựa non- Tớ cũng sẽ có một tên. Chỉ có cái phải nghĩ đã.

Chúng im bật vì Pê-rê-ca bắt đầu tập trung suy nghĩ. Cho đến khi ra sân bãi, hai đứa trẻ vẫn không nói với nhau câu nào.

Nơi bọn trẻ gọi là sân bóng chỉ là mảnh đất nhỏ. Mảnh đất nằm giữa những tòa nhà đổ nát trong chiến tranh. Trong sân còn đầy gạch ngổn ngang. Xung quanh sân, cỏ dại mọc um tùm. Tuy nhiên đối với các cầu thủ say mê, đây vẫn là cái sân khá tốt giữa Vác-sa-va bị tàn phá. Phía sân giáp phố, có bức tường đã đổ. Ở phía đối diện, là ngôi nhà một tầng bị mất mái. Phía thứ 3, có hàng rào cao. Sau hàng rào đó, là nghĩa địa ô tô. Phía thứ tư của sân, có vườn hoa quả. Trên cái sân nghèo nàn này luôn có những hoạt động thể thao của bọn trẻ ở phố Gu-chép-xka và vùng lân cận. Nhận nhịp nhất là vào buổi chiều, khi lũ trẻ đi học về. Bây giờ đang là nghỉ hè, nên trên sân không lúc nào vắng bóng chúng. Các cuộc đấu bóng đá sôi nổi luôn diễn ra, thường kết thúc bằng những cuộc cãi vã, có khi còn đánh lộn. Ngoài ra, ở đây còn có các cuộc thi vật. Bọn trẻ tổ chức các cuộc thi điền kinh. Lại có cả các buổi biểu diễn nhào lộn, trồng cây chuối và những trò khác.

Từ khi bọn trẻ ở “ Tổ chim câu” dưới sự chỉ đạo của Phê-lếch Ma-da-rô thăng đội tuyển khu Gu-chép-xca, thì mảnh đất đã thành sân riêng của chúng. Mỗi vị khách không mời nào muốn cản trở chúng luyện tập, lập tức bị đuổi ngay. Những kẻ chống đối lại đã nhiều lần phải rời sân với con mắt sưng vù, hay xương hàm ê ẩm.

Ma-da-rô và Pê-rê-ca nhìn thấy từ xa, qua khe thủng của tường một số đứa đang đá bóng trên sân. Cảnh tượng đó khiến 2 đứa vọt chạy nhanh tới sân. Kẻ nào dám cả gan chiếm sân của chúng lại đúng vào giờ tập thể này? Nhanh nhẹn như 2 con sóc, chúng lao qua khe thủng của bức tường. Cả 2 bỗng đứng sững trên khu đất như có ai giữ chân chúng lại.

Trong đám trẻ chạy trên sân, chúng thấy Skum-ba – đội trưởng “ Chim trĩ” . Hai đội sẽ gặp nhau vào chủ nhật kia mà? Hai đứa trẻ bị bất ngờ. Chúng lặng im chưa biết phải làm gì trong trường hợp này. Hai đứa sợ hãi vì sự có mặt của Pôn-đếch Pê-khô-vắc, hay như lũ trẻ thường gọi là Pa-ôn-ca (*Pa-ôn-ca: tiếng Ba Lan có nghĩa là con nhện (ND)*).Pôn-đếch bị bạn bè gọi vậy vì nó có thân hình gầy guộc, tay chân dài ngoẵng không

cân đối. Pa-ôn-ca thuộc vào loại cầu thủ chăm chỉ nhất, đồng thời kém nhất đội, luôn là đầu đề cho mọi chuyện giễu cợt, châm chọc của lũ trẻ.

Bây giờ Pa-ôn-ca xuất hiện trước mặt 2 bạn. Thậm chí người dài lê đều lắc lư trên đôi chân khẳng khiu như đôi nạng. Pa-ôn-ca đăm chiêu, lo lắng.

- Cậu thấy chưa Ma-da-rô?- Nó thì thầm với bạn.

Ma-da-rô trút lên đầu bạn những bực tức đầu tiên:

- Lại cậu cho chúng vào.

- Pa-ôn-ca kéo nhếch môi.

- Cậu tưởng chúng nó hỏi tớ?

- Phải nói với chúng rằng đây là sân của chúng ta.

- Tớ nói rồi.

- Rồi sao?

- Rồi... Skum-ba cười nhạo tớ: “ Sân của các cậu à? Các cậu hãy dọn gạch vụn đi. Chúng tớ muốn đá ở đây.”

- Khốn khổ cho thân cậu! Cần phải đuổi chúng đi chứ.

- Thì cậu thử xem. Tớ không đủ sức

Ma-da-rô ném tới Pôn-đếch cái nhìn đầy khinh bỉ. Sau đó nó chăm chú nhìn ra sân. “ Chim trĩ” đang đá ở nửa sân. Skum-ba đang tự đặt bóng. Khi nó sửa soạn sút thì Ma-da-rô lại gần, kéo tay nó.

- Đây là sân của bọn tớ.- Ma-da-rô dẫn giọng.

Skum-ba ấy Ma-da-rô như ấy kẻ quấy rầy.

- Đừng có lời thôi. Mà không thấy chúng tao đang chơi à?

- Đây là sân của bọn tớ.- Ma-da-rô nhắc lại lần nữa, rõ ràng hơn, to hơn.

Skum-ba quay lại nhìn Ma-da-rô làm như này giờ mới thấy cậu ta. Hai tay đút túi quần, nhưng cánh tay Skum-ba vẫn khuỳnh khuỳnh như khi chống nạng. Nó nheo 1 bên mắt:

- Có thể mà đã thuê đất ở tòa thị chính?

Ma-da-rô đỏ mặt. Cậu bé nghiêng răng, tay nắm chặt. Với tư thế sẵn sàng xông tới, cậu nhìn trừng trừng vào bộ mặt nhạo báng của Skum-ba.

- Đừng có đùa, Ri-sếch! Tớ khuyên các cậu hãy thu xếp và đi khỏi đây. Vì gần đến 4 giờ chúng tớ có buổi tập.

- Ri-sếch, cho nó vài cái bạt tai.- Bên cạnh vang lên giọng nói thấp, khiêu khích. Một đứa khỏe mạnh tiến lại gần. Nó mặc theo một mới nhất khu Vô-la. Trên mình nó có chiếc áo ca-rô quần nhung ống chặt, giày da mềm đế cao. Tóc chải bông. Sự chau chuốt này chứng tỏ nó bắt chước giới ăn chơi ở trung tâm Vác-sa-va . Khuôn mặt nó nhỏ nhắn như mặt con gái. Chỉ có đôi mắt đen thẫm, sâu thẫm cho thấy trong con người này có cái gì đó không tốt. Đây là I-u-lếch Váp-du-sắc. Ở khu Vô-la nó được gọi là “Cơ-rô-lê-vích” nghĩa là” ông hoàng con”. Khi nó tiến lại gần Ma-da-rô, đám trẻ giã ra với vẻ kính nể.

Lúc đó từ sau lưng Ma-da-rô, cậu bé Pê-rê-ca nhỏ bé, nhanh nhẹn nhảy vọt rọt ra như cái lò xo.

- Được thôi, được thôi!- Bằng giọng kim the thé nó gào lên.- Chúng mày nghĩ rằng chúng ông sợ sao? Đợi một tẹo. Lát nữa cả tổ chúng ông ra rồi xem.

Ma-da-rô thấy có thêm bạn, nên nghiêng răng chặt hơn. Nó nhìn đối thủ rất căm thù.

- Tao đếm đến mười, nếu chúng mày không ra khỏi đây, thì...- Nâng cao năm tay, cậu bé bắt đầu đếm.

Cậu bé không kịp đếm đến năm, Skum-ba đã nhảy nhanh tới đá tung quả bóng cậu kẹp dưới nách. Ma-da-rô lùi lại nửa bước. Sau đó nhanh như chớp, nó lao vào đối thủ to lớn hơn. Hai vòng cánh tay đan vào nhau. Cả hai lấy thế xô ngã đối thủ. Đám trẻ vây kín lấy chúng. Những lời la hét cổ vũ hai bên âm ầm vang.

- Quật nó xuống đất, Ri-sếch! Quật nó xuống!- Lũ trẻ ở Ô-cô-pô-va gào thét.

- Cố lên Ma-da-rô, cố lên! Cho nó biết tay!- Pê-rê-ca lẻ loi cố gắng gào to hơn bọn kia.

Pa-ôn-ca lạng lẽ, từ từ lùi về phía bức tường đổ. Trong trường hợp nguy kịch, nó sẽ có thể vọt ra phố đầu tiên.

Hai đối thủ giằng co quyết liệt . Mặt 2 đứa đỏ bừng vì cău giận. Mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt chúng. Cả 2 thở phì phò. Lúc đã tưởng Skm-ba với

các bắp thịt nở nang đè bẹp được Ma-da-rô xuống đất; lúc thì cậu bé Ma-da-rô nhanh nhẹn bất ngờ khóa được tay đối thủ.

- Đừng có đùa với nó nữa! Vặn cổ thẳng nhãi con đó đi!- lũ trẻ ở Ô-cô-pô-va gào mỗi lúc một to hơn.

- Được đấy, Phê-lếch! Quật nó xuống! Người an hem!- Pê-rê-ca mấp máy miệng... Tiếng cậu bé đã khản đặc. Cái giọng nhỏ, yếu ớt của cậu cố len lỏi xuyên qua tiếng ồn ào, la hét của lũ “ Chim trĩ”.Pa-ôn-ca đã lùi gần lỗ thủng ở tường.

Ma-da-rô dang rộng chân. Cậu lùi mạnh ra đằng sau muốn kéo ngã đối phương. Một đứa trẻ nào đó thò chân ngáng nó. Ma-da-rô lao đảo. Cậu nhảy lò cò để lấy lại thăng bằng. Nhưng Skum-ba đã nắm chân cạm đất nó kéo mạnh. Cả 2 đứa ngã vật xuống đất như 2 cây đổ. Skum-ba đè lên đối thủ. Bằng cả sức nặng của mình, nó ấn đối phương xuống đất. Ma-da-rô dần mất sức lực. Cậu vẫn còn chống cự lại, nhưng yếu ớt.

Lúc này đằng sau vòng khán giả có một bóng người mới. Đây là một người đàn ông to lớn trong bộ quần áo bảo hộ lao động. Chiếc mũ lưỡi chai hất ngược ra phía sau để lộ cái trán hói. Vừa chạy, ông vừa thở nặng nhọc. Ông la từ xa:

- Thì ra chúng mày, lũ mất dạy! Đủ rồi! Giải tán ngay! Lũ ôn dịch.

Xông đến cho 2 đứa trẻ đang giằng co nhau, ông ta nắm gáy 2 đứa lôi ra. Thật không dễ dàng tách chúng được. Cả 2 “ đồ vật” đan hăng máu quấn chặt lấy nhau. Người mới đến phải rất lâu mới giãn được 2 đứa. Ông dựng chúng dậy.

- Chúng mày chơi vậy đấy hả? Lũ vô công rồi nghề!- Ông ta hét lên, giọng to, trầm- Chúng mày chơi bóng như vậy hả? Chúng mày sẽ là vận động viên đấy ư?

Mãi đến giờ lũ trẻ mới nhận ra ông ta. Đó là bác thợ máy Lô-pô-tếch, chủ nhân của nghĩa địa ô tô cũ cạnh sân bóng. Lũ trẻ thường gặp bác luôn. Nhiều lần khi đứng ven rào xem chún đá bóng, bác thợ đã chỉ dẫn cho chúng. Khuôn mặt đôn hậu và luôn tươi cười của bác bây giờ đang bùng bùng giận dữ.

- Lũ chúng mày sẽ là các vận động viên ư?- Bác thợ nhắc lại và lắc mạnh cổ 2 đô vvật.

- Vì ...- Ma-da-rô khó nhọc thanh minh.- Vì chúng nó muốn chiếm sân của chúng cháu.

- Chả lẽ không được sao?- Ri-sếch Skum-ba vươn cổ.- Tòa thị chính có chia mảnh đất này cho chúng đâu. Cứ như là...

- Hằng ngày chúng đá ở đây. Chúng tôi không được chơi một lúc sao?! – Có đứa nào đó gào lên từ phía sau.

- Vì chúng mày có sân ở Ô-cô-pô-va,- Pê-rê-ca đáp lại.

- Trật tự!- Bác thợ Lô-pô-tếch giậm chân sau đó bác lại cười mỉm.- Thế thì chúng mày đánh nhau vì cái gì?- Bác bình thản hỏi.- Đánh lộn nhau để làm gì? Chưa gì đã tùm cổ nhau. Chúng mày không thể cùng chơi với nhau sao?

- Chúng cháu đấu với chúng nó vào chủ nhật tới cơ mà.- Ma-da-rô vừa giải thích, vừa lấy tay xoa bên mắt bị sưng.

- Trận đấu thì khác.- Bác Lô-pô-tếch thở ra.- Trận đấu sẽ khác, lũ ôn của tớ ạ. Còn bây giờ phải lấy bôn, chia làm 2 đội cùng chơi. Tớ nói với các chú, ngày xưa chúng tớ cũng chơi như thế. Không có đánh lộn, rất lễ độ, hòa nhã như các vận động viên chân chính. Bóng đá là môn thể thao đáng yêu. Bọn mất dạy không thể cho chơi môn đó. Nào, 2 chàng trai bắt tay nhau đi. Đây là lần cuối cùng. Nếu không tớ sẽ xây kín tường lại. Không cho một đứa nào vào hết. Nào còn đợi gì nữa?

Hai đứa trẻ vùn gườm gườm nhìn nhau. Chúng sẵn sàng lao vào nhau. Thấy vẻ mặt hiếu chiến của chúng, bác Lô-pô-tếch cười khoan dung như người cha.

- Không ai thua thiệt cả. Một đấng sừng mắt. Một bên bẹp mũi. Tỷ số 1 : 1. Bác đùa, rồi vòng tay kéo hai đứa lại gần nhau.

Hai đứa trẻ cười gượng gạo. Trong mắt chúng hãy còn những tia máu giận dữ. Nhưng bị bác thợ Lô-pô-tếch ép buộc, 2 đứa bắt tay nhau. Hai bàn tay gập nhau không thoải mái cho lắm.

- Nào bây giờ chọn đi!- Bác Lô-pô-tếch vừa hạ lệnh vừa vỗ vỗ vai 2 đứa. Bác lấy trong túi ra một đồng xu, tung tung trong lòng bàn tay, rồi hỏi:-

Cậu nào nhận mặt trái? Cậu nào nhận mặt phải?

Ma-da-rô chọn mặt phải. Đồng xu bay lên cao, rơi xuống đất, lăn vòng một hồi trên sân, rồi ngả mặt lên trên. Ma-da-rô nhìn quanh khắp lượt. Từ trong đám trẻ đang chăm chú chờ đợi nó chỉ tay vào Pê-rê-ca. Nó biết Bô-gút là thủ môn khá nhất khu Vô-la. Mà thủ môn khá nhất thì đã là nửa chiêm thẳng.

Bây giờ đến lượt Skum-ba. Trước sự ngạc nhiên của lũ trẻ, nó không chọn ai trong đội của mình mà chỉ vào Ma-nhút- Pa-ra-gôn. Cậu bé này mới xuất hiện. Pa-ra-gôn nổi tiếng trong bọn trẻ là chân sút rất khá, lại biết rê bóng rất tài.

Trên sân thêm vài đứa trẻ ở Gu-chép-xca. Đó là Cơ-rích- Xlô-nết-xki, Ta-đếch Pu-khan-xki, I-gờ-nát Pa-ra-đốp-xki. Bây giờ tha hồ mà chọn. Hai đội trưởng chia đôi số cầu thủ với nhau. Chúng lần lượt chọn theo khả năng đá của từng đứa.

Bác Lô-pô-tếch đứng giữa sân:

- Bắt đầu nhé! Hôm nay tớ làm trọng tài cho các cậu. Phải đá cho đẹp mắt. Đứa nào giở trò “ mua nhau” tớ đá đít ra khỏi sân ngay. Tất cả rõ chưa?

Bọn trẻ nhanh chóng đo gôn. Chúng xếp quần áo, mũ làm thành cọc gôn. Hai bên chọn phần sân. Và sau hồi còi của trọng tài Lô-pô-tếch, trận đấu bắt đầu.

3

Ai nghĩ rằng trận đấu sẽ kết thúc theo đúng thời gian bình thường như trọng tài Lô-pô-tếch tính thì người đó hoàn toàn nhầm. Cho đến nay chưa có lần nào trận đấu ở Gu-chép-xca kết thúc mà 2 đội không cãi nhau.

Lần này sự bất hòa bắt đầu từ đôi giày da của Cơ-rô-lê-vích- tay “ sang trọng” ở phố Ô-cô-pô-va, đá ở vị trí tiền đạo giữa. Lẽ ra phải đá vào bóng, hấn lại sút đúng vào mắt cá chân hậu vệ đối phương. Hậu vệ đó là Ta-đếch Pu-khan-xki. Ta-đếch đau ê ẩm sau “ cú sút” đó. Chân đi giày ba-ta, nó không thể trả nợ bằng cách như vậy. Nó thẳng cánh thụi Cơ-rô-lê-vích một quả vào sườn. Thằng kia không muốn mang nợ liền bạt tai Ta-đếch. Lúc đó

hai đội lại xông vào đánh lộn, lại chia thành “ Chim trĩ” và “ Chim câu”. Những va chạm cũ vượt lên trên luật lệ thi đấu fair play (*Fair play* (tiếng Anh): lối đá chân thực, có đạo đức tốt(ND). Mặc dù trọng tài yêu cầu, đe dọa trận đấu bị ngắt quãng, trở thành cuộc đánh lộn om sòm.

Thấy ý định giáo dục mềm mỏng của mình bị thất bại, trọng tài Lô-pô-tếch phải dung đến biện pháp khác. Bác nhật một dải cao su và bằng những động tác chính xác, không mạnh mẽ, bác quật vào đám trẻ.

- Lũ nhãi ôn cả loạt.- Bác la hét ầm ầm.- Với chúng mày không ai có thể sống tử tế được. Chúng mày sẽ trở thành các nhà thể thao đấy ư? Tao sẽ xây kín tường lại, không cho một đứa nào vào nữa. Cho chúng mày đá trên đường phố. Chúng mày đã không biết cư xử với nhau trên sân thì thôi.

Bác Lô-pô-tếch tách những cặp hăng máu nhất ra. Số còn lại do trận mưa bất ngờ ập tới tách nốt. Cơn mưa thánh bầy đã dập tắt “ cơn nóng bức” trong đầu các cầu thủ trẻ

Lũ trẻ đội mưa trở về nhà. Chúng ồn ào tranh luận về những việc đã xảy ra.

- Tất cả tại Ta-đếch.- Pê-rê-ca vừa nói vừa vung tay chỉ trỏ. – Cậu gây sự với Cơ-rô-lê-vích làm gì?

- Vâng, cậu giỏi.- Pu-khan-xki nhại lại.- Khi nó “ gõ” vào mắt cá chân cậu thì cậu đứng nhìn chặc?

- Phải nói với trọng tài.- ma-da-rô chen vào- Trọng tài sẽ tống cổ nó ra khỏi sân.

- Trọng tài không nhìn thấy.- Pu-khan-xki chống chế.- Tớ... người anh em ạ, tớ chuyển bóng cho Xtô-nết-xki rồi nó mới từ phía sau chạy lại. Rồi “búc”, nó khoan mũi giày vào mắt cá chân tớ.

- Dẫu sao cũng thế,- Ma-da-rô kết luận,- Trên sân không được đánh nhau.

- Tớ hoàn toàn không đánh nó. Tớ chỉ “nhẹ” vào sườn nó một tý, để cho nó biết...

- Tiếc thật,- Pa-ra-gôn thở dài.- Trận đá đang hay...

- Phải đặt ra quy định cụ thể.- I-gờ-nát Pa-ra-đốp-xki xen ngang.- Chúng mình phải quy định là chỉ được đá bằng giày vải.

- Ôi không! Người an hem thân mến!- Cơ-rích Xlô-nết-xki phản đối. Cậu ta vừa được ông bố mua cho một đôi giày đá bóng. – Tớ không đồng ý như vậy, có thể đá cả bằng giày da.

- Nếu tất cả bằng giày vải thì chỉ bằng giày vải.- Cậu bé Pê-rê-ca tuyên bố.

Ma-da-rô khoát tay:

-Cái đó không quan trọng , cái chính là việc tổ chức. Chúng ta phải thành lập câu lạc bộ. Nếu không, tất cả sẽ chẳng ra sao cả. Tớ đề nghị bây giờ ta về “ Tổ chim câu” họp.

- Tuyệt!- Pê-rê-ca xoa tay vào nhau rồi im lặng. Cái tên câu lạc bộ không để cho nó yên.

Lát sau cả bọn dừng lại trước khu nhà của Ma-da-rô, Pa-ra-gôn, Pê-rê-ca.

- Nhanh lên , chúng ta lên gác đi!- Ma-da-rô lớn tiếng hạ lệnh.

Đi lên gác nghĩa là leo lên tầng 5 của “ Tổ chim câu”. Lên đến tầng 3 còn là những thang gỗ ghép lại. Còn khi leo lên tầng 5 phải có khả năng leo trèo. Ở đây không còn bậc thang. Phải bám vào khung thang máy vào tường để leo lên. Tất cả đã leo lên đứng ở trên nền bê tông. Trên đầu bọn trẻ là trần nhà thủng lỗ chỗ vì đạn. Tường xung quanh nếu còn thì đã rạn nứt, không thì chỉ còn lại khung cốt bê tông gì. Ở đây là vương quốc của bọn trẻ, là nơi họp bí mật, chỗ chơi trốn tìm thú vị nhất, chỗ xuất phát của những chiếc máy bay giấy. Từ đây có thể quan sát toàn khu vực.

- Ai có giấy, bút?- Ma-da-rô hỏi khi tất cả đã ngồi xếp trên “ghế” của mình. “Ghế” là những viên gạch xếp lại hoặc tảng tường bê tông.

Cơ-rích Xlô-nết-xki lên tiếng đầu tiên.

- Tốt quá, cậu sẽ ghi biên bản cuộc họp.- Ma-da-rô đứng dậy. Để thêm phần sang trọng nó khịt mũi mấy lần, rồi nhìn khắp lượt: - Các cậu ạ, đầu tiên chúng ta phải chọn tên cho câu lạc bộ của chúng ta.

- “ Pô-lô-nha”, “Pô-lô-nha”!- Pa-ra-gôn hét lên.

Ma-da-rô nhú lông mày.

- Cậu hãy ngồi yên nào. Cậu lúc nào cũng phải làm ầm ĩ lên. Đã có đội tên là “Pô-lô-nha” rồi. Chúng ta phải tìm tên khác.

- Tớ nghĩ ra tên khác rồi.- Giọng lãnh lút của Pê-rê-ca như chọc vào tai mỗi đứa.- Hãy đặt tên câu lạc bộ là “ Vô-la của chúng ta” (*Tiếng Ba Lan nghĩa là ý chí(ND)*)

- Có thể là “ Vô-la của cậu”, -Ta-đếch Pu-khan-xki cười sặc sụa,- nhưng không là của chúng tớ. Cậu có ý nghĩ hay quá, người anh em ạ.

- Trật tự, các bạn!- Ma-da-rô dàn hòa.- Tớ đề nghị mỗi người chúng ta viết tên câu lạc bộ mình nghĩ ra lên giấy. Sau đó sẽ tính phiếu.

- Cậu là đứa máy móc!- Pa-ra-gôn cười to. – Tất cả cái gì cũng có thể viết , viết và viết. Tồn bút chì. Cậu nói xem, người anh em! Nếu như cậu nghĩ được cái tên gì đó thông mình, hay ho thì nói xem nào. Việc gì cứ phải quanh co, phiền phức.

Ma-da-rô dung tay che bên mắt bị sưng.Cậu ta suy nghĩ xem nên làm thế nào.

- Tớ...- nó ngật ngưỡng , - tớ đề nghị tên của câu lạc bộ chúng ta là “Si-ren-ca” .

- Tốt đấy, - Pa-ra-gôn thét lên. – Còn cần gì phải phiếu với phiếu! “Si-ren-ca” – “Nữ thần cá” được đấy, có ý nghĩa cả về chúng ta, cả về Vac-sa-va (*Si-ren-ca: tiếng Ba Lan nghĩa là “ Nữ thần cá”. Trên dọc bờ sông Vixla, đoạn chảy qua Vác-sa-va có nhiều tượng nữ thần cá(nửa người nửa cá) cầm khiên, gươm bảo vệ thủ đô(ND)*)

- È è è ... - Ta-đếch Pu-khan-xki nhăn mặt tỏ vẻ không bằng long.- Không đơn giản như vậy. Cái đó không hợp với tên câu lạc bộ thể thao.

- Thế cậu muốn thế nào? - Pê-rê-ca quay lại về phía Ta-đếch. – Cậu luôn luôn không vừa long. Chỉ có cậu là luôn kêu ca...

- Để yên nào.- Ma-da-rô ngắt lời bạn.- Có thể cậu đó nghĩ ra tên câu lạc bộ còn hay hơn.

Những ánh mắt tò mò quay về phía Pu-khan-xki. Cậu ta dựa lưng vào tường, chăm chú nhìn vào tay mình.

- Tớ có tên mà các cậu nghe xong sẽ chết lịm.

- Thì nói xem nào. Đợi gì nữa!- Pa-ra-gôn giục.

Pu-khan-xki ngẩng cao đầu , nhưng không nhìn vào bạn bè.

- “Bảo tấp”!- Nó nói nhỏ nhưng mạnh bạo.

- È, è, è .- Tiếng lao xao thất vọng kéo dài.

Pa-ra-gôn lớn tiếng cười:

- hay “ Cơn bão đá” có vẻ còn hay hơn.

Bọn trẻ chế nhạo ý nghĩ của Ta-đếch. Khi bỏ phiếu, tất cả tán thành lấy tên” Nữ thần cá”

- Còn bây giờ , chúng ta sẽ chọn đội trưởng,- Ma-da-rô nói tiếp, sau khi tất cả đã yên lặng . Đây là việc quan trọng . Chúng ta phải bỏ phiếu kín.

Cơ-rích xé từ cuốn sổ ra mấy tờ giấy trắng, đưa cho từng đứa. Lát sau cái bút chì duy nhất chuyển đi chuyển lại giữa những người bầu cử. Ai cũng ghi tên người mình đề cử vào giấy. Khi tất cả đã ghi xong, Pa-ra-gôn thu giấy vào mũ lưới trai của mình. Công việc kiểm phiếu bắt đầu. Cơ-rích ghi số phiếu trong sổ tay. Sau khi tính chính xác: Ma-da-rô được 7 phiếu. Pa-ra-gôn được 4 phiếu. Còn Ta-đếch Pu-khan-xki được 1 phiếu.

- Đây là cậu ấy tự bầu mình. – Pê-rê-ca đùa.

Khuôn mặt trắng bợt của Ta-đếch bắt đầu đỏ rộm.

- Đừng có nói láo.- Nó dẫn giọng.

- Đừng làm phách, tớ lại không nhận ra chữ cậu sao?- Pê-rê-ca đứng dậy. Trong đôi mắt nhỏ xanh như mắt mèo của cậu bé ánh lên sự châm chọc.

- Trật tự nào!- Ma-da-rô len vào giữa 2 đứa, không để chúng xô xát. – Trật tự! Đây không phải đường phố, đây là cuộc họp có tổ chức.

Ta-đếch đút tay vào túi quần bò, nhìn Ma-da-rô khiêu khích:

- Cậu bệnh nó vì nó đã bầu cậu.

- Tớ không biết ai bầu ai. Bỏ phiếu kín cơ mà. – Dừng 1 lát Ma-da-rô nói thêm:- Nhưng tớ không tự bầu mình.

Pê-rê-ca ló đầu ra sau tấm lưng rộng của Ma-da-rô:

-Tớ bầu cậu ấy vì cậu ấy đá tốt. Hơn nữa cậu ấy công bằng.

- Vì đằng ấy muốn nịnh nọt,- Pu-khan-xki nói, giọng run run vì bị kích động.

Lúc này len vào giữa 3 đứa là khuôn mặt vui vẻ, tươi tỉnh của Ma-nhút.

- Chúng tớ bỏ phiếu hợp pháp. Các cậu lại muốn phá quấy. Xin các cậu thôi cho nào. Tớ bắt đầu thấy khó chịu. Các cậu hãy ngồi xuống trật tự lễ độ như ở trường xem nào. Chúng ta họp tiếp.

- Chú ý!- Cơ-rích nói to.- Đội trưởng đội ta là Phê-lếch Da-hô-xki! (Tức là Ma-da-rô(ND))

- Hoan hô Ma-da-rô! –Pa-ôn-ca khẽ kêu lên . Từ này giờ nó ngồi thu lu ở một góc yên lặng.

- Hoan hô! Muôn năm!- Pê-rê-ca như con gà trống choai thử gại giọng.

Pu-khan-xki cúi đầu. Nó mỉm cười chua chat và từ từ ngồi xuống.

Ma-nhút Pa-ra-gôn mỉm cười ranh mãnh.

- Tất cả mọi cái đều đẹp mắt khán giả. Nhưng quan trọng nhất lại là quỹ câu lạc bộ. Nếu như chúng ta không có những đồng jào đáng quý thì chúng ta sẽ đổ vỡ “ hợp pháp” . Ai mua bóng mới cho chúng ta? Tớ hỏi các cậu. Ai mua quần đùi, áo may ô tức là quần áo thể thao cho chúng ta?! Tớ xin hỏi. Chúng ta không thể có dáng dấp như bọn lôm côm được. Mà mọi việc đều cần đến tiền.

- Phải bầu thủ quỹ,- Ma-da-rô gật đầu tán thành.- Chúng ta sẽ lần nữa bỏ phiếu.

- Không cần thiết,- Pê-rê-ca lên tiếng.- Tớ giới thiệu với các cậu: Pa-ra-gôn sẽ là thủ quỹ có tài.

- Pa-ra-gôn, pa-ra-gôn!- Ta-đếch Pu-khan-xki đứng vụt dậy hét: - Đứa này đưa kia nâng nhau! Chọn đội trưởng thì bỏ phiếu, còn bây giờ lại không...

- Nếu cậu muốn, chúng ta sẽ bỏ phiếu,- Ma-da-rô cắt ngang dứt khoát.

Pê-rê-ca có lý. Việc bỏ phiếu lẽ ra không cần thiết. Pa-ra-gôn được 10 phiếu . Pu-khan-xki không được phiếu nào. Sau thất bại nà Pu-khan-xki giấu mình vào góc nhà. Cho đến cuối cuộc họp nó không nói một lời. Chỉ có ánh mắt hằn học của nó nhìn các bạn.

- Các cậu à, -Pê-rê-ca lên tiếng,- Vấ đề quan trọng nhất là bóng. Quả bóng cũ đã rách tan. Sẽ không có gì để tập đâu.

Ma-nhút giơ cao tay.

- Về cái đó cứ yên tâm. Tớ sẽ “ tổ chức”.

- Bằng cách nào?- Ma-da-rô hỏi.

- Khỏi phải lo, đấy là việc của tớ. Nhưng còn quần đùi, còn áo, tớ không khâu được cho các cậu. Phải quyên góp. Ai có thể góp bao nhiêu cho vào

quỹ đi.- Nó vỗ vỗ vào túi quần.- Ở chỗ tớ như ở Ngân hàng quốc gia: chắc chắn tin tưởng. Các anh em, tớ góp đầu tiên 2 hào,- Nó lôi từ túi tờ 2 hào nhàu nát, bần đầu mỡ, giơ lên cao.- Đây sẽ là phần tiền góp mua quần đùi.

Cơ-rích Xlô-nết-xki đi lại gần Ma-nhút. Cơ-rích là cậu bé cao , thanh mảnh, tóc nâu. Trong đám trẻ cậu nổi bật ở lối ăn mặc chỉnh tề sạch sẽ. Cậu bé mặc quần xi-mi-li, áo sơ-mi, lại còn cả áo khoác nâu. Trên áo khoác đó hẳn những vết tròn do bóng bấn in lên. Cơ-rích móc ví tiền lục lọi, rồi lấy ra tờ 1 đồng đưa cho Ma-nhút.

- Đây là... tam thời tớ góp,- Chú bé lúng búng trong miệng. – Mẹ tớ cho để ăn quà vặt.

- Tốt rồi,- Ma-nhút nháy mắt thân thiện với nó. – Thủ quỹ xin nhận. Mai cậu sẽ có giấy biên nhận.

- Tay này có thể góp nhiều,- Pê-rê-ca hích khủy tay vào sườn Pa-ra-đốp-xki, thì thầm.

Cơ rích là con trai người kỹ sư ở dãy nhà mới. Cậu bé gần gũi bọn trẻ ở “ Tổ chim câu” vì cùng ham mê thể thao. Mặc dù lúc đầu bọn trẻ ở đây chế nhạo cậu . Song, sau 1 thời gian , Cơ-rích đã được cả bọn khâm phục vì đá khá, nhất là có những cú sút rất mạnh. Cơ-rích đã kết bạn với chúng, trở thành cầu thủ cố định của đội bóng ở “ Tổ chim câu” .

- Các bạn, - đội trưởng lên tiếng,- chúng ta phải bàn về trận đấu ngày chủ nhật.

- Với bọn “ buôn giò” ấy chúng ta sẽ không đá nữa,- Pê-rê-ca hét lên. – Chúng “mua” tất cả giò đấy!

- Thế cậu muốn đá với ai? Với bọn con gái à?- I-gờ-nát hét lên.- Chúng ta có thể đá với chúng. Chỉ có điều tất cả phải đá bằng giày vải.

- Còn chúng ta sẽ thi đấu với tư cách câu lạc bộ “ Nữ thần cá”,- Pa-ôn-ca rụt rè nói chêm vào.

- Cậu á? Cậu cũng muốn đá?- Pê-rê-ca cười phá lên.- Hãy quên điều đó đi, người anh em ạ. Đầu tiên cậu phải tập đá cho trúng bóng...

Pa-ôn-ca nhăn nhó.

- Có lẽ tớ không thuộc câu lạc bộ?

- Cậu ở trong câu lạc bộ. Cậu sẽ nhật bóng nếu bóng ra ngoài sân.

- Để cho nó yên thân!- Ma-nhút đập vào vai Pê-rê-ca.- Các cậu sẽ thấy đó là một kiện tướng thể thao.

- Trật tự!- Ma-da-rô lấy que đập mạnh vào tường mấy lần. Sau khi tất cả đã yên lặng, nó nói:- Vậy chúng ta sẽ thi đấu vào chủ nhật.

Pa-ra-gôn giơ cao 2 tay:

- Biết làm sao được khi không còn đối thủ nào khác...

Chương hai

ĂN CẤP BÓNG CHO CẬU LẠC BỘ - TRẬN ĐẤU CÓ BÁN VÉ- CƠ CỤC VÌ ÔNG BỐ SAY- PHÚT CUỐI CÙNG KHÔNG CÓ TRỌNG TÀI- SUÝT NỮA “ CƠN LỐC” ĐÈ BỆP “ NỮ THẦN CÁ”

1

Ma-nhút khuấy đường trong cốc cà phê, cho vào miệng miếng bánh mì phết bơ cuối cùng, rồi chùi tay ngang miệng. Trên đôi môi còn bóng vết bơ, một nụ cười khoan khoái xuất hiện. Thứ bảy, trước ngày có trận đấu đã bắt đầu tốt đẹp. Pa-ra-gôn đã có thể ra phố với cái dạ dày căng chặt, tinh thần sáng khoái. Cậu bé lại gần vòi nước, cúi đầu dưới vòi. Dòng nước lạnh xối vào mớ tóc bù xù. Bằng chiếc lược còn vài ba răng. Ma-nhút cố gắng bắt những sợi tóc bướng bỉnh nằm bẹp xuống.

- Cháu lại sắp sửa đi lang thang đấy hả?- Từ góc phòng, bà cô Ma-li-nôp-xca lên tiếng. Đó là một phụ nữ khô khan, nghèo khó. Tất cả mọi thứ mặc trên người bà đều có màu xám, cũ. Chỉ có đôi mắt màu thẫm của bà ánh lên dịu dàng.

- Cô thấy đấy. Tất cả mọi cái cháu đã làm xong “ hợp pháp” rồi.- Cậu bé nói sau khi nghĩ ngợi.- Cháu đã xách nước, nấu than, bổ củi. Cháu đã đi mua thức ăn...

- Cháu không thể ở lại nhà một lần sao?

Ma-nhút nhún vai.

- Cô thân mến ạ, thế ai sẽ đi đổi chai thành tiền? Lại còn những việc khác nữa chứ!

- Cháu làm được nhiều việc thế cơ à?- Bà cô thở dài.- Tốt hơn cả là cháu hãy làm một việc cố định, hay đi học. Bằng không, cả đời cháu sẽ không làm được gì đâu.

Ma-nhút để ngoài tai tất cả. Cậu đã thuộc lòng những lời ca cẩm của bà cô. Cậu giả vờ như không nghe thấy gì và chăm chú tìm trong hòm quần áo cái mũ lưỡi trai.

- Những đứa trẻ khác thì đi học hay đi làm. Còn cháu, cháu sẽ thành gì?- Bà cô tiếp tục bản độc thoại của mình. Mỗi lúc bà dẫn bát đĩa, xoong nồi đang rửa mạnh hơn.- Chừng nào cô còn khỏe thì cháu còn không thiếu bánh mì. Nhưng khi cô đau yếu thì cháu sẽ làm thế nào hả cháu? Cô hứa với mẹ cháu trước lúc mẹ cháu nhắm mắt là sẽ nuôi dạy cháu thành người. Còn cháu thì sao? Suốt ngày đánh bạn với lũ hư hỏng.

Ma-nhút không nhìn cô. Nó đi lại gần cửa. Cậu bé biết rằng chỉ khi đã ở đằng sau cánh cửa, cậu mới không còn phải nghe lời than vãn của bà cô.

Bà cô bực mình đặt mạnh bát đĩa xuống bàn.

- Mà có nghe thấy cô mà nói gì không?

- Có, cháu vẫn nghe.- Cậu bé nhè nhẹ xoay quả đấm của.- Nhưng cô ạ, quả là cháu phải đi. Cháu có việc cần thiết phải giải quyết. Ông Sô-xen-ca bảo cháu đến. Có thể có thêm cái gì vào quỹ.

Bà cô buông thõng tay, thất vọng.

- Vâng thì “ông” đi đi. Nhưng mà rồi sẽ chẳng tốt lành gì đâu...

Ma-nhút không đợi phần kết thúc của bản độc thoại. Cậu nhẹ nhàng lần ra khỏi nhà. Sau đó, chiếc cầu thang ọp ẹp đã rung lên dưới chân cậu. Phải nhanh chân, không nhớ bà cô nhớ ra điều gì gọi lại thì hỏng. Không nên để bị “giam” ở nhà, nhất là trong ngày trước trận đấu. Cậu bé gặp Pa-ôn-ca ở cổng. Pôn-đếch đang khom người trên đôi chân dài lê nhều, hăng say đánh đầu bằng vét-xi bóng. Cậu bé chăm chú đến mức không nhìn không nhìn thấy Pa-ra-gôn. Mãi đến khi cái vét-xi bóng rơi xuống đất, lăn về phía Ma-nhút, cậu mới đứng lại, ngượng nghịu nhìn bạn cười.

Chào cậu, Pa-ra-gôn!

- Chào cậu!- Ma nhút đưa bàn tay lên ngang lưỡi trai mũ.- Cậu tập đấy à?

- Biết làm sao được phải tự tập.

- Hoan hô Pa-ôn-ca. Cậu sẽ có thể hoàn toàn “hợp pháp” trở thành cầu thủ thực thụ.

Pa-ôn-ca ngăn đường Pa-ra-gôn.

- Này, Ma-nhút.- Cậu vừa nói nhỏ vừa nhìn bạn với ánh mắt van xin.- Cậu là bạn tớ, cậu nói với Phê-lếch, để tay ấy xếp tớ vào đội hình thi đấu.

Cậu thấy đấy, tớ đang tập. Tớ đá tăng đầu liên tục được 8 quả đấy.

- Tuyệt!- Pa-ra-gôn khen bạn với giọng của một huấn luyện viên già dặn.- Thế còn cú sút! Còn rê dắt bóng?

- Với các cú sút thì kém hơn. Nhưng mình đang tập. Cậu xem!- Cậu bé chỉ cho bạn đường phấn trên tường.- Tớ sút 3 lần trúng góc gôn đấy.

- À, à ... thế còn lừa, rê bóng?

Pôn-đếch chán nản đưa tay xoa cằm.

- Tớ chưa tập rê bóng. Nhưng ... cái đó làm như thế nào?

- Cậu hãy lấy... người anh em ạ.... Cậu lấy hai hòn gạch, đặt dọc cổng này. Coi đây là hai cầu thủ,- Ma-nhút giải thích cặn kẽ cho bạn,- sau đó cậu dùng hết tốc lực dẫn bóng về phía gôn.

- Lấy gạch? –Pa-ôn-ca ngạc nhiên.

- Lấy gạch! Thế cậu nghĩ sao?- Ở Pô-lô-nha họ cũng tập như vậy. Đây là việc rất tốt, rất hợp pháp,- cậu bé giơ ngón tay cái ra trước mặt bạn, để nhấn mạnh tầm quan trọng của lời chỉ dẫn.

- Được , được, tớ sẽ thử tập. Nhưng cậu phải nhớ đấy. Đừng quên nhắc Phê-lếch. Cậu không biết mình cần cái đó như thế nào...

Pa-ra-gôn liếc nhìn bạn không lấy làm thỏa mãn lắm. Bạn cậu có cử chỉ cứng nhắc, không vững vàng, không gọn gang và không nhanh nhẹn. Cậu ấy không thể là cầu thủ được. Nhưng khi Ma-nhút nhìn thấy sự khẩn khoản trong đôi mắt xanh của bạn thì động lòng thương.

- Được.- Cậu nói.- Nhưng tớ không biết thế nào.- Ma-da-rô đã xếp đội hình từ hôm qua.

- Cậu thử xem. Tay ấy nó nghe cậu.

- Để xem. – Pa-ra-gôn nhón cười với bạn như muốn an ủi. Lát sau, cậu đã biến mất sau cánh cổng. Pa-ôn-ca hăng hái hơn, lại nhảy tập đánh đầu.

Khi bước ra tới đường phố, một cảnh tượng lạ đập vào mắt Pa-ra-gôn. Ma-da-rô cùng với Pê-rê-ca ngửa cổ đứng trên vỉa hè. I-gờ-nát Pa-ra-đốp-xki đứng trên thang dán một tờ áp phích lớn.

- Cậu hãy nhìn xem, ông bạn thân mến!- Pê-rê-ca xúc động đón bạn.- Tay kia nó có tài vẽ đấy chứ?- Pê-rê-ca chỉ tay về phía I-gờ-nát .

Ma-nhút ngắm nghía tờ áp phích kỹ hơn. Trên tờ giấy trắng lớn có vẽ bằng bút mực đen hình thủ môn đang lao bắt bóng. Có cảm tưởng như thủ môn đó được treo lơ lửng một lúc dưới xà ngang khung thành. Hai cánh tau vượn dài về phía quả bóng đang tỏa sáng(Những tia sáng được thể hiện bằng những nét gạch, vạch màu đen). Dưới hình vẽ có những dòng chữ màu đỏ:

CHÚ Ý!!! TRẬN ĐẤU ĐẶC BIỆT
TRÊN SÂN C.L.B “ NỮ THẦN CÁ”
Đội “ Cơn lôôôc” gặp đội “ Nữ thần cá”
5 giờ chiều chủ nhật
Giá vé phải chăng, bán tại cửa ra vào.

Pa-ra-gôn bị thu hút bởi những cảnh tượng khác thường này. Cậu đứng lặng im như hóa thạch. Sau đó cậu bé đẩy mũ lên đỉnh đầu, cho tay vào túi, huýt hời sáo dài tỏ ý thán phục.

- T...u....y....ê...t...v...ờ...i! Một tác phẩm nghệ thuật! Có thể nói là như vậy. Tất cả do I-gờ-nát vẽ à? Một mình I-gờ-nát?

- Ở thế cậu nghĩ ai?- Pê-rê-ca kêu lên như một phần trong đó có công lao của nó.

Ma-da-rô hích cùi tay vào sườn Ma-nhút

- Tốt đấy chứ? Tớ nói với các cậu rằng công chúng sẽ không ít. Chỉ có cái hình chữ “Nhật” sai lỗi chính tả. Lại cả cái chữ “lốc” viết có một “ô” thôi thì phải.

- Tớ viết ba “ô” – từ trên cao I-gờ-nát nói vọng xuống,- để cho nó kêu hơn.

- Chuyện vặt,- Pa-ra-gôn không để ý đến điều đó,- ba “ô” là chuyện “hợp pháp” . Hơn nữa, đây không phải bài kiểm tra ở trường. Chỉ có công việc quảng cáo thôi mà. Hoan hô I-gờ-nát. Cậu sẽ thành Pi-cát-xô. Tớ đảm bảo điều đó bằng tấm lòng yêu quý cô tớ.

I-gờ-nát đã dán xong tờ áp phích. Lần nữa nó vuốt dọc tờ giấy, rồi nhảy xuống khỏi thang.

- Bọn chúng sẽ trắng mắt khi thấy cái này.

-Ai?

- Bọn ở Ô-cô-pô-va. Hãy để cho bọn nó biết ở chỗ chúng mình có tổ chức tốt.

Sau khi ngắm nghĩa kỹ tác phẩm của I-gờ-nát, Pa-ra-gôn kéo đội trưởng sang một bên

- Này, có thể thu xếp chỗ cho Pôn-đếch được không?- Nó dò hỏi.

Ma-da-rô nhún vai:

- Ông bạn ơi, cậu biết là đội hình đã được xếp đặt từ hôm qua cơ mà.

- Thì cũng biết rồi. Nhưng cậu ấy cũng là đội viên của chúng ta, cũng ở “Tổ chim caau”. Hơn nữa cậu xem tay ấy tập như thế nào. Tám lần liền tung bóng bằng đầu nhé! Đấy không phải ít đâu người anh em ạ.

- Không được, - Đội trưởng cắt ngang,- cậu ấy yếu quá, không chạy nổi đâu.

- Thì hôm nay chúng ta sẽ bồi dưỡng cho cậu ấy thêm. Tớ sẽ đem cho cậu ấy bánh mì và bơ. Cậu ấy ăn rồi sẽ có sức.

- Còn kỹ thuật có lẽ chưa thành thực nhỉ? Chúng ta không thể để ảnh hưởng.

Pa-ra-gôn xịu mặt:

- È...è...è cậu nói với tớ cứ như nói với huấn luyện viên quốc gia, chứ không phải với bạn.

Ma-da-rô nghiêm mặt:

- Đây là trận quan trọng. Chúng ta phải thắng! Vấn đề là danh dự.

Lý lẽ này làm Ma-nhút do dự. Cậu bé trầm ngâm. Đôi mắt tinh nhanh của cậu mất ánh long lanh. Bỗng nhiên cậu búng ngón tay.

- Tớ biết rồi.- Cậu vui vẻ.- Để cho cậu ấy khỏi phật lòng, ta xếp cậu ấy vào số dự bị.

- Đã có 3 rồi, nhiều hơn không cần.

- Ê... người thứ 4 cũng không thừa,- Pa-ra-gôn nháy mắt.- Cậu hiểu chứ. Đội viên của mình cơ mà. Hãy để cho cậu ấy phấn khởi.

Bây giờ đến lượt đội trưởng trầm ngâm.

- Đợi tý, đợi tý, làm thế nào nhỉ?- Cậu bé co chân đá văng hòn sỏi trên vỉa hè.- Cậu biết không? Được thôi! Chúng ta xếp cậu ấy vào số dự bị. Cậu có lý đấy. Hãy để cho cậu ấy phấn khởi.

Pa-ra-gôn nhảy căng lên. Đôi mắt đen của cậu ta sáng ánh vui vẻ.

- Phê-lếch, tớ vuế cậu là người bạn tin cần, tốt bụng mà. Bắt tay cậu cái nào. Cậu sẽ thấy Pa-ôn-ca của chúng ta sẽ trở thành một cầu thủ khá.

Hai đứa trẻ cười vang, nắm chặt tay nhau. Ma-da-rô bỗng cảm thấy căng thẳng. Đây là dấu hiệu chứng tỏ cậu đang suy nghĩ về điều gì đó rất ghê. Còn Pa-ra-gôn theo thói quen đưa bàn tay lên ngang lưỡi trai. Cậu bé muốn bằng cách đó ra hiệu cuộc nói chuyện giữa 2 đứa đã xong, đã đến lúc chia tay.

- Chờ 1 tẹo.- Ma-da-rô túm gấu áo Pa-ra-gôn.- Cậu đi đâu đấy?

- Sao lại:”đi đâu đấy?”. Đi tuyên truyền, cố động để công chúng xô đến chứ.

- Còn bóng sẽ thế nào? Không thể đá bằng quả cũ được. Gay go đẩy người anh em ạ.

- Cái đó dễ hiểu thôi.

- Vậy thế nào?...

Pa-ra-gôn nắm lấy ống tay áo thể thao của bạn:

- Đây, Ma-da-rô, cậu chưa biết bạn cậu rồi. Nếu mà Ma-nhút đã nói cái gì thì chắc như đinh đóng cột, người anh em ạ. Ma-nhút đã nói là sẽ có bóng? Đã nói! Thế thì cậu còn lo cái gì?

-Chẳng lo gì cả... chỉ muốn nhắc cậu thôi.

- Cứ yên tâm, đâu sẽ có đó.

Ma-nhút bước đi vẻ hãnh diện, tự hào. Cậu bé tự tin rằng mình sẽ không phụ lòng các bạn. Vì câu lạc bộ của cậu, vì “Nữ thần cá”, cậu sẽ kiếm được bóng, dù có phải chui xuống đất.

Vừa nghĩ cậu bé vừa bước đi những bước vững vàng với nụ cười trên môi. Cậu nhanh chóng phá ra trong đầu kế hoạch “hoạt động”. Cậu bé quyết định không đi lấy chai, không đến chỗ bà hàng quả, cũng không đến hiệu cắt tóc. Quả bóng lúc này quan trọng hơn quyền lợi cá nhân.

Với ý định trên, cậu bé nhảy lên tàu điện, miệng vẫn huýt điệu sáo quen thuộc. Cậu đi tàu điện số 27 về phía khu Đô-li-bô-da: cả một kế hoạch cụ thể đã hình thành trong đầu cậu.

2

Đối với giới ham mê bóng đá trẻ tuổi ở các khu Vô-la, Mu-ra-nôp, Dô-li-bô-da, Thành cổ, thì tất cả mọi con đường đều dẫn đến phố Côn-vích-to-xca. Ở đó có sân vận động Pô-lô-nha. Mỗi đứa trẻ dẫu chỉ một lần được vào sân trong ngày chủ nhật, dẫu chỉ một lần được xem trận đấu thật sự, thì suốt đời sẽ là người hâm mộ đội bóng có tiếng ở Vác-sa-va này. Và trong số mười một cầu thủ, đứa trẻ đó sẽ chọn cho mình một người “làm của riêng”.

Ma-nhút đi tàu điện đến ngã tư phố Nô-vốt-ca và Côn-vích-to-xca. Huýt vang điệu sáo quen thuộc. Cậu bé đi vào sân vận động. Vòng qua dãy khán đài A, cậu đi về phía sân tập bên cạnh. Cậu vui hẳn lên. Đội Pô-lô-nha đang tập.

Các cầu thủ mặc quần áo thể thao màu đen đang tập một số động tác thể dục phức tạp. Ma-nhút nhớ tất cả tên tuổi các cầu thủ. Cậu biết ai đá ở vị trí nào, ai có những khả năng, nhược điểm gì. Nghĩa là cậu bé biết rõ như nàh chuyên môn về bóng đá. Chính vì thế mà chủ nhật nào cậu cũng phải trở mọi tài ranh ma để lọt vào sân.

Giờ đây trong đám người quen thuộc, cậu bé đang tìm trung phong Vaxláp Xtê-pa-nêch. Con mắt tinh ranh của cậu đã nhận ra khuôn mặt da ngăm đen, thân hình nở nang của anh ta. Từ khi biết Xtê-pa-nêch ở dãy nhà đầu phố Gu-chép-xca thì người cầu thủ này đã là “của cậu”. Cậu rất tự hào rằng danh thủ này gần như là hàng xóm với cậu.

Sau hồi còi của huấn luyện viên, các cầu thủ không khởi động nữa. Buổi tập bóng thật sự bắt đầu. Cả một túi lưới bóng mới, đẹp được dốc ra bãi cỏ. Có đến 12 quả. Pa-ra-gôn không kịp đếm. Cậu ta há hốc mồm chăm chú theo dõi các quả bóng. Những chấm vàng đang bay nhanh từ chân cầu thủ này sang chân cầu thủ khác. Trong óc cậu bé lóe sáng ý nghĩ: “ Một kiểu tập mẫu, cần phải truyền đạt cho Ma-da-rô. Phải áp dụng ở “Nữ thần cá”. Nhưng lấy ở đâu ra từng này bóng?”

Cậu bé nhớ đến mục đích tới đây của mình. Cậu cảm thấy ghen tỵ: bằng này bóng ở một buổi tập bình thường. Trong khi các cậu ngày mai không có lấy một quả bóng để dẫu!

Trong lúc các cầu thủ tập luyện, bóng thường bị văng ra khỏi sân. Khi đó Pa-ra-gôn không để các cầu thủ gọi, liền chạy tới nhặt bóng đưa họ. Cậu bé thấy hãnh diện, và bằng lòng vì giúp được họ. Rất nhiều lần bóng bay qua vạch gôn, qua cả hàng rào cây gần đó.

Thấy đứa trẻ phải vài lần liên tục lách qua hàng rào cây, thủ môn bảo nó:

- Này cậu bạn, đứng lại đằng sau rào ấy. Việc gì phải mệt người như vậy.

Ma-nhút nghe theo không phản đối. Nhất là điều đó thích hợp với mưu kế của mình. Thật ở phía sau hàng rào cậu ta không quan sát được buổi tập với 12 quả bóng, cũng không xem được những thao tác kỹ thuật cá nhân. Nhưng đó không phải mục đích chính của cậu hôm nay. Cậu bé hăng hái nhặt bóng. Các cầu thủ thấy người giúp việc luôn luôn tươi cười thì cũng lớn tiếng cảm ơn. Hai bên đã có cảm tình với nhau.

Cậu bé đưa mắt nhìn quanh dò xét địa hình. Cậu thấy gần hàng rào có thùng cát để rải sân bóng chuyên. Thùng cát chỉ có một nửa, nắp lại hé mở.

Cậu phấp phỏng đợi chờ. Khi cùng một lúc có hai quả bóng bay vào rào. Ma-nhút liền bắt lấy một quả. Cậu ta khom người thấp hơn rào cây, cây ném mạnh vào sân. Về mặt bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

- Này chú nhỏ, không có ở đây quả nữa à?- Một cầu thủ hỏi.

- Không có. -Cậu bé nói giọng thành thật.

- Tìm xem, chú em!- Cậu bé nghe thấy tiếng của anh Xtê-pa-nếch.

Ma-nhút đã định chạy đến thùng cát lấy quả bóng trả lại. Nhưng cậu lưỡng lự khi nghĩ đến trận đấu ngày mai, đến những đứa bạn đang đợi cậu về. Cậu giả vờ tìm kiếm, lát sau kêu to lên:

- Không, không có ở đây!

Xtê-pa-nếch nhún người vọt qua rào cây. Giá như lúc khác Ma-nhút đã kiến thoảng miệng tán dương sức bật của anh. Song lúc này chân cậu run run. Nếu anh Xtê-pa-nếch tìm thấy bóng trong thùng cát thì sao nhỉ? Lúc đó cầu thủ này đang nhìn quanh tìm kiếm. Anh rẽ các cành lá, gạt rào cây, dùng chân đập đập đám cỏ cao bùng nhùng và lắc đầu.

- Kỳ quặc thật. Chính mắt tớ nhìn thấy hai quả bay ra đây cơ mà.

Pa-ra-gôn giả vờ bực bội, giúp anh ta tìm bóng:

- Như tôi yêu quý bà cô, quả thứ 2 tôi không nhìn thấy.- Cậu bé lăm bẫm như nói với mình.

- Thế nào, không có à?- Người nào đó từ sân hỏi vọng ra.

- Không có.- Xtê-pa-nếch không ngẩng lên trả lời. Anh lần lần đi về phía thùng cát. – Có thể ở đây.- Người cầu thru lăm bẫm rồi đi tới bên thùng cát.

“ Thế là đi tong”, - Ma-nhút nghĩ rồi nhắm mắt lại. Cậu cảm thấy tim mình thót lên tận cổ. Người cậu lạnh đi vì sợ. Giây phút căng thẳng như kéo dài vô tận. Cuối cùng cậu bé thở hắt ra, khi nghe thấy giọng nói bực bội của anh Xtê-pa-nếch:

- Không, không có... không ở đâu có cả.

- Thôi quay vào tập đi!- Đồng đội gọi anh.

Anh Xtê-pa-nếch khoát tay:

- Đây, - Nah quay về phía Ma-nhút.- Chú tìm nữa đi nhé. Thật kỳ lạ, chính mắt tớ nhìn thấy hai quả mà.

Ma-nhút cười gượng gạo.

- Em sẽ tìm, anh Va-xláp ạ. Nếu thấy thì sẽ có,- nói xong, cậu bé lao vào bối sục hàng rào cùng đám cỏ dưới chân rào.

Anh Xtê-pa-nếch yên lòng vì sự nhiệt tình của đứa trẻ. Anh quay trở lại sân. Cùng với nhịp còi của huấn luyện viên, những quả bóng lại chuyển từ chân này qua chân khác.

Ma-nhút ngồi bệt xuống cỏ sau rào cây. Cậu bỏ mũ, lấy cùi tay quệt mồ hôi trán.

Ừi thế mà mình hốt quá,- cậu nghĩ. Nhưng ngay lập tức mừng ngay.- Rõ ràng quả bóng này dành cho “Nữ thần cá”. Ngay đến tìm cầu thủ khá nhất của Pa-lô-nha cũng không tìm thấy nó trong thùng cát. Hơn nữa, một quả bóng đối với họ có nghĩa lý gì đâu. Câu lạc bộ giàu có, họ cũng sẽ chẳng nghèo đi vì một quả bóng. Còn bọn trẻ khu Vô-la ngày mai sẽ có bóng mới để thi đấu. Bây giờ phải đợi đến hết giờ tập. Khi các cầu thủ đi tắm rửa, ta sẽ lấy bóng... Ma-da-rô và bọn kia tha hồ mừng. Hãy để cho chúng biết nếu Pa-ra-gôn đã nói cái gì cứ chắc như tường bê tông.

Pê-rê-ca bước lại gần bố. Cậu bé đi nhón trên đầu ngón chân để không đánh thức bố. Cậu khê móc chiếc đồng hồ quả quit trong túi áo bố. Pê-rê-ca sững sờ. Cậu bé đứng thất vọng, tay buông thõng. Đúng 3 giờ cậu phải có mặt trên sân. Làm sao bây giờ?

Bố cậu về nhà một giờ trước đây. Ông già say mềm, bước đi lảo đảo xiêu vẹo, mồn lăm bắm cái gì đó không rõ. Pê-rê-ca muốn mời bố đi ăn cơm do chính tay mình nấu. Nhưng ông già đã nằm lăn ra giường. Từ lúc đó, bố cậu ngủ như chết. Ông nằm, hai tay dang rộng, nhịp kéo gỗ đều đều, hơi rượu nồng nặc tỏa khắp phòng. Pê-rê-ca đã quen với mùi đó. Nhưng hôm nay trước cảnh say của bố, nỗi xót tủi trào lên trong cổ đứa trẻ. Phải chăng bố cậu phải say đúng vào ngày hôm nay?

Sáng nay cậu đã nói với bố là các cậu có trận đấu, rằng đúng ba giờ cậu phải có mặt ở sân. Thế mà giờ đây cậu còn phải tủi cực đứng nhìn khuôn mặt bất tỉnh, nhìn đôi mắt ngủ gà của bố. Hai dòng nước mắt chảy rờn rờn trên mặt cậu bé.

Trong trạng thái đau khổ, khó xử, Pê-rê-ca bưng tỉnh vì tiếng gõ khung sắt thang máy.

Đấy là Ma-da-rô ra hiệu đã đến giờ ra sân. Pê-rê-ca liếc nhìn ông bố đang ngáy khò khò, rồi nhìn ra cửa. Thôi thì đành vậy, phải để bố ở nhà một mình mà trốn đi thôi. Cả đêm qua cậu đã thao thức nghĩ về trận đấu ngày hôm nay. Không thể đi muộn được. Vừa nằm lấy then cửa, cậu bé đã nghe thấy giọng khàn khàn của bố:

- Đi đâu đấy?

- Con đi đá bóng, bố à,- Cậu bé đứng sững, hoảng hốt.- Con đã nói với bố là hôm nay bọn con có trận đấu.

Người bố nhìn con với đôi mắt đục ngầu tia máu. Ông ta cố ngồi dậy, đầu lắc lư, ngất ngểu.

- Đấu à?...Trận đấu nào?

- Con đã nói với bố rồi... với đội “Cơn lốc”. Đứa trẻ nhìn bố van lơn.

- Con sẽ không đấu đá gì hết. –Bố cậu búng búng trong miệng, tay xốc vào mớ tóc bù xù.- Bố đã hứa với con từ lâu là bố con ta sẽ đi chơi đu quay.

- Cái đó để đến tối, bố à.

- Không tối tiếc gì cả, ngay bây giờ.- Ông bố nhắc lại với giọng ngang ngạnh của kẻ say. Ông đưa tay như muốn kéo con vào lòng. Pê-rê-ca lánh người. Đôi mắt cậu mở to, sợ sệt nhìn bố.

- Bố à, các bạn con chúng nó đợi.- Cậu bé gần như hét lên, hướng ánh mắt về phía cửa. Như để chứng minh câu nói đó, từ ngoài hành lang vọng vào tiếng gõ khung sắt. Lần này tiếng nghe giật giọng, khó chịu như lệnh báo động.

- Đi chơi đu quay, con à. Con sẽ đi bao lâu tùy thích. Để con khỏi nói rằng con có ông bố không tốt.

- Được bố ạ. Nhưng con bắt gôn, bố hiểu chứ? Không ai có thể thay con được.

- Nghĩa là mà mày không muốn cùng bố mà đi chơi đu quay chứ gì?

- Con muốn, nhưng để sau đã...

- Nghĩa là mà mày không thích bố mà? Mà mày thích lũ bạn mà với thằng Phê-lếch hơn phải không?

- Không đâu bố ạ. Nhưng trận đấu cũng quan trọng. Cả tuần chúng con đã tập luyện, mà bây giờ...

- Có nghĩa là trận đấu quan trọng hơn!- Ông bố gầm lên, giọng đầy đe dọa.

Đứa trẻ nép người vào khe, giữa cái tủ đứng và cánh cửa. Khuôn mặt đầy tàn nhang của cậu giờ đây trắng bệch, méo mó. Môi cậu mấp máy, mắt đảo quanh sợ sệt.

- Bố cho phép con đi!- Đứa trẻ thì thầm van xin.- Quả thật trận đấu rất quan trọng. Sau đó con sẽ về ngay. Con là thủ môn mà.

Ông bố đứng dậy, lão đảo đi về phía đứa trẻ.

- Nếu mà mày không muốn đi cùng bố, thì mày sẽ chẳng đi đâu hết. Không đi đâu hết, hiểu chưa?

Từ hành lang tiếng gõ khung sắt lần thứ 3 lại vọng vào. Ông bố đi về phía cửa. Ông ta giật mạnh cửa. Gió lùa vào nhà làm giấy tờ trên bàn bay tứ tung,

- Bô-gút sẽ không đi đâu hết! Chúng mày hiểu không, lũ nhãi con? - Ông ta gầm vào hành lang tối om.- Chúng mày cút khỏi đây ngay không thì biết

tay tao.

Pê-rê-ca càng nép chặt người vào góc nhà. Cậu bé úp bàn tay ướt đầm mồ hôi lên mặt. Ngoài hành lang tiếng chân lũ trẻ chạy rậm rịch. Sau đó là giọng nói bình tĩnh của Pa-ra-gôn:

- Được thôi, được thôi, bác An-bi-nốp-xki. Chỉ có điều làm gì bác to tiếng thế. Chúng cháu có điếc đâu. Bác hãy đi ngủ đi, vì bác say hoàn toàn “hợp pháp” rồi.

Pê-rê-ca nghẹn ngào. Nó đắm mình trong túi nhục. Nó muốn bố nó hành hạ nó, hơn là làm lòi thối ngoài kia. “Thật là cực! Thật là xấu xa”, - cậu bé thầm nhắc lại. Sau đây cậu sẽ gặp gỡ bạn bè ra sao! Cậu sẽ không dám nhìn vào mắt bạn bè nữa. Tại sao bố cậu không hiểu điều đó? Sao bố cậu lại cứ làm cậu phải cực nhục thế này?

Cửa đóng sập vào. Cậu bé cảm thấy bố mình lại gần. Cậu không chịu được mùi nồng cay của hơi rượu vốt-ca nữa.

Cậu co dúm người chờ cú đánh. Nhưng ông bố chỉ vuốt đầu nó.

- Thôi đừng khóc nữa. Con sẽ cùng bố đi chơi đu quay.- Cậu bé nghe thấy tiếng rên rỉ phía trên đầu mình.

Nỗi xót xa, túi cực bỗng biến thành sự uất ức trong lòng cậu bé. Cậu hất tay bố, quay đi. Đôi mắt mọng nước, cậu gào lên:

- Con không muốn đi đu quay! Con không muốn đi đấu bóng! Con sẽ chẳng đi đâu hết.

4

- Các cậu, tớ không biết sao, nhưng nhất định chúng ta sẽ phải thắng!- I-gờ-nát Pa-ra-đốp-xki hăng hái nói. Lũ trẻ quay tất cả lại phía nó. Cậu bé đã nói hộ chúng ước mơ thầm kín nhất. Thắng đội “Cơn lốc” là thắng lợi thật sự lớn lao của đội bóng non trẻ này. Làm được việc này không dễ dàng. Bọn trẻ ở Ô-cô-pô-va không những hơn chúng về tầm vóc, tuổi tác, mà cả kinh nghiệm đá. Đã từ lâu bọn kia thắng tất cả các trận đấu ở sân của chúng. Bọn đó rất hãnh diện vì cò những cầu thủ khá nhất khu. Skum-ba Cơ-rô-lê-vích nổi tiếng khắp các cổng, ngõ khu Vô-la. Cũng vì vậy mà

những nhận xét tinh táo chỉ rõ rằng trong trận đấu đầu tiên này đội “ Cơ lốc” sẽ thắng.

Việc nhận xét, bàn luận thì cứ là nhận xét bàn luận. Nhưng trong lòng mỗi cầu thủ trẻ của “ Nữ thần cá” vẫn canh cánh niềm hy vọng. “ Quả bóng tròn”- lũ trẻ nghĩ,- Ma-da-rô, Pa-ra-gôn, Ta-đếch Pu-khan-xki cũng đá được không kém.” Càng gần đến trận đấu, sự căng thẳng tăng vọt như cột thủy ngân trong nhiệt kế được đưa lại gần lò sưởi.

- Chúng ta phải thắng! – I-gờ-nát nhắc lại. Cậu ta nhìn bạn bè với đôi mắt hừng hực nhiệt tình.

- Không cần đến thủ môn vẫn thắng à?- Ta-đếch Pu-khan-xki, cậu bé luôn không bằng lòng, luôn có xu hướng thất vọng lên tiếng.

- Pê-rê-ca sẽ tới.- Đội trưởng Ma-da-rô tuyên bố. Cậu ta có sắc mặt nghiêm nghị khác thường. Số phận của trận đấu đè nặng lên vai cậu. Cậu rất nóng ruột vì sự vắng mặt của thủ môn bé nhỏ.

- Phí lời bàn.- Pa-ra-gôn vung tay thất vọng.- Cậu không thấy ông “ khốt” nó hôm nay à?

- Cũng không sao, -Cơ-rích Xlô-nết-xki bàn – Ô-lếch Côn-pích cũng bắt được.

- Ê... ê...ê... nhưng mà không thể bằng Pê-rê-ca được, người anh em ạ. – Trong giọng nói của Pa-ra-gôn chứa đầy sự khâm phục người thủ môn trẻ tuổi.

- Không sao,- Ma-da-rô cắt đứt cuộc thảo luận.- Chúng ta không được nản. Đợi nát nữa nếu Pê-rê-ca không tới thì thủ môn dự bị sẽ bắt.

Nói xong cậu ta nhìn quanh sân bằng con mắt của người chủ. Tất cả đã được chuẩn bị chu đáo: cả bãi được dibh sạch gạch, rác rưởi. Các đường biên, vòng cấm địa được đánh dấu bằng các vạch vôi. Hai cột gạch xếp cao làm thành hai khung thành. Trước khe thủng tường – lối ra vào duy nhất của sân vận động này- có nơi bán vé. Ở đây đặt một cái bàn và ghết đấu. Việc tổ chức cho trận đấu rất đúng quy cách. Sân bãi đã được chuẩn bị theo đúng yêu cầu. Bây giờ chỉ còn chờ khán giả và đối phương. Việc chuẩn bị làm đội trưởng “ Nữ thần cá” rất hài lòng. Nhưng ngoài sự vắng mặt của

thủ môn, cậu ta còn lo lắng điều nữa : do đâu mà Ma-nhút Pa-ra-gôn có được quả bóng tuyệt thế? Cậu bé quay lại phía thủ quỹ hỏi:

- Này, Ma-nhút cậu nói thật đi. Do đâu mà cậu có được quả bóng đấy?

Một nét chột dạ thoáng qua trên khuôn mặt tươi tắn của Pa-ra-gôn.

- Ồ, sao lại do đâu?- Cậu bé kêu lạnh lốt. -Cậu đã biết là do tớ “ tổ chức” chứ.

- Nhưng do đâu? Quả bóng nàu ít ra cũng ba chục đồng.

Ma-nhút cắn môi.

- Cậu cứ tin rằng mọi việc đều “ hợp pháp”. Khỏi phải phiền hà, lôi thôi.

- Vậy thì?

Ma-nhút nháy mắt rất ranh mãnh:

- Việc gì cậu phải lo? Hãy để cho đầu cậu thành thơi đôi chút nào. Tớ đã “tổ chức”, thế là được rồi chứ gì. Có thể cậu muốn đá bóng cuốn giẻ, hay bóng cũ, rách? Mà cậu đã nói là việc tổ chức , sửa soạn phải chu tất nhất cơ mà.

Ma-da-rô đặt tay lên vai bạn:

- Cậu biết đấy, Ma-nhút à. Để sau này khỏi phải liên lụy, phiền phức. Tớ biết là có đôi lúc bàn tay cậu “ dính” lắm. Đội “ Nữ thần cá” của ta còn non trẻ, không thể rắc rối, lôi thôi được.

Trên mặt Pa-ra-gôn hiện lên nụ cười láu cá.

- Thôi đi cậu, đừng có phiền muộn nữa, Ma-nhút nói sẽ có bóng thì có rồi. Cậu còn muốn gì nữa?

- Cậu cam đoan rằng cậu “ tổ chức” chân thực?

- Như lòng yêu quý cô tớ, tớ đã “ tổ chức” hợp pháp nhất thế giới!

Đội trưởng Ma-da-rô tạm yên lòng. Nhưng trên vẻ mặt tư lự của nó, mỗi nghi ngờ chưa hoàn toàn tan hết. Cậu bé không còn thời gian để điều tra tiếp. Qua khe hồng của tường đã thấy thấp thoáng bóng công chúng. Đó là những đứa trẻ, những người luôn có mặt sớm nhất ở tất cả mọi sân bóng trên thế giới. Một đứa không thèm để ý đến tờ giấy trên bàn có ghi: “ **Vé vào cửa dành cho người lớn- hai hào, dành cho trẻ em- một hào**”, bình thản bước vào sân. Theo sau nó cả lũ kéo vào.

- Hê-lô! Các ông bạn yêu quý! – Thủ quỹ Ma-nhút đảm đương việc bán vé gọi giật chúng lại. – Đây không phải trò đá bóng buổi. Đây là trận đấu thật sự. Công chúng phải trả tiền vé. Bằng không thì đi khỏi ngay. Nếu không tớ sẽ “lễ phép” mời đi!

Đứa trẻ mặt đầy tàn nhang, đầu chụp chiếc mũ cát kết thùng nói lúng búng trong miệng:

- Tớ xem những trận ác hơn cũng không mất tiền.

- Tớ cũng vậy.- Ma-nhút vui vẻ thừa nhận.- Nhưng hôm nay cậu sẽ không đi lọt đâu, ông bạn quý ạ.

- Cho tớ vào Ma-nhút nhé!- Đứa khác thì thảo với Pa-ra-gôn.- Tớ biết cậu mà. Tớ ở không xa “Tổ chim câu”.

- Hôm nay không có chuyện bảo trợ! Ngay đến Nga hoàng cũng phải trả tiền để “hợp pháp” lấy vé. Nếu không, quỹ sẽ rỗng tuếch. Nào các bạn, trả tiền hay là đi nơi khác.

Sự vui vẻ và cương quyết của người bán vé đã có hiệu quả. Đứa trẻ không phải đối, lùi ra ngoài. Chúng ngồi trên vỉa hè. Đứa nào có được 1 hài thì bước lại gần bàn. Với trái tim xót xa tiếc của, đứa trẻ ngượng ngùng mua vé, vì lần đầu tiên trong đời, nó trả tiền vé. Đứa không có tiền thì chờ đợi thời cơ đi lậu vé. Để giết thời gian, chúng âm ỹ tranh cãi nhau xem ai sẽ thắng : “Nữ thần cá” hay “Cơn lốc”. Cái đầu đề muôn thuở của khán giả bóng đá dần dần trở thành duyên cớ gây ồn ào. Cuối cùng bọn trẻ cãi lộn loạn xạ. Những đứa hâm mộ “Nữ thần cá” nhảy xổ vào đám ủng hộ “Cơn lốc”. Trước “cửa ra vào” sân bóng mỗi lúc thêm chật chội, ồn ào. Truyền thống của các trận đấu lớn đã thành sự thật.

Ở chỗ bán vé cũng chật chội không kém. Thành phần quan trọng nhất của công chúng đã đến. Pa-ra-gôn vui mừng vô hạn khi nhìn thấy chiếc mũ cói của ông thợ cắt tóc Sô-ren-ca.

- Sự kính trọng dành cho ông chủ,- Cậu bé nghiêng mình đón ông thợ.- Ông trả hai hào. Đây là giá vé người lớn. Xin phục vụ nghiêm chỉnh.- Khi đưa vé cho người chủ hiệu, nó hạ giọng:- Ông chủ ạ, cháu có thể để ông vào không mất tiền, nhưng quỹ này không phải của cháu, mà của toàn đội.

Khuôn mặt nở nang của ông Sô-ren-ca tươi hẳn lên trước dáng điệu của Pa-ra-gôn.

- Không cần, không cần thiết. – Ông thợ cắt tóc cười đôn hậu .- Vấn đề dễ hiểu, quỹ là của công. Cậu đưa cho tớ 2 vé. Tớ thiệt chút cũng được.

- Thế thì ông có thể kèm vào 1 đĩa nhóc. Ê, anh bạn lại đây nào. – Pa-ra-gôn ra hiệu cho thằng bé mặt có tàn nhang.- Mà hãy cảm ơn ông chủ đi. Và rồi đừng có tiếc hơi cho đội của chúng ta! Sự cố vũ phải có. Hãy để cho niềm tin của chúng ta chiến thắng.

Với điệu bộ tương tự, Ma-nhút đón chào những người quen ở khu GU-chép-xca: Cô Ca-da ở cửa hàng thu mua, bà hàng quả.

“ Công chúng đã không làm ta thất vọng. “ – Cậu bé tính nhanh số tiền thu được. Ít ra trong ngăn kéo đã có năm đồng. Nguồn thu nhập không đến nỗi nào. Một ý nghĩa bất chợt hiện trong đầu cậu bé: “ Nếu Pê-rê-ca không đến thì sẽ thế nào?” Thình thảng cậu bé lại nhòai người qua bàn nhìn dọc hè phố. Đến khi cả đội “ Cơn lốc” với Skum-ba và Cơ-rô-lê-vích đã có mặt, thì vẫn chưa thấy Pê-rê-ca. Mãi đến lúc thủ quỹ bàn giao quỹ lại cho người giúp việc, trong đám người đang chen lấn nhau, Pa-ra-gôn mới nhác thấy bóng dáng thủ môn.

- Gớm, cậu đã đến! -Pa-ra-gôn hét lên khoan khoái, khi Pê-rê-ca hỗn hển chạy lại gần.- Ông bạn ơi, ở đây chúng tớ lo đến gầy người đi!

Pê-rê-ca vung tay ra hiệu biết rồi. Mắt cậu bé sáng lên kỳ lạ.

- Cậu xem xem, Ma-nhút, cái tin giật gân không?- Pê-rê-ca hỗn hển nói. Cậu moi ở túi ra mảnh báo nát bươm, trải rộng trên bàn rồi gi sát mũi bạn: - Đọc đi!

Pa-ra-gôn sốt ruột đến nỗi các chữ in cứ nhảy nhót trước mắt cậu. Nhưng cậu cũng kịp tóm được đầu đề in chữ to: “ **Cuộc thi đấu bóng đá lớn của các đội bóng thiếu niên**”

- Thì sao? – Cậu hỏi bạn, không hiểu mình đã đọc gì.

- Cứ đọc tiếp đi rồi cậu sẽ hiểu.

Việc đọc đối với Pa-ra-gôn lúc này không dễ dàng. Song cậu bé cố gắng không để sót từ nào. Cái tin ngắn ngủi đó là: “ **Tòa soạn báo “ Cuộc sống Vác-sa-va” tổ chức cuộc thi bóng đá cho các đội bóng thiếu niên. Đăng**

ký tại Tiểu ban thể thao của ban biên tập “ Cuộc sống Vác-sa-va” từ 15h đến 19h hằng ngày. Hạn đăng ký : đến ngày 15 tháng này. Chi tiết cụ thể ở các số báo sau”.

Pê-rê-ca hích tay vào sườn Pa-ra-gôn:

- Sao, hiểu rồi chứ?

- Không hoàn toàn ...

- Cậu ngớ ngẩn quá. Chúng ta sẽ có thể dự thi đấu.

- Với ai?

- Cái đó thì chưa biết. Sẽ có những đội như đội ta, như đội “ Cơn lốc”, hiểu chưa? Nhiều đội sẽ tham dự. Sẽ có đấu loại. Một chuyện thú vị phải không?

Ma-nhút bây giờ mới hiểu rõ. Trong giây lát cậu hiểu ngay là phải coi trọng việc này. Cậu túm ngang lưng Pê-rê-ca nhắc bổng bạn lên cao.

- Ủ, tớ hiểu rồi, hiểu rồi. Thật là tuyệt đấy. Chúng mình phải báo cho Ma-ra-dô biết ngay. Ngày mai phải đến “ Cuộc sống” mà ghi tên không có là hết chỗ.

5

- Bác Lô-pô-tếch! Bác Lô-pô-tếch! Bác hãy cứu chúng cháu. Còn năm phút nữa trận đấu bắt đầu mà không có trọng tài,- Ma-da-rô van lơn bác thợ máy.

Pa-ra-gôn đẩy nhẹ bạn. Cậu đứng trước mặt bác thợ máy đang ngồi trên nền nhà một tầng đã bị cháy đờn trận đấu. Bác thợ chăm chú nhìn đám trẻ khởi động bằng con mắt của nhà chuyên môn.

- Bác thợ cả,- going Pa-ra-gôn vui vẻ,- Bác hãy cứu vớt danh dự cho đội chúng cháu. Có đến bảy mươi hai vé. Cháu bán rồi. Khán đài chật ních. Không khí của trận đấu quốc tế thế kia mà trọng tài không đến! Một cái ừng vất đi! Số phận của chúng cháu ở trong tay bác.

Bác thợ máy mỉm cười lắc đầu. Bác từ từ châm thuốc hút.

- Không đâu, các chàng trai yêu quý ạ. Tớ không để bị lừa đâu. Rồi chúng mày lại túm lấy gáy nhau thì tớ biết làm thế nào?

- Đây là trận đấu chính thức cơ mà bác!- Pê-rê-ca nói chêm vào. Bác thợ máy vẫn lắc đầu.

- Tôi biết rõ các cậu. Hai mươi năm sống ở đất Vô-la này, tôi chưa thấy trận đấu nào kết thúc trọn vẹn như ý Chúa cả.

- Chúng cháu không thể làm phật lòng công chúng. Họ đã trả tiền vé. Bác Lô-pô-tếch yêu quý. Cháu cam đoan bằng lòng yêu quý bà cô rằng sẽ không có va chạm,- Pa-ra-gôn cố thuyết phục, vừa nói cậu vừa đấm tay vào ngực.- Nếu Pa-ra-gôn đã nói gì thì cứ như đinh đóng cột, bác thợ cả ah. Bác là trọng tài giỏi nhất ở khu Vô-la này. Bác không nên phụ lòng chúng cháu. Đây là cả một vấn đề to lớn, cả danh dự đội chúng cháu.

Bác thợ máy cười thân mật với Ma-nhút:

- Ê, chú mày biết làm phiền người khác đấy chứ,- Bác ta giơ ngón tay trở đe dọa cậu bé.

- Cháu chịu trách nhiệm về tiền nong. Nếu không có trận đấu, khán giả sẽ dồn đến đòi tiền cháu. Không thể có chuyện phiền phức, rắc rối ấy. Bác thợ cả à. Chúng cháu sẽ bầu bác làm chủ tịch câu lạc bộ “ Nữ thần cá”. Chỉ cần bác cầm lấy còi. Bác cầm lấy bà trận đấu bắt đầu. Khán giả đã nóng ruột rồi. ‘

Quả vậy, trên khán đài, nghĩa là trên những tảng tường nhà đổ ngổn ngang tiếng la ó, huýt sao đã nổi lên ầm ĩ.

- Bắt đầu đi! Trả tiền rồi. Đá đi!

Bác Lô-pô-tếch thấy vẻ mặt buồn rầu, lo lắng của lũ trẻ , và tình hình căng thẳng trên khán đài nên đã mềm lòng. Bác cởi áo vét tông màu nâu, tháo ca-vát. Bác đeo còi vào cổ, rồi đập hai tay vào nhau ba lần...

- Nào bắt đầu!- Bác thợ gọi lũ trẻ đang khởi động trước hai khung thành.

Khán đài im dần. Tiếng rì rầm vẫn không dứt trong đám khán giả trẻ. Tất cả mọi con mắt hướng vào sân. Ở giữa sân, hai đội đá sóng thành hai hàng ngang. Đội trưởng “ Nữ thần cá” bước ra khỏi hàng. Cậu ta vung tay ra hiệu cho đồng đội. Bọn trẻ đồng thanh hét vang:

- Xin chào! Xin chào! Xin chào!

Đấy là chủ sân đón mừng đối phương. Bọn trẻ từ Ô-cô-pô-va cũng không muốn kém hơn. Theo hiệu lệnh của Skum-ba chúng hét vang ba lần

to hơn: “ Xin chào!”

Trọng tài ra hiệu cho hai đội tiến lại gần nhau.

- Các chú nghe đây.- Bác ta nói nghiêm trang, rất trịnh trọng nữa là đẳng khác.- Các chú có phải là vận động viên không? Nếu các chú là vận động viên thì phải thi đấu cho nghiêm chỉnh. Tay nào giở trò xấu, tớ sẽ tóm gáy lẳng ra khỏi sân ngay. Với tớ, không có chuyện đùa. Tớ là cầu thủ cũ, tớ sẽ không cho phép cuộc đấu trở thành cuộc đá lộn. Các chú phải đá cho đẹp, hăng hái. Rồi các chú sẽ thấy trận đấu thú vị. Tất cả hiểu chưa? – Ông nhìn khắp lượt các cầu thủ.

- Hiểu rồi, hiểu rồi!- Bọn trẻ trả lời lộn xộn.

Cơ-rô-lê-vích đứng cạnh Skum-ba lấy khuỷu tay hích bạn:

- Nghe thấy chưa? Xem ra ghê nhỉ?

Bác thợ máy nghe thấy, quay lại gần. Bác nâng cằm Cơ-rô-lê-vích , hỏi nhẹ nhàng:

- Chú chưa hiểu phải không?

Đứa trẻ với đôi mắt hậm hực lùi lại sau.

- Thì làm gì phải thuyết dài thế? – Nó cười xỏ xiên.

Bác Lô-pô-tếch lôi nó lại gần, rồi chăm chú ngắm nghía nó:

- Khá đấy, người anh em ạ,- mắt ông dừng lại ở đôi giày đế cao của thằng bé, - lại sang trọng nữa,- Ông cười nói thêm: - Nhưng chú sẽ không đá bằng giày này. Đã nói trước là tất cả đá giày vải.

- Tôi không phải là đứa khố rách áo ôm. Tôi có giày da! – Cơ-rô-lê-vích bướng bỉnh.

Bác Lô-pô-tếch kéo nó lại gần hơn.

- Cùng với tính hõn xược , - Ông thợ dẫn giọng nghiêm khắc.

- Thôi đi I-u-lếch, Skum- ba can bạn.- Cậu cởi giày ra đi. Đã quy định trước rồi.

Đứa trẻ ném cho bạn cái nhìn căm tức. Nó cúi vì đứa bạn đã không đứng về phía nó. Nó vung mạnh tay, khoát tay, thoát khỏi bàn tay to lớn củ bác thợ máy.

- Được rồi!- Nó hãnh học.- Dẫu sao cũng có đứa mất giò.

Bác Lô-pô-tếch giơ tay dọa:

- Ngay sau lần phạt thứ nhất, chú sẽ ra khỏi sân.

Cơ-rô-lê-vích nhún vai, từ từ bước ra ngoài hiên và cũng từ từ tháo dây giày.

Các cầu thủ trở về vị trí của mình. Hai đội trưởng chọn sân. Ma-da-rô chọn mặt phải của đồng xu. Đồng xu do trọng tài tung lên quá đầu rơi xuống giữa mặt phải. Ma-da-rô chọn phần sân về phía tòa nhà đổ. Như vậy “Nữ thần cá” sẽ không bị chói nắng.

Những giây phút cuối trước khi trận đấu bắt đầu trôi qua nhanh chóng. Bọn trẻ mỗi lúc một sốt ruột hơn. Pa-ra-gôn ở cánh trái chạy đến chỗ Ma-da-rô, chỉ huy trưởng tiền đạo.

- Phê-lếch, người anh em yêu quý, hãy nhớ đến bạn cậu nhé. Cậu chuyển ra cánh. Rồi tớ sẽ tạt vào vòng cấm địa.

Ma-da-rô gật đầu:

- Được. Có điều cần phải bình tĩnh và hiệp đồng tốt, Cái chính là chuyển cho chính xác. Đừng có đùa với bóng. Chỉ đưa lên trên và sút luôn. Cơ-rích! – Nó gọi hậu vệ giữa.- Cậu nhớ chú ý, không khéo là Skum-ba lướt qua cậu đấy. Còn cậu, Ta-đếch,- Ma-da-rô hất đầu ra hiệu cho Pu-khan-xki là trung vệ thứ hai,- cậu hãy kèm kỹ Cơ-rô-lê-vích đấy. Nó nhanh lắm, đừng để cho nó lẫn mất.

Pa-ôn-ca chạy vào bãi trên đôi chân khăng khiu. Nó vẫy tay lia lịa, gào lên, giọng xúc động:

- Các cậu ơi, cố gắng nhé! Hãy cho chúng nó biết thế nào là “Nữ thần cá”. Chọc thủng lưới bọn nó hai lần, rồi về “đổ bê tông” (*Đổ bê tông: ý nói là về giữ gôn nhà(ND)*)

- Lùi ra đi!- Ta-đếch Pu-khan-xki quát bạn.- Vũ khí phòng ngự tốt nhất là tấn công. Chúng ta kéo cả đội lên. Ở câu lạc bộ quân đội người ta cũng đá như vậy.

Mỗi đứa có lối đá riêng. Mỗi đứa đều muốn nói một đôi lời. Nhiều lời nhất là Ta-đếch. Cậu bé tự cho mình là người hiểu lý thuyết bóng đá nhất trong đội. Nhưng không còn đủ thời gian mà tranh cãi nữa. Trọng tài Lô-pô-tếch đã ra hiệu trận đấu bắt đầu. Tiếng còi vang lảnh tai. Skum-ba đưa bóng nhẹ cho tiền vệ “Cơn lốc”. Cùng lúc, từ trong khu vực nhà đổ, âm

thanh âm ào vang lên: khán giả của đội “ Cơn lốc” la ó, cổ vũ cho đội mình trong đợt tấn công đầu tiên.

- “ Cơn lốc”! “ Cơn lốc”! “ Cơn lốc” lên đi!- Tiếng cổ động của lũ trẻ từ Ô-cô-pô-va đến vang âm trời. Tiếng la hét âm ỉ đến mức ở cửa sổ và ban công các dãy nhà lân cận dân chúng nhón nhác Dân chúng bị đánh thức dậy khỏi giấc ngủ trưa.

Sự cổ vũ đã kích động các cầu thủ. “ Cơn lốc” như cơn gió lốc thật sự ào lên. Skum-ba cao lớn, khỏe mạnh đưa bóng cho Cơ-rô-lê-vích. Đứa này khễ xoay người vượt qua Pu-khan-xki. Nó đẩy bóng lê phía trước rồi chạy theo. Ngay gần đó xuất hiện một hậu vệ Cơ-rô-lê-vích gạt bóng sang cho Skum-ba vừa chạy ngang tới. Cậu bé này đang đà chạy, sút bóng thẳng về phía khung thành.

- Vào!... Vào!- Tiếng thán phục vang truyền. Nhưng ngay lúc đó Pê-rê-ca nhỏ bé đã nhanh nhẹn bật lên như chiếc lò xo cao hơn cái đầu đám cầu thủ lồ nhố trước khung thành. Đôi tay khẳng khiu của nó vươn tới quả bóng lôi vào lòng. Cậu bé ngã rơi mình xuống. Cuộn người lăn trên sân.

- Hoan hô! Hoan hô Pê-rê-ca!- Những người hâm mộ “ Nữ thần cá” gào lên. Cuộc tấn công nguy hiểm của “ Cơn lốc” bị phá vỡ.

Bây giờ Cơ-rích Xlô-nết-xki nhận được bóng . Nhìn quang, cậu ta thấy Pa-ra-gôn đang chạy tới Cơ-rích tạt nhẹ bóng cho tiền vệ cánh. Ma-nhút lao kên như cơn gió xoáy. Cậu bé như có phép lạ. Quả bóng lăn thuần thục cạnh đôi bát kết của nó. Cậu lướt qua tiền vệ, rồi hậu vệ đối phương. Dừng lại ngang vạch vòng cấm địa, cậu tạt bóng vào giữa. Từ đám đông lộn xộn trước khung thành vút lên thân hình chắc, đậm của Ma-da-rô. Như viên đạn đại bác, cậu vé này nhảy tới quả bóng, dùng đầu đối hướng bay của nó. Bóng bay xiên về góc khung thành. Bị che lấp bởi các hậu vệ của mình, thủ môn “ Cơn lốc” chỉ kịp dùng năm đầu ngón tay đẩy bóng ra.

Khán giả vỗ tay rào rào . Số khen ngợi Ma-da-rô có cú đánh đầu tuyệt đẹp. Số thì khâm phục thủ môn đã tinh táo phá được bóng, cứu một bàn thua trông thấy. Trong vòng cấm địa mỗi lúc một chật chội. Quả bóng như điên cuồng văng bật trong rừng chân, I-gờ-nát Pa-ra-nôp-xki moi được bóng ra. Hộ công này chuyển lại cho Pa-ra-gôn . Cậu này quất luôn từ vô-

lêi (Vô-lêi: cú sút ngay khi bóng còn đang lơ lửng trên khôn. Cầu thủ ngã người sút (ND) . Đám đông lặng đi, rồi lại thấy âm ào lên những tiếng thán phục. Quả bóng lao qua giữa hai cột gôn như mũi tên. Nhưng bàn thắng không có. Trọng tài cho là bóng đi quá cao.

Quyết định này của trọng tài gây sự phẫn nộ trong những người hâm mộ “ Nữ thần cá”. Một số khán giả đứng dậy la ó:

- Vào rồi! Một trứng rồi!

Một số cho tay vào mồn huyết sao lạnh lói. Những lời hét không hay ho lắm về phía trọng tài:

- Trọng tài là cái ủng thối! Cho về đuổi gà, coi thóc! Về đuổi gà!

Khó mà phản đối lại trọng tài Lô-pô-tếch. Khung thành không có cả cột lẫn xà ngang. Hai bên gôn chỉ là 2 chông gạch thấp. Cái đó trở thành duyên cớ cho sự tranh cãi. Trọng tài không để ý đến tiếng hò hét, ra hiệu cho hậu vệ “ Cơn lốc” phát bóng từ gôn lên.

Ma-nhút nhăn nhó vì thất vọng. Cậu bé chắc chắn cú sút của mình không lệch. Nếu có khung thành đúng quy cách thì chắc chắn bóng đã chọc thủng lưới. Cậu bé định khiếu nại. Nhưng Ma-da-rô can ngăn:

- Bình tĩnh nào!- Ma-da-rô hét vào tai bạn.- Trọng tài nhìn rõ hơn cậu.

Điều đó không làm cho Pa-ra-gôn bằng lòng nhưng để ổn thỏa, cậu lặng lẽ quay về vị trí. Cậu bé như thầm chờ dịp sẽ chứng minh cho mọi người thấy sự chính xác của những cú sút của mình.

Chính lúc này đợt tấn công mới đang tràn về phía gôn “ Cơn lốc”. Ta-đếch Pu-khan-xki, một trong những cầu thủ khá của “ Nữ thần cá”, lừa qua mấy đối thủ rồi chuyền bóng cho Ma-da-rô. Thấy được khung thành quá đông người. Ma-da-rô tạt ra cách cho Ma-nhút. Pa-ra-gôn giữ bóng lại. Cậu bé dẫn bóng gần gôn hơn rồi mới sút. Lần này cú sút sệt từ góc quá nhỏ, trúng vào tay thủ môn.

- Tốt đấy Ma-nhút, cứ vậy nhé!- Ma-da-rô chạy lại động viên bạn.

- È è è....- Pa-ra-gôn nhăn mặt.- Tớ nói với cậu chứ quả đầu ăn trăm phần trăm.

Trận đấu tiếp tục. Lúc thì “ Cơn lốc” tấn công. Khi thì “ Nữ thần cá” có những đường bóng rất đẹp trước khung thành đối phương. Thời gian trôi đi.

Kết quả vẫn là 0:0.

Dưới chân hàng rào ngăn cách sân bóng với vườn rau có bãi cỏ nhỏ. Đám khán giả lớn tuổi, những người hiểu biết về bóng đá ở đây. Trong đám này sáng bật lên chiếc mũ cối của ông thợ cắt tóc. Cạnh ông thợ cắt tóc là một thanh niên cao lớn, vạm vỡ. Gã diện bộ com-lê màu nâu kẻ ca-rô trắng. Chân gã đi đôi giày da mềm, đế cao. Đầu gã chải bông theo đúng như một mới ở khu Vô-la . Khi lại gần gã thanh niên , lập tức người ta nhận ra đó là anh trai của Cơ-rô-lê-vích . Đây là một nhân vật nổi tiếng ở khu Vô-la: Rô-mếch Váp-du-sắc. Y có khuôn mặt to bè, đôi mắt sắc lạnh lẩn dưới hàng mi rậm đen. Quần áo rất tốt.

Cả ông chủ hiệu cắt tóc lẫn gã bánh trai đều chăm chú theo dõi trận đấu. Ông thợ cắt tóc Sô-ren-ca với cả trái tim mình đứng về phía “ Nữ thần cá”. Còn Rô-mếch Váp-du-sắc hết sức cổ vũ đội “ Cơn lốc” .

Đã gần hết hiệp một mà kết quả vẫn là 0:0. Trên sân, bọn trẻ bị trận đấu lôi cuốn. Chúng quên hết mọi điều định trước của chiến thuật. Cả hai đội giờ đây như đàn ruồi bao bọc, xâu xé quả bóng. Những đứa ở “ Cơn lốc” lớn hơn, có kinh nghiệm hơn dần dần chiếm ưu thế. Nhưng bọn trẻ nhanh nhẹn ở Gu-chép-xka cũng không chịu đầu hàng dễ dàng. Khi có thời cơ là chúng ào lên rất dũng mãnh tới vòng cấm địa đối phương.

Chính lúc này Ma-da-rô nhận bóng từ thủ môn. Cậu bé dẫn bóng lên. Cậu xoay người lách qua hai hậu vệ, rồi lừa qua một đối thủ nữa. Cậu bé cùng bóng dừng cảm lao về phía khung thành đối phương.

- Chân trung phong này có lối đá tuyệt,- Ông Sô-ren-ca thốt lên.- Sút đi, sút đi!- Ông thợ bỗng đứng dậy, vẫy vẫy mũ cối. Ông hét lên thúc giục bọn trẻ yêu quý.

- Ông ngồi xuống đi!- Rô-mếch Váp-du-sắc quát ông thợ cắt tóc.- Rồi thì bọn nhóc cũng quy. – Gã lạnh lùng nói thêm, tay chỉ vào cá cầu thủ đội “ Nữ thần cá”

- Cái gì ? “ Nữ thần cá” sẽ thua hả?- Ông thợ cắt tóc phản nộ.- Sauk hi tóc mọc lên ở đây...- Ông chỉ vào lòng bàn tay béo hồng của mình. – Bọn trẻ của tôi đá như sách.

- Còn kém xa!- Váp-du-sắc nhận xét.- Ông hãy nhìn kỹ thằng em tôi kia. Nó mới có tài năng. Ông sẽ thấy nó trở thành danh thủ như thế nào.

Ông Sô-ren-ca rút khăn mùi soa chùi trán hói dẫm mồ hôi. Cái nhìn không thân thiện lắm cả ông trù lên gã thanh niên.

- Còn kém xa hở? – Ông thợ đồ mắt vì cái.- Có bọn cá anh kém chúng thì có. To lớn thế kia mà không sút lọt lưới bọn nhãi nhép quả nào. Hãy để cho bọn chúng học đá bóng buổi đi đã. Rồi sau hãy đá bóng da này. Nhục ! – Ông nhổ tọt bãi nước bọt ngay cạnh đôi giày của gã bảnh trai.

- Này, ông chú ý nhìn xem, trên sân đó,- Váp-du-sắc cười nhạt. Hắn ném tới ông thợ cắt tóc cái nhìn khiêu khích.

Bóng đang ở chân bọn trẻ đội “ Cơn lốc”.- Skum-ba chuyển bóng ra cánh. Từ cánh, bóng được tạt vào cho Cơ-rô-lê-vích. Đứa này vượt dần qua một hậu vệ rồi sút mạnh vào góc gôn. Cái áo vàng của Pê-rê-ca bay lên không trung. Thân hình của cậu bé uốn cong. Đôi bàn tay như có nhựa tóm gọn quả bóng nguy hiểm.

Ông Sô-ren-ca nhảy lên vì vui mừng.

- Hoan hô! Hoan hô!- Ông vỗ tay lia lịa- Anh thấy chưa?- Quay lại người ngồi cạnh, ông nói tiếp: - Anh thất nó bắt chưa? Các anh sẽ chẳng bao giờ có được thủ môn như vậy. Tuyệt vời! Tuyệt vời!- Ông già nhắc đi nhắc lại. Bỗng ông sững lại. Đội “ Cơn lốc” lại đang mở đợt tấn công mới.

Bây giờ ngay cả gã thanh niên lạnh lung cũng đứng bật dậy. Vừa giữ vội ống quần là rất mẫu mực, gã vừa theo dõi. Tiền vệ cánh trái của đội “ Cơn lốc” đá phạt góc. Quả bóng bay cao trên đầu đám đông cầu thủ trước khung thành. Pê-rê-ca bé nhỏ lại dẻo dai bật lên cao. Cậu bé muốn bắt bóng. Nhưng Cơ-rô-lê-vích nhảy nhanh hơn, dùng đầu đẩy bóng ra cánh phải. Ở đó Skum-ba như từ dưới đất chiu lên giữ được bóng. Không suy nghĩ gì thêm, nó quất mạnh chân. Pê-rê-ca không kịp đẩy bóng ra. Bóng cách tay nó vài cen-tu-mét. Hồi còi dài của trọng tài báo hiệu bàn thắng thứ nhất. Xung quang sân náo nhiệt hẳn lên.

Rô-mêch Váp-du-sắc phui ống quần. Gã trải khăn mùi soa a cỏ rồi ngồi lên trên. Gã khoái trá nhìn ông thợ cắt tóc:

- Sao? Đã có những sợi tóc đầu tiên ở lòng bàn tay ông chưa?

Ông thợ lấy tay che đôi mắt nhỏ, xanh như nước biển.

- Tôi không thể nhìn cảnh đó.- Ông thở dài thống thiết.- Bọn trẻ đã để lọt. Lũ to khỏe đã sút vào.

- Ông cứ đợi đấy,- Váp-du-sắc chọc tức ông thợ.- Sẽ còn tiếp vài quả nữa. Ông hãy gửi lũ trẻ của ông đến lớp võ lòng đi. Bọn nó phải học đếm đã, không có khi thua liên tiếp lại không biết tính. Ông thấy thằng I-u-ếch nhà tôi chưa? Hà, nó đánh đầu thế nào? Loại một! Loại 1 nhé! Những cú đánh đầu như vậy chỉ có ở các trận hạng A.

Ông thợ cắt tóc bỏ tay xuống:

- Anh bạn thân mến ạ, trận đấu chưa kết thúc cơ mà. Tôi đem đầu ra bảo đảm rằng bọn trẻ của tôi sẽ thắng.

- Bằng môn!- Váp-du-sắc phá lên cười sặc sụa.

Ông thợ phát cáu. Mặt ông bùng bùng giận:

- Cược gì nào?- Ông thợ nhìn rất hiếu thắng, thách thức. Nhưng gã thanh niên chỉ lắc đầu:

- Thương hại ông già quá. Tóc sẽ mọc trong lòng bàn tay ông. Đầu ông sẽ mất. Ông lại còn muốn thua cược.

- Anh không dám cược?

Nhất định ông muốn thua?

- Nào, thì một chai Vốt-ca nhé, đồng ý không?

- Đồng ý.

Hai người nhìn nhau như hai đối thủ lớn. Trong khi đó từ sân vọng tới hồi còi dài. Trọng tài báo hiệu hết hiệp một. Các cầu thủ lấm láp, mệt nhọc rời sân. Ma-nhút có bộ mặt rất thảm hại. Nó không thể tự tha thức vì chưa sút được gôn nào. Nó cúi thấp đầu mà bước. Liếc thấy đội trưởng đi bên cạnh, cậu bé nói:

- Bọn nó lột da chúng ta một cách “hợp pháp”- Giọng cậu bé nghe thâm, buồn rười.

Ma-da-rô cười gượng gạo.

- Chưa sao.- Cậu bé nói.- Hiệp đầu 0:1.

Tiếng reo hò từ giữa khu nhà đổ nát đã đánh thức những người dân ở gần đó. Không những thế mà cả dân chúng đi đường lo lắng. Họ dừng chân, nghiêng ngó, nghe ngóng, rồi họ tò mò hỏi xem cái gì đang xảy ra. Những đứa trẻ chưa có cách nào lọt vào sân còn tụ tập ở chân tường. Chúng trịnh trọng báo cho họ biết là âm điệu cầu trận đấu lớn. Trận đấu giành vị trí số một trong nền bóng đá ở khu Vô-la.

Đi xe qua phố Gu-chép-xca, anh Xtê-pa-nếch dừng chiếc “ja-va” cạnh đường. Anh chăm chú lắng nghe bản nhạc quen thuộc trên cách sân bóng. Mắt anh dừng lại nơi tờ áp phích. Hình vẽ ngộ nghĩnh, cùng với lỗi chính tả làm người cầu thủ nổi tiếng phải mỉm cười. Sau một chút suy tính, anh quyết định vào xem. Anh nhớ lại những bước chân đầu tiên của mình trong làng bóng đá. Ở đây chính nơi đây, phố Gu-chép-xca này, anh đã đấu trận bóng đầu tiên với quả bóng bằng giẻ cuốn, chính ở đây anh đã hưởng những hứng thú đầu tiên của trận bóng. Ở đây, anh đã học những vần chữ cái của bóng đá. Người cầu thủ dựa chiếc xe máy vào bức tường đổ. Khi anh định bước qua khe thủng của tường thì một cậu bé chặn ngang.

- Anh có vé chứ?

Anh Xtê-pa-nếch không một lời phản đối trả tiền lấy vé. Đắm mình trong hồi tưởng, anh bước vào sân bóng đang náo động. Nhìn đám trẻ rách rưới, nhem nhuốc đang đuổi theo bóng, anh lại tự mỉm cười với mình.

Lòng đầy cảm xúc, anh ngồi xuống cạnh vị khán giả to bé có chiếc mũ cối.

- Trận đấu thế nào?- Anh rụt rè hỏi.

Ông Sô-ren-ca không quay sang.

- Anh đừng làm phiền nào. Anh không thấy chúng nó đang đá sao? – Im lặng một lúc ông tiếp.- Đội “ Nữ thần cá” của chúng ta gặp đội “ Cơn lốc” ở phố Ô-cô-pô-va ...- chưa kịp nói xong câu, ông vụt đứng dậy như ngồi phải tổ kiến. Tay khoắc tròn chiếc ô đã sụp lại, miệng ông la lớn:

- Lên đi, Pa-ra-gôn, lên đi!

Lúc này Ma-nhút Pa-ra-gôn cướp được bóng chạy nhanh về phía khung thành đối phương. Trước mặt cậu bé hiện ra thân hình to lớn của hậu vệ to lớn của đội “ Cơn lốc”. Ma-nhút chọc bóng qua giữa hai chân đối thủ như

một cầu thủ lão luyện. Cậu bé đuổi kịp bóng. Cậu tạt bóng vào vòng cấm địa. Quả bóng bay theo một đường cong rồi rơi xuống cách không xa điểm trắng đánh dấu 11m. Ở đó Ma-da-rô giữ bóng lại rồi nhẹ nhàng tạt ngang cho I-gờ-nát vừa chạy đến. Cậu bé này sút ngay. Cú sút nhanh như phát tên bắn. Thủ môn không kịp giơ tay. Quả bóng bay sạt qua người nó. Trọng tài thổi 1 hồi còi dài. Bàn thắng thứ hai của trận đấu đã được ghi.

Trên khán đài tiếng reo hò lại ầm lên, ào ào như sóng biển.

- Hoan hô I-gờ-nát! Hoan hô Ma-da-rô! Hoan hô Pa-ra-gôn! – Đám khán giả nhảy nhót, xô đẩy nhau.

Các cầu thủ ôm nhau, tranh nhau hôn I-gờ-nát, thủ môn “Cơn lốc” quát ầm ĩ các hậu vệ:

- Đây là tại các cậu. Các cậu không kèm được nó. Các cậu đứng như trời trồng. Lại còn che cả mắt tớ!

Ông Sô-ren-ca điên lên vì phẫn khởi. Ông khoảng chiếc ô tung cao mũ cói, giậm chân, cười hả hê, rồi ông nhảy căng lên. Đúng là một khán giả chân chính ở trận đấu chân chính. Khi đã nguôi dần, ông lấy ô đập vào vai Rô-méch Váp-du sắc lúc này đang ngồi im, tay bó gối.

- Này, sao rồi nhỉ? Tôi không nói là chúng sẽ gỡ hòa sao? Anh bạn thấy thế nào? Anh muốn thách cược cơ mà. Anh chạy đi mua Vốt-ca đi. Bây giờ các con cưng của tôi sẽ cho biết thế nào là bóng đá!

Gã bánh trai không nhìn ông thợ cắt tóc đang hân hoan. Gã gằn giọng:

- Cứ đợi đấy!

- Một đợt tấn công đẹp.- Anh Xtê-pa-nếch vừa ngắm điệu nhảy khoái trá của vị khán giả già vừa nói.

Ông Sô-ren-ca nhìn anh ta như một vật kỳ dị lắm.

- Anh bạn không hiểu tý gì về bóng đá. Hừ, thế mà lại dám nhận xét. Không phải đẹp mà tuyệt vời. Tuyệt vời, anh hiểu chứ? Nếu mà đội Pô-lô-nha đá như thế này thì đã ở bảng A từ lâu rồi. Anh không thấy Pa-ra-gôn yêu quý của tôi tạt bóng vào vòng cấm địa tuyệt thế nào sao? Anh không thấy Ma-da-rô giữ bóng, rồi chuyền cho đồng đội chính xác thế nào sao? Anh có thấy chú bé kia sút thế nào không? Anh không thấy à? Làm sao anh

lại có thể không thấy nhỉ? Mà đã không thấy thì anh ngồi yên đi, đừng có nói. Phải như tôi đây này, tôi mới là người hiểu biết về bóng đá.

Danh thủ của đội Pô-lô-nha sừng sốt nghe giáo huấn. Khi ông thợ kết thúc, anh cười lấy lòng rồi hỏi:

- Còn tiền vệ cánh, tay nào vậy?

- Đây là Pa-ra-gôn, cầu thủ khá nhất trên sân. Vài năm nữa anh sẽ còn nghe thấy nói nhiều về nó. Tôi đã dạy nó đá bóng. Đây là học trò của tôi.- Ông Sô-ren-ca tiếp lời. Bằng con mắt độ lượng, ông nhìn người mới đến.

Anh Xtê-pa-nêch suy nghĩ nao núng.

- Không hiểu tôi đã biết nó, gặp nó ở đâu?- vừa nói xong, lập tức anh nhớ ra cậu bé có mặt ở Côn-vích-to-xca. Gần đây chú đã nhật bóng giúp các anh trong lúc tập. Cùng lúc mắt anh dõi theo quả bóng đang lăn trên bãi. Quả bóng giống một cách kỳ lạ quả bóng đã biến mất trong buổi tập hôm nọ.

- Đúng vậy! Đây là một tay khá,- anh tự nói với mình.

Trong khi đó trận đấu mỗi lúc một sôi nổi, căng thẳng. Bây giờ đội “Cơn lốc” dồn hết sức tấn công. Bằng mọi giá, bọn chúng muốn giành phần thắng. Chúng dồn “Nữ thần cá” vào vòng cấm địa rồi “vò xé” không thương tiếc. Chốc chốc chiếc áo vàng của Pê-rê-ca lại bay tung lên cao. Thủ môn bé nhỏ này hóa ba, hóa bốn. Cậu bé chạy ra ngoài khung thành, lăn ra đất giật cướp lấy bóng từ chân đối phương. Cậu bé đấm phá, bắt bóng trong những trường hợp không có hy vọng. Tỷ số vẫn là 1:1.

- Tốt rồi, tốt rồi!- Ma-nhút nói thầm với mình. – Mong sao giữ được tỷ số này. Cậu bé đã đuối sức lắm rồi. Đôi chân cậu đã lỏng lẻo, mỏi rờn. Cậu lui về gần khung thành đội nhà, xông vào tranh bóng. Skum-ba lúc này có bóng. Nó lướt qua Cơ-rích Xlô-nết-xki đã vấp ngã lăn ra sân. Thăng bé này sút rất nhanh. Pê-rê-ca chỉ kịp lao về phía bóng mà không kịp chụp bắt. Thủ môn nhỏ bé nằm dưới đất hoảng hốt nhìn theo quả bóng.

- V...à...o! – Lũ trẻ từ Ô-cô-pô-va đến reo ầm lên.

- Vào!- Ông Sô-ren-ca nhắc lại như tiếng vọng. Ông ngồi phịch xuống cỏ, tay ôm chặt đầu.

- Hai một!- Rô-mêch Váp-du-sắc lấp bắp. - Tôi đã nói với ông. Lít vốt-ca trong tay tôi rồi.

Ông thợ cắt tóc lôi chiếc đồng hồ quả quýt từ túi gi-lê.

- Còn mười phút nữa mới hết giờ. Chúng còn có thể thắng lại.- Ông đứng vụt dậy, giật mũ xuống, rồi vung lên khoảng lia lịa. Ông gọi lớn:

- “ Nữ thần cá” lên đi! “ Nữ thần cá” không được nản! “ Nữ thần cá” lên đi!

- “ Nữ thần cá” lên đi!- Lũ trẻ nhỏ hòa theo.

Bọn trẻ ở Gu-chép-xca nghe lời thúc giục. Chúng ngoan cường lao lên.

Tình thế mỗi lúc một căng thẳng. Tiếng hò hét vang rền, không dứt. Para-gôn đuổi theo bóng. Cậu bé cảm thấy trong ngực trống giông. Mồ hôi chảy xuống mắt cay xè. Nhưng cậu không còn muốn chùi nữa. Cậu nghiêng răng dẫn bóng chạy. Cậu nhìn các cầu thủ khác đang chạy tới như nhìn qua lớp sương mù. Cậu nhẹ nhàng xoay người vượt qua đối thủ thứ nhất. Quả bóng được đẩy vượt qua đối thủ thứ hai. Cậu né tránh cầu thủ ấy, rồi rập người đuổi theo giữ bóng lại ở sát đường biên. Bằng sức lực cuối cùng, cậu tạt bóng vào trung lộ, I-gờ-nát chạm bóng đầu tiên. Cậu bé nhảy lên, gậy bóng bằng đầu về phía Ma-da-rô. Cậu này thấy quá đông người trước khung thành, nên chỉ lừa qua một đối thủ lấy chỗ chuyền bóng lại cho Para-gôn. Ma-nhút rê bóng vài bước nữa. Một hậu vệ xông tới cản. Ma-nhút lừa qua đối thủ này. Cậu bé đã nhìn thấy trước mặt chiếc áo ca-rô của thủ môn. Bóng vẫn lăn nhanh. Ai sẽ là người tới bóng trước. Thủ môn hay cậu? Ma-nhút lao lên trước. Cậu dùng mũi giày chọc bóng đi. Quả bóng bay cao qua người thủ môn đã ngã ra để cản bóng. Lăn lông lốc trên đất, cậu nghe như từ rất xa tiếng la hét thắng lợi của đồng đội:

- V...à...o!

Một đứa nào đó nâng cậu dậy. Đứa khác chìa tay. Nhưng Ma-nhút bị choáng váng đến nỗi lại tụt phịch xuống sân đất. Trong tai cậu ù vang tiếng reo hò phấn khởi, chiến thắng. Vậy là các cậu lại gỡ hòa. Bây giờ chỉ cần giữ vững tỷ số hòa này là trận đấu sẽ kết thúc thắng lợi.

- Cậu làm sao thế? – Ma-nhút nghe tiếng Ma-da-rô nói từ phía trên cao.

- Không, không việc gì cả,- Cậu bé nhón miệng cười ranh mãnh theo lối riêng của mình. Cậu nặng nhọc chống tay nhồm dậy.

- Tiếp tục được chứ?

- Ủ.- Cậu bé nhắm nghiền mắt, lắc lắc đầu. Khi mở mắt ra, cậu bắt gặp gương mặt nhăn nhó của Skum-ba. Đội trưởng “ Cơn lốc” đang đặt bóng ở điểm vôi giữa sân. Bọn trẻ bao lấy Pa-ra-gôn ở mọi hướng. CHÚNG ôm hôn nhau, siết chặt tay nhau, hoàn toàn như trận đấu hạng A. Ma-nhút vươn người . Cậu cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc vô cùng. Cậu nhảy cẫng, rút tay ra rồi chạy về vị trí của mình. Cậu gào:

- Vững nhé các cậu. Thế là tốt rồi.

Ông Sô-ren-ca nóng ruột, chốc chốc lại nhìn chiếc đồng hồ quả quýt. Thời gian như đứng dừng lại. Rô-méch Váp-du-sắc đến giờ cũng mất vẻ lạnh lùng, phớt đời. Gã đứng dậy, phúi quần, bước lại gần đường biên. Đôi mắt gã ánh lên hân học. Gã không vừa ý về lối đá của đội “ Cơn lốc” . Khi đã tiến lại gần sát đường biên, gã gọi em:

- Gõ vào mắt cá chân ấy, I-u-lếch! Cho chúng biết thế nào là...

Anh Xtê-pa-nếch thấy vậy cũng đứng dậy, kéo tay gã:

- Sao lại xui nó chơi xấu?

- Còn sao nữa? Hay là để thua lũ nhóc còn sặc mùi sữa mẹ này?

- Anh có lời chỉ dẫn tốt quá đấy!

Con người mắt gã bành chộp long lên dữ dội:

- Anh đừng có dính vào việc của người khác! – Gã gầm lên rồi quay phắt lưng lại. Lần nữa gã hét:

- I-u-lếch! Gõ vào “ ống đồng”! “ Mua” đi!

Ông Sô-ren-ca chăm chú theo dõi diễn biến trên sân đến mức không nghe thấy tiếng cãi nhau. Nhìn thấy đội “ Cơn lốc” dồn ép “ Nữ thần cá” phải về phòng thủ, ông thợ nhắc đi nhắc lại thầm thì, môi ông run run:

- Cố lên, các chú nhro yêu quý! Giữ vững gôn, các chú nhỏ yêu dấu của ta!

Bây giờ I-gờ-nát được bóng. Lợi dụng sự hỗn độn, cậu lao lên phía trước. Theo sau là Ma-da-rô. Tất cả xảy ra rất nhanh khiến hàng hậu vệ “

Cơ lốc” đang ở vòng cấm địa “ Nữ thần cá” không kịp quay về. Từ khán đài tiếng hét lạnh lốt:

- Thăng vào gôn, I-gờ-nát, bắn thẳng vào gôn!

I-gờ-nát do dự trước của khung thành.

- Sút đi!- Khán giả la ầm.

Nhưng I-gờ-nát bị bất ngờ trước tình thế không đợi mà có. Lẽ ra phải sút mạnh vào gôn thì cậu bé lại tạt bóng ngang cho Ma-da-rô. Cùng lúc thủ môn lao ra, văng người cướp bóng ngay trước chân Ma-da-rô.

I-gờ-nát ôm đầu, người ngửa ra sau thất vọng.

- Phí quá, tiếc quá!- Nó gào lên.

- Sao cậu không sút ngay đờ ngực!- Ta-đếch Pu-khan-xki chạy tới la.- Có phải chúng ta thắng không. Thương thay cho cậu. Sao cậu lại không bắn thẳng vào gôn. Đờ bỏ đi ơi? ...

- Thôi để cho nó yên!- Đội trưởng “ Nữ thần cá” cắt ngang.- Làm như cậu đá khá lắm đấy. Trong trường hợp như vậy cậu cũng hóa lừa.

Trọng tài thổi còi hết trận đấu.

Ông Sô-ren-ca lại giật mũ khỏi đầu. Để chứng tỏ sự phấn khởi, ông tung mũ lên cao hai lần. Ông thở thở nặng nhọc, tay chùi chiếc trán bóng, đầm mồ hôi.

- Ôi, thế mà tôi nóng cháy cả ruột gan.- Ông quay lại phía Rô-mếch Váp-du-sắc .

Gã này buồn rầu, ủ rũ đứng lặng yên. Không nhìn xung quanh, hẩn hẩn bầm tức tối:

- Với bọn nhãi nhép mà thua, với bọn nhãi nhép mà...

- Thế còn thế nào với vật cượng?

Rô-mếch nhún vai. Ông Sô-ren-ca vỗ vai gã:

- Thôi đi uống bia đi. Tôi thiết đãi. Tôi thiết thòi cũng được. Bọn trẻ của tôi đá như sách.

- Bọn nhỏ khá đấy!- Anh Xtê-pa-nếch đứng cạnh nhận xét.

- Khá?- Ông thợ cắt tóc sừng sộ.- Hừ thế thì anh chẳng hiểu gì về thể thao cả. Tuyệt diệu! Tôi nói với anh: rất tuyệt diệu!

Cậu bé Pa-ra-gôn vui nhất. Cậu lần lượt ôm từng đứa bạn. Mỗi lần như vậy, cậu thì thầm không ra nói với bạn, không ra nói với mình:

- Các cậu! Chúng ta đã cho bọn “Chin trĩ” biết thế nào là bóng đá. Chỉ tẹo nữa là chúng ta thắng. Hòa 2:2 cũng đẹp mắt khán giả lắm rồi. Quỳ lại đầy ắp. Không thua lỗ gì. Lần sau còn khá hơn nữa.

Cậu bé nhảy cẫng như con chơi chơi. Giọng cười của cậu rất thoải mái. Ngày hôm nay là một ngày vui sướng nhất của đời cậu. Bỗng nhiên tiếng cười vui vẻ, sáng khoái của cậu vé vụt tắt ngấm. Trong đám người còn lại trên sân, cậu bắt gặp khuôn mặt rám nắng, kiên nghị của anh Xtê-pa-nếch. Cậu lần ra sau lưng đứa cao lớn nhất bọn là Ma-da-rô. Nhưng anh Xtê-pa-nếch bước lại gần. Khốn khổ, anh ta lại đi thẳng đến chỗ cậu.

- Đợi tẹo chú bé. – Anh vẫy cậu.- Chú tên là gì?

Đôi chân mệt mỏi của Pa-ra-gôn muốn gập khụy xuống. Tiếng nói như mắc trong cổ. Hai gò má cậu bé ửng đỏ.

- Em... em là... Ma-ri-an Cát-chích.- Cậu bé nặng nhọc thốt lên lời.

Người cầu thủ đội Pô-lô-nha cười thân thiện:

- Chú đá khá đấy.- Anh Xtê-pa-nếch kéo đứa bé lại gần mình.- Chú có triển vọng, có khả năng trở thành cầu thủ chân giày. Bàn thắng do chú ghi thuộc loại một.

Ma-nhút thở ra. Cậu bé nháy mắt ranh mãnh.

- Cũng thường thôi anh Va-xếch ạ.- Cậu nói thêm ngay,- em đã biết anh rồi. Trận đấu nào ở Côn-vích-to-xca em cũng có mặt.

- Các buổi tập chú cũng đến ?

Ma-nhút co rụt cổ như có ai đổ cốc nước lạnh vào lưng. Không để người ngoài thấy mình lúng túng, cậu bé táo bạo trả lời:

- Thì cũng thỉnh thoảng thôi. Đến để học lóm.

Anh Xtê-pa-nếch nhìn quanh. Thấy I-gờ-náy Pa-ra-đốp-xke cầm quả bóng mới, anh quay lại phía cậu này.

- Chà , các chú có bóng mới nhỉ. Cho xem nào, người an hem!- Anh ta ngắm kỹ quả bóng. Ma-nhút thấy như có kiến bò trên lưng mình. Cậu đổi

chân liên tục như đứng trên than hồng. Lúc này cậu bé rất muốn bay vù lên trời, hay chui tọt xuống đất. Hình như anh Xtê-pa-nếch đang chăm chú nhìn cậu. Cậu vé nghe thấy: “ Các chú lấy ở đâu ra đấy?”

Yên lặng hồi lâu. Anh Xtê-pa-nếch hỏi lại. Ma-da-rô trả lời thay cho Para-gôn:

- Chúng em đã “ tổ chức” được, anh ạ.

- Thế à, nhưng...- Anh ra vẻ ngạc nhiên.- Do đâu mà các chú “ tổ chức” được vậy?

Ma-nhút mặc đầu bị tưng tưng, vẫn gắng bình tĩnh. Cậu vé nháy mắt, cười và nói:

- Chúng em mượn về đấu 1 trận.

- Các chú mượn ở đâu?

- Ở Pô-lô-nha, anh Va-xếch ạ.

Sắc mặt anh Xtê-pa-nếch nặng xuống. Anh nắm cánh tay Ma-nhút kéo lại:

- Tại sao chú nói dối?- anh hỏi nhanh.

Mặt cậu bé trắng bệch, nhăn nhó. Mắt cậu đảo tròn, rồi chớp chớp lia lịa:

- Thế chúng em đá bằng gì? – Cậu bé ấp úng. – Chả nhẽ đá bằng bóng giẻ rách.

- Thế chú không thể hỏi mượn được à?

- Em không dám.

- Lấy trộm thì dám?

Ma-nhút vùng vằng, giãy giụa. Trong đôi mắt nhỏ của cậu bé hiện lên sự phẫn nộ.

- Em không ăn cắp! Em muốn trả lại sau trận đấu.

- Lúc ở buổi tập chú lấy không thèm hỏi!

- Vì trận đấu đã sát nút... mà... em đã nói với bạn là sẽ cố gắng kiếm bóng.

- Tớ chẳng nói là sẽ lời thôi à!- Ma-da-rô đứng cạnh thốt lên.

Mắt Ma-nhút đăm lẹ. Cậu bé ngẩng cao đầu, nhìn thẳng vào mặt anh Xtê-pa-nếch.

- Chúng nó không biết gì về việc này. Mình em làm việc này.

Anh Xtê-pa-nếch thả tay cậu bé. Đập bóng xuống đất vài lần, anh nói:

- Cần phải đến hỏi mượn. Chúng tớ sẽ cho mượn tử tế. Còn giờ thì sao. Các chú đã đá quả bóng lấy trộm.- Không đợi câu trả lời, anh ta len qua vòng trẻ con vây quanh bước về phía cổng. Khi đã tới gần khe thủng ở tường, anh quay lại, vẫy tay bảo bọn trẻ: - Năm giờ ngày mai các chú đến sân Pô-lô-nha. Rồi ta sẽ nói chuyện.

Bọn trẻ đứng im. Không đứa nào hé miệng.

Chương ba

**CUỘC THƯƠNG LƯỢNG NHẬP HAI CÂU LẠC BỘ BỊ TAN
VỠ- CÁC CẦU THỦ BỊ CÔNG AN TÓM- CẦU THỦ NỔI
TIẾNG XTÊ-PA-NẾCH ĐỔ ĐẦU CHO “NỮ THẦN CÁ”- GIẢI
“ CUỘC SỐNG VÁC-SA-VA” BẮT ĐẦU- CUỘC CHẠY ĐUA
CỦA “ CỜ LỐC” VÀ “ NỮ THẦN CÁ”**

1

Có hai lối vào nghĩa địa ô tô, hay là vương quốc của bác thợ Lô-pô-tếch. Có thể vào đó bằng đường qua sân bóng. Cũng có cổng vào từ phố Gu-chép-xca. Ma-da-rô và Pê-rê-ca chọn lối thứ hai. Hai đứa trẻ cho rằng để bàn bạc những vấn đề quan trọng như của chúng bây giờ thì phải đi qua cổng chính cho có phần trịnh trọng.

Hai đứa vào trong bãi. Giữa hàng chục khung ô tô nhiều loại, nhiều cỡ, chúng không thấy người chủ của bãi tha ma. Tìm mãi mới thấy đôi cẳng chân dài thò ra từ gầm một chiếc “ Xcô-đa” cũ. Ông thợ Lô-pô-tếch đang bận tháo bộ phận gì đó dưới gầm xe. Hai đứa chăm chú nhìn đôi chân bất động dang rộng. Ma-da-rô dang hăng nhẹ.

- Ai đấy?- Giọng trầm, đục của bác thợ vang lên.

- Chúng cháu, bác Lô-pô-tếch à,- Ma-da-rô trả lời,

- Chúng cháu nào?

- Chúng cháu ở đội “ Nữ thần cá”

- Các chú không thấy tớ đang bận à? Lúc khác đến. Bây giờ tớ không có thì giờ.

Hai đứa nhìn nhau, rồi lại nhìn đôi chân ông thợ lúc này đang gác lên nhau rất kỳ quái. Pê-rê-ca bật cười.

- Bác Lô-pô-tếch.- Cậu bé nói giọng ôn ền, nhỏ nhẹ.- Chúng cháu có việc rất quan trọng.

- Cái gì? Lại có đứa bế đầu rồi hả?

- Không,- Ma-da-rô giải thích. Chúng cháu muốn gặp bác về chuyện thi đấu. Người ta mới đăng ở báo “ Cuộc sống Vác-sa-va”.

- Thi cái gì?- Tiếng nói từ dưới gầm ô tô vọng ra.

- Thi ... cuộc thi đá bóng của các đội bóng thiếu niên.

Cái tin này hẳn đã làm cho bác thợ chú ý. Vì lát sau đôi chân dưới gầm ô tô thò ra. Tiếp sau chân là cả người bác thợ. Trên khuôn mặt rộng, hàng ria

bạc và lông mày của bác bám đầy dầu và gỉ sắt. Bác chăm chú nhìn hai đứa trẻ. Sau đó bác đọc mảnh báo do Ma-da-rô đưa.

- Được đấy, nhưng các cháu cần gì?- Đọc xong, bác thợ hỏi.

- Bác ạ, chúng cháu...- Đội trưởng giải thích cụ thể.- ... Chúng cháu muốn tham dự thi đấu nên muốn biết ý kiến của bác. Chúng cháu có thể “ làm ăn” được gì không bác?

Bác thợ máy suy nghĩ khá lâu. Bàn tay bần đầu mỡ xoa xoa mãi lên cằm. Cuối cùng ông nói về quan trọng:

- Các chú nhỏ thân mến, tớ sẽ nói với các chú rằng cuộc thi này không phải là xoàng. Còn nếu nói về các chú thì tớ có lời khuyên,- đưa tay ra khỏi cằm, bác thợ nhìn hai đứa trẻ chăm chú hơn.

- Thế nào cơ, bác Lô-pô-tếch?- Pê-rê-ca sốt ruột hỏi.

- Vừa rồi các chú đá một trận khá đấy. Nhưng tớ sẽ nói với các chú rằng ở đội các chú toàn nhãi con, nhỏ quá! Nếu các chú hợp lại với “ Cơn lốc” thành một đội thì các chú có thể đi xa.

- Không thể được. – Hai đứa trẻ kêu lên hầu như cùng một lúc.

Bác thợ nhíu trán không hiểu.

- Sao lại “ không thể được”?

- Cái đó không thể được,- Ma-da-rô nhấn mạnh.- Chúng cháu lập đội riêng không phải để rồi nhập với lũ “ Chim trĩ” ở Ô-cô-pô-va.

- Ấy, tớ nghe thấy gì ấy nhỉ?- Bác thợ nháy một mắt.- Các chú tưởng bọn nó chơi kém hơn sao? Tớ nói với các chú rằng không đâu. Các chú thấy tay “ sang trọng” nó rê bóng thế nào chưa? Các chú thất tay cao lớn ở giữa hàng tiền đạo chơi chưa? Tớ nói với các chú rằng nếu mà bọn nó biết về chiến thuật , và đá thông minh hơn thì bọn nó đã cho các chú vài thúng.

- Bác nghĩ vậy thôi chứ...- Ma-da-rô tự ái phản ứng.

Bác Lô-pô-tếch nắm ve áo đưa bế lôi lại gần mình.

- “ Người” thân mến ạ, tớ biết về bóng đá. Tớ đã mười năm đá ở cánh trái đội “ Tia lửa”. Chú không phải dạy tớ. Đúng vậy, tớ đã nói thế nào là đều đúng như vậy. Chú muốn gì? Các chú với chúng nó đều là trẻ con khu Vô-la cả chứ? Đều là cả! Vậy Vô-la sẽ hét? Không! Vậy thì còn nghĩ gì

nữa? Sáp nhập lại rồi các chú sẽ thấy. Tớ nói với các chú rằng bọn khác sẽ phải tìm thêm sọt, thêm thúng.

Ma-da-rô trở nên dăm chiêu. Những điều bác thợ nói đã chinh phục cậu. Nhưng chỉ riêng ý nghĩ về sáp nhập với “Cơn lốc” đã gây sự kháng cự trong cậu bé.

- Cháu không biết. Có thể bọn kia cũng không muốn...- Cậu bé nói quanh co.

- Phải bàn với bọn nó. Các chú nói với chúng là sẽ cùng thành lập một đội mạnh. Đội đó có thể lọt vào đến vòng chung kết.

- Vào vòng chung kết?- Ma-da-rô nhìn bác thợ nghi ngờ.

- Vào chung kết,- Bác Lô-pô-tếch quả quyết,- Các chú có mấy tay khá cơ mà...

Ma-da-rô đã hoàn toàn bị chinh phục. Lọt vào vòng chung kết giải bóng đá của “Cuộc sống Vác-sa-va”. Các báo khác sẽ viết về chúng. Chúng sẽ đem vinh quang về cho khu Vô-la. Thật là một ý nghĩ đẹp.

- Cũng được.- Cậu bé ngắt lời bác thợ. Song không muốn để bác nghĩ rằng mình dễ bị thuyết phục.- Nhưng nhờ các bạn cháu không tán thành thì sao?

- Thế nhiệm vụ đội trưởng để đâu? Chú sẽ thuyết phục chúng. Tớ khuyên các chú nhập lại. Các chú sẽ không ân hận.

Hai đứa trẻ từ biệt bác Lô-pô-tếch ra về. Trong đầu hai đứa lộn xộn những ý nghĩ trái ngược nhau. Chúng không muốn mất tự chủ, độc lập. Nhưng việc có thể lọt vào vòng chung kết giày vò chúng.

2

Trước khi đến gặp đội trưởng đội “ Cơn lốc” cậu bé Ma-da-rô còn suy tính rất lâu. Sau bữa cơm trưa, cậu bé phái Pê-rê-ca tới phố Ô-cô-pô-va với nhiệm vụ hò hẹn trước. Thủ môn nhỏ bé cúi bấn trở về.

- Chẳng ra cái gì cả.- Cậu bé báo cáo với đội trưởng.- Người anh em ạ, chúng nó đưa tay lên mũi giễu tở.- Vừa nói cậu bé vừa đưa tay lên mũi mình vẩy vẩy mấy ngón tay.

- Không quan trọng.- Ma-da-rô cảm bạn.- Chúng có đến gặp hay không?

- Chúng sẽ đến, nhưng...

- Nhưng sao?

- Nhưng không biết chúng sẽ đến hay không.

Ma-da-rô dăm dăm nhìn thủ môn.

- Này người an hem, cậu ấm đầu hay sao đấy?

Pê-rê-ca xịu mặt:

- Nếu mà cậu thấy chúng nói chuyện với tở như thế nào, thì cậu cũng sẽ nói rằng không biết chúng có đến hay không. Nhưng chúng nói là sẽ đến. Chúng sẽ có mặt trước cửa hàng bách hòa lúc bốn giờ.

Lúc ba giờ cả đoàn đại biểu “ Nữ thần cá” gồm có Ma-da-rô, Pê-rê-ca, và “ nhà chuyên môn” về bóng đá Ta-đếch Pu-khan-xki có mặt ở trước cửa hàng bách hóa. Chúng đứng lặng yên chờ đại biểu của đội “ Cơn lốc”. Không bao lâu Skum-ba, Cơ-rô-lê-vích xuất hiện trước tòa nhà. Chúng đi chậm rãi, đầu ngẩng cao, nghiêng ngó. Trông dáng điệu của chúng có nhiều nét của đoàn đại biểu quan trọng, của những nhà lãnh đạo câu lạc bộ.

Bọn trẻ chào đón nhau lạnh nhạt, nhưng trịnh trọng. Cơ-rô-lê-vích bắt đầu bằng giọng tế nhạt của nó:

- Chúng tở sẽ không nói chuyện với các cậu ở via hè. Vào quán “ Trăm lần” đi! Những việc này phải giải quyết cho lịch sự, kèm theo cốc kem!

Lũ trẻ ở “ Tổ chim câu” thờ mặt nhìn nhau. Không đứa nào có trong túi lấy một xu. Để đến chỗ gặp gỡ này chúng đã đi lậu vé tàu điện. Pê-rê-ca cố

gắng phá tan sự im lặng.

- Đây không phải là chuyện có kem hay không có kem. Đây là chuyện khác quan trọng hơn.

Cơ-rô-lê-vích cười nhạt:

- Hôm nay tớ chiều đãi. Tớ vừa kiếm được vài đồng. Tớ có thể...

Sau một hồi đắn đo, bọn trẻ bước vào quán. Chúng ngồi xuống chiếc bàn kê ở góc phòng. Cơ-rô-lê-vích cư xử như khách hàng quen thuộc. Nó ngồi thoải mái trên ghế, chốc chốc xốc lại cổ áo sơ mi mới. Nó gọi chị phục vụ.

- Cho năm cốc kem sô-cô-la

Chị phục vụ liếc lử trẻ. Rõ ràng bề ngoài rách rưới, nhem nhuốc của chúng làm chị nghi ngờ. Chị nói rành rọt:

- Yêu cầu trả tiền trước!

- Tôi trả đây bà chủ ạ.- Cơ-rô-lê-vích nhăn mặt. Nó lôi từ trong túi ra một tập tiền một hào đỏ, mới. Bằng cử chỉ của nhà triệu phú, nó quăng xuống mặt bàn đá.

- Sao mà nó có nhiều tiền thế nhỉ?- Pê-rê-ca thì thào với bạn.

Ma-da-rô nhún vai tỏ ý việc đó không liên quan tới cậu.

Skum-ba đằng hắng hai lần.

- Chúng ta bắt đầu được rồi.- Nó nói giọng bề thế.

Ma-da-rô từ từ móc cuốn sổ ở túi quần ra. Đặt sổ lên bàn, cậu bé bình tĩnh giải thích việc sáp nhập hai đội. Cậu dùng toàn lý lẽ của bác Lô-pô-tếch sáng nay.

- Đây là việc lớn.- Cậu bé kết thúc.- Nếu chúng ta muốn vào vòng chung kết thì phải có đội mạnh. Khu Vô-la phải qua cuộc thi...

- Được thôi,- Skum-ba lên tiếng. Nó đã chăm chú theo dõi bài nói của Ma-da-rô,- nhưng điều kiện của các cậu như thế nào?

Ma-da-rô nhìn hai bạn mình để thống nhất ý kiến. Hai đứa kia gật đầu.

- Đây, đội hình mà bọn tớ dự định.- Ma-da-rô đẩy về phía Skum-ba cuốn sổ tay. Trong đó, bên cạnh các vòng tròn đánh dấu vị trí có ghi tên các cầu thủ.

Đội trưởng đội “Cơn lốc” nghiên cứu đội hình dự kiến. Sau đó, nó chán nản đẩy trả cuốn sổ.

- Cái này cho vào sọt rác!- Nó nói nhất gừng. Chúng tớ sẽ lấy ở đội các cậu Pa-ra-gôn, Pê-rê-ca và cậu, nó chỉ vào Ma-da-rô.- Ngoài ra có thể thêm Pa-ra-đốp-xki, còn lại ra rìa.

Cơ-rô-lê-vích nhìn ngó qua hàng mi rậm. Nó lè lưỡi liếm thìa kem, rồi gật đầu.

- Phí lời bàn!- Pê-rê-ca lên tiếng.- Thế còn Cơ-rích, còn Ta-đếch.

- Chính thế, -Ta-đếch Pu-khan-xki cắt ngang.- Các cậu quên tớ chắc.

- Tay Pa-ven của chúng tớ khá hơn.- Cơ-rô-lê-vích tuyên bố giọng đàn anh. Sau đó nó gác một chân lên ghế, ngắm nghía chiếc giày da của mình.

- Khá hơn tớ?- Pu-khan-xki vùng vằng.

- Ủ... hừm...- Cơ-rô-lê-vích dăng giọng, gật đầu.

- Từ từ nào các cậu,- Ma-da-rô cố gắng trấn tĩnh chúng.- Vấn đề lớn mà chưa chi các cậu đã cãi nhau. Tớ chỉ nói rằng những điều kiện của các cậu không thể công nhận được.

- Skum-ba gõ thìa vào cốc:

- Chsng tớ cũng không công nhận được điều kiện của các cậu. Và một điều nữa: đội mới sẽ gọi là “ Cơn lốc”.

- Thế à? Hay có thể là “ Gió thung lũng”? –Pê-rê-ca nhạo.

- Hay “ Cơn cuồng phong” – Ta-đếch Pu-khan-xki đệm vào. Khi thấy bên “ Cơn lốc” không muốn xéo nó vào đội hình thi đấu, cậu vé đã trở thành kẻ kinh địch với việc sáp nhập hai đội.

- Yên lặng.- Cơ-rô-lê-vích lớn tiếng.- Tớ không đãi kem các cậu để các cậu giễu nhau. Chúng tớ không yêu cầu các cậu. Nếu các cậu muốn vậy thì được. Còn không thì thôi. Nhưng đừng có khoảng lưỡi. Vì lúc đó chúng tớ sẽ nói chuyện với các cậu khác đi.

Pê-rê-ca xốc nổi đứng phắt dậy. Cậu bé đứng vội, tay chạm vào cốc kem trên bàn. Chiếc cốc lăn xuống đất vỡ tan. Những vết tàn nhang trên trán sẫm đen lậu. Đôi mắt nhỏ tròn tròn.

- Chúng tớ không cần thương hại.- Cậu vé kêu lên.- Về đi Phê-lếch.- Chúng ta không thèm nói chuyện với lũ “ Chim trĩ” này. Để cho chúng tự đá lấy.

Ma-da-rô còn muốn cứu gỡ tình hình. Nhưng Cơ-rô-lê-vích vươn dậy như sức tỉnh ngủ. Nó xoay dài người tóm nhanh áo Pê-rê-ca. Pê-rê-ca bị kéo lại như quả bóng.

- Mày sửa lại câu mày vừa nói đi!- Cơ-rô-lê-vích thổi phì phì vào mặt Pê-rê-ca.

- Đồ “ Chim trĩ”! Đồ cao bồi!- Pê-rê-ca cũng phì phì như mèo phù.

Cơ-rô-lê-vích ấy mạnh thủ môn bé nhỏ. Cậu vé này như con búp bê bị bay lộn qua thành ghế, đập lưng lên mặt bàn giữa hai cốc kem còn dở. Tiếng thủy tinh vỡ kêu choang choang.

- Cút ngay khỏi nơi này, lũ mất dạy! – Chị phục vụ hết hoảng kêu, tay vò đầu bối rối.- Ai sẽ trả tiền cốc?

Không ai nghe thấy tiếng kêu của chị ta. Tiếng cốc vỡ là hiệu lệnh cho cuộc ẩu đả. Ta-đếch và Ma-da-rô thấy bạn bị ngã lộn xuống gầm bàn đã xông vào lũ “ Chim trĩ”. Ma-da-rô co kéo với Skum-ba. Pu-khan-xki không dám tấn công Cơ-rô-lê-vích to lớn hơn mình. Cậu bé nhảy chơi chơi xung quanh đối thủ như võ sĩ trên võ đài.

Chị phục vụ chạy ra phổ báo động:

- Cứu tôi với! Cứu với. Bọn du côn đánh nhau ở đây.

Không đầy một phút sau ở cửa ra vào xuất hiện một người công an cao lớn. Anh ta đóng nhanh cửa rồi lao vào đám trẻ đang giằng xé nhau.

Pê-rê-ca bé nhỏ nhìn thấy anh ta đầu tiên. Cậu nhận ra anh cảnh sát khu vực. Hoảng sợ trước nắm tay to, chắc và nét mặt giận dữ của anh, cậu chui tọt vào gầm bàn và quan sát “ chiến trận” .

Anh công an tóm lấy gáy Pu-khan-xki và Cơ-rô-lê-vích, đặt chúng đứng đối diện nhau. Rồi anh đập mạnh đầu hai đứa vào nhau cho chúng nhớ đời. Anh cũng làm vậy với Ma-da-rô và Skum-ba. Khi lũ trẻ đã nguôi nguôi, anh quát chúng:

- Đứng yên lũ ôn! Không tở đập vỡ đầu.

- Không thể sống được với chúng.- Chị phục vụ rên rỉ sau lưng vị đại diện chính quyền. – Ai sẽ trả tiền cốc bây giờ?

Anh công an ra lệnh cho chị bình tĩnh:

- Nữ công dân hãy yên tâm. Chúng ta sẽ lập biên bản ngay bây giờ. Sau đó tôi mang “bầy chim” này về đồn. Ở đó chúng sẽ hỏi xem ai sẽ trả tiền.

Pê-rê-ca lặng người khi nghe thấy anh cảnh sát khu vực nói tới biên bản và đồn. Nhưng ngay lập tức đầu óc cậu đã làm việc sáng suốt gấp hai. “Phải làm sao chuồn ra khỏi đây”- Cậu bé nghĩ. Ngồi trong găm bàn cậu nhìn thấy năm đôi chân như hàng rào khó vượt qua. Rất thận trọng, cậu lùi xa đôi ống quần anh công an. Cậu đã thấy khe hồng giữa ống quần tơi tả của Ma-da-rô và mối toanh của Cơ-rô-lê-vích. Cậu bé đợi thời cơ thích hợp. Tim đập thành thịch. Trong mũi cậu đầy ắp những bụi bặm, cậu rất muốn hắt hơi. Lúc đó cửa ra vừa hé mở. Trong tầm quan sát của thủ môn bé nhỏ hiện ra đôi chân cân đối, thẳng, đẹp của phụ nữ.

- Đề nghị đóng cửa lại!- Giọng của anh công an lạnh lùng nghiêm nghị.

Lợi dụng tình thế, Pê-rê-ca lao qua giữa các ống chân. Chỉ ba bước cậu bé đã lọt qua cánh cửa khép hờ. Sau lưng cậu nghe thấy tiếng hét của anh công an: “Đứng lại! Đứng lại!” – Nhưng cậu vé không ngoảnh đầu lại. Cậu cầm cổ chạy một đoạn, rồi lẩn vào một cổng nhà. Chạy bừa vào một nhà, cậu leo lên tầng cao nhất, đứng trong góc hành lang tối nhất, lắng nghe xem có ai đuổi theo không. Những giây phút lo lắng, nguy hiểm trôi qua. Trên cầu thang yên lặng. Chỉ có tiếng động cơ ô tô từ phố vọng vào.

“Thoát rồi!- cậu nghĩ, thở mạnh.- Bây giờ phải về Gu-chép-xca” báo cho các cậu kia biết” .

Nhưng việc trốn thoát của Pê-rê-ca thực là thừa. Chỉ một giờ, lũ trẻ được chú công an tha bổng, sau khi phải gò lưng kiểm đếm đủ ba trang giấy to.

3

Anh Xtê-pa-nếch nói với lũ trẻ đến gặp vào lúc năm giờ ngày thứ hai. Không ai biết được đây có phải mưu kế hay trò đùa. Chỉ biết rằng không một đứa trẻ nào dám đi. Một mình Pa-ra-gôn quyết định dẫn thân mạo hiểm.

“ Họ sẽ không lấy đầu mình.- cậu bé nghĩ.- Nhiều nhất là được nghe một bài thuyết tử tế và mấy cái bọp tai”.

Đã mấy lần cậu tiến lại gần cổng sân vận động. Nhưng cậu chưa đủ can đảm bước qua. Mãi khi thấy đồng hồ ở bến tà điện đã quá năm giờ, cậu bé mới nói to với mình: - Ai thì cũng chỉ chết có một lần.

Vào khỏi cổng, người thường trực giữ cậu bé lại:

- Chú đi đâu, hả chú bê lạc? Chú không biết là không được tự do vào đây sao?

- Cháu đến gặp anh Xtê-pa-nếch,- Ma-nhút mỉm cười.

- Không được! Đã một lần tớ bị cạo khi mất một quả bóng.

Ma-nhút cắn môi. Lần nữa cậu bé lại cười với ông gác cổng.

- Ông chủ tịch kính mến ạ. Cháu đến công tác. Chúng cháu đã hẹn gặp “ hợp pháp”. Tương lai của bóng đá Ba Lan phụ thuộc vào cuộc gặp gỡ này. Ông chủ tịch kính mến hãy hỏi mà xem. Đúng năm giờ cháu phải có mặt chỗ anh Va-xếch

Ông gác cổng bị chinh phục bởi điệu cười thân thiện mà ranh mãnh của cậu bé. Ông vẫy tay cho cậu bé vào.

- Thì vào đi. Nếu chú nói sai thì tớ sẽ bọp tai.

- Xin kính trọng...- Ma-nhút nói chưa hết câu đã bước vội về phía sân tập. Ở đây cậu được biết buổi tập đã hết, các cầu thủ đang rửa ráy. Cậu bé mất vẻ bình tĩnh. Cậu dừng lại trước cửa phòng nghỉ của các cầu thủ, vẻ mặt lo lắng: Liệu anh Xtê-pa-nếch có muốn nói chuyện với cậu không. Nếu Ma-da-rô hay Pê-rê-ca đến thì lại khác. Đẳng này cậu là thủ phạm của chuyện rắc rối? Cậu bé định quay ra cổng thì thấy anh Xtê-pa-nếch. Anh từ

phòng nghỉ đi ra. Tay anh cầm túi du lịch có in dòng chữ “Pô-lô-nha”. Anh mặc quần vải ga-ba-din màu sáng, áo sơ mi thể thao. Lối ăn mặc đúng mốt như mẫu người cầu thủ mà lũ trẻ khu Vô-la thường mơ ước. Nhìn thấy Pa-ra-gôn, anh Xtê-pa-nếch cười, hỏi:

- Thế số còn lại đâu? Một mình chú đến à?

Pa-ra-gôn đứng lặng im hồi lâu. Cậu bé nổi tiếng phần nào cũng nhờ cái lưỡi của mình, giờ đây không thốt được lời nào.

- Các bạn đâu?- Anh Xtê-pa-nếch phá tan sự im lặng.

- Ở nhà ...- cậu bé khó khăn trả lời.

- Sao chúng không đến?

- EM không biết, nhưng hình như chúng sợ.

- Còn chú?

- Em... cũng sợ.

Xtê-pa-nếch phá lên cười chân thật. Anh đặt tay lên vai cậu bé, dẫn tới ghế dài cạnh sân.

- Tớ thích lối đá của các chú,- Anh nói khi cả hai đã ngồi xuống ghế.- Ngày trước tớ cũng chơi ở đội bóng như thế. Có điều tớ không “ mượn” bóng như chú.- Anh nhấn mạnh.

Ma-nhút thờ mặt. Cậu bé đã mất hết hy vọng. Cậu chờ đợi cái gì ghê gớm hơn. Nhưng thay vào tiếng la mắng là giọng nói vui vẻ của anh Xtê-pa-nếch.

- Cả chú cũng là tớ thích, chú có dòng máu bóng đá. Chú có tài năng. Điều đó đã hẳn như vậy rồi.

Ma-nhút chật vật nuốt nước bọt.

- Em...em, anh à, em muốn xin lỗi về chuyện quả bóng. Vì lòng yêu quý cố Phơ-răng-na, vì các bạn, vì “ Nữ thần cá” mà em làm việc đó. Không có bóng thì có thể đổ vỡ hoàn toàn.

Xtê-pa-nếch nhìn Ma-nhút chăm chú hơn.

- Chú bao nhiêu tuổi?

- Em... mười bốn... chưa tròn mười bốn.

- Bố mẹ còn kkhông?

- Không ạ. Mất cả trong cuộc nổi dậy Vác-sa-va (*Khi phát xít Đức tấn công thủ đô Ba Lan, nhân dân Vác-sa-va đã anh dũng, bất khuất chống trả lực lượng không cân xứng. Họ đã gây trở ngại cho ý đồ thắng nhanh của Hít-le(ND).*

- Bây giờ chú ở với ai?

- Với cô Phơ-răng-na.

- Cô ấy làm gì?

- Ở hợp tác xã “ Sạch sẽ” . Cô đi làm công. Người ta trả tiền theo giờ làm, việc làm. Nhưng đó là công việc ít công.

- Chú đi học?

- Có đi, nhưng...- Ma-nhút im bật. Anh Xtê-pa-nếch hỏi đến vấn đề không vui vẻ. Nói chung Ma-nhút không thích sự tra hỏi này.

- À ra vậy...- Anh gật gù.

Từ kinh nghiệm bản thân, anh biết rõ cuộc sống của đứa trẻ không gia đình, bị văng ra khỏi lễ xã hội, phải tự lo liệu cuộc sống. Tình cảm của anh bị xáo động. Có cái gì đó kéo anh lại gần với đứa trẻ. Cậu bé đang nóng nảy sục sục mũi giày vào cỏ. Chốc chốc nó lại liếc nhìn trộm anh.

- Có nghĩa là,- anh nói như với mình,- chú không muốn trở thành cầu thủ giỏi?

Ma-nhút đứng vụt dậy, kéo mũ khỏi đầu.

- Như lòng yêu quý cô Phơ-răng-na, em rất muốn,- cậu bé kêu lên thành thực làm anh Xtê-pa-nếch bật cười.

- Người cầu thủ giỏi không chỉ có hiểu biết ở đôi chân mà cả ở đầu. Đá bóng một cách không suy nghĩ như con khỉ được dạy cũng biết đá. Trong lối đá hiện đại cần phải có kiến thức văn hóa. Với trình độ lớp sáu chú sẽ không đi xa được bao nhiêu.

Ma-nhút vò tay.

- Đúng vậy, đúng vậy, - anh Xtê-pa-nếch cười thân mật.- Còn bây giờ người anh em cho biết bao giờ có trận đấu tiếp.

“ Hừ , bây giờ anh ta mới đi vào vấn đề,- Ma-nhút nghĩ thầm và nhìn anh Xtê-pa-nếch vẻ biết ơn.

- Chúng em định dự giải của báo “ Cuộc sống Vác-sa-va”. Giải thi đấu như vậy chưa bao giờ có cho lớp trẻ.

- Các chú có tập không?

- Sao lại không?! Pa-ôn-ca tức là Pôn-đếch Pê-khô-vắc tăng bóng bằng đầu được hai mươi cái liên tục, đến nổi nảy đom đóm mắt. Luyện tập thì có sức lực dẻo dai. Mà sức lực đã là nửa thắng lợi.- Cậu bé kết thúc trình trọng.

- Được đấy, thế bao giờ các chú có buổi tập gần nhất?

Lúc này Ma-nhút nhớ lại rằng cậu đã không còn là thành viên của “ Nữ thần cá”. Ma-da-rô đã đuổi cậu vì tội “ tổ chức” quả bóng. Nhưng cậu bé không muốn để lộ chuyện, liền nói dối không suy tính.

- Chiều thứ tư vào lúc năm giờ ở sân của bọn em.

- Thế thì về nói với các chú khác là anh sẽ đến. Anh xem các chú tập thế nào. Còn bây giờ đợi anh 1 tý. Anh chuẩn bị cho các chú một chuyện bất ngờ lý thú.

Ma-nhút ở lại một mình trên sân. Cậu bé rất ngạc nhiên về diễn biến của cuộc nói chuyện. Cậu không muốn tin lời danh thủ đội Pô-lô-nha. Có lẽ nào cầu thủ xuất sắc này lại muốn xem chúng tập? Có lẽ nào anh lại tự đến sân bãi của chúng? Pa-ra-gôn xoa trán. Thế giới bỗng nhiên đảo lộn trong cảm giác của cậu bé. Cái ngày bức bội đã qua không trở lại. Khi thấy anh Xtê-pa-nếch trở lại với quả bóng mới tinh, thì cậu bé sửng sờ cả người.

- Anh đã nói chuyện với chủ nhiệm câu lạc bộ.- anh Xtê-pa-nếch vừa lại gần đưa trẻ vừa nói.- Anh kể cho ông ta về trận đấu của các chú. Ông chủ nhiệm đã đồng ý cho các chú mượn bóng. Nhưng với điều kiện là các chú phải trân trọng nó, không được đánh nhau trên sân...

- Cái đó thì tự hiểu được anh Va-xếch ạ.- Cậu bé hét toáng lên, lòng dạt dào sung sướng, tự hào nhìn quả bóng mới.

- Chú nhắc lại với các bạn như vậy, còn đến thứ tư anh sẽ lại xem các chú tập tành ra sao.

Nói rồi, anh Xtê-pa-nếch vào phòng nghỉ. Khi còn lại một mình. Ma-nhút không thể hiểu cái gì đã xảy ra. Cậu bé như đang ở trong giấc mơ đẹp.

Cậu hôn chùn chụt vào quả bóng, nhảy cẫng mấy lần, rồi chạy vụt ra cổng.
Cậu muốn nhanh chóng được chia vui cùng các bạn.

Vậy là việc sáp nhập “ Nữ thần cá” và “ Cơn lốc” không thành.

Trái với lý lẽ của bác thợ Lô-pô-tếch, trái với sự mong muốn của Ma-da-rô, phần lớn đội viên đội “ Nữ thần cá” rất mừng vì điều đó. “ Chúng ta có thể tự lực được”- Bọn trẻ nghĩ. Việc sáp nhập với “ Cơn lốc” không đem lại điều gì tốt đẹp, mà chỉ có thể đem lại thêm khó khăn, bất hòa.

Sang ngày thứ ba, bọn trẻ đã bầu ra đại biểu đến tòa soạn báo ‘ Cuộc sống Vác-sa-va’. Đoàn đại biểu gồm có: Ma-da-rô, Pa-ra-gôn và Cơ-rích Xlô-nết-xki. Lần này, Ta-đếch Pu-khan-xki lại tự ái vì nó- Nhà chuyên môn lớn nhất về bóng đá- đã không được cử đi. Bọn trẻ giải thích cho nó rằng tất cả không thể đến tòa soạn.

Năm giờ kém mười năm đoàn đại biểu đã tới trước tòa soạn.

Cả bọn đứng sững người. Cả hành lang rộng đang ồn ào, náo nhiệt và chật chội như ở cổng sân vận động trước trận đấu quốc tế.

- Tớ đã bảo các cậu phải nhanh chân lên mà.- Cơ-rích Xlô-net-xki sốt ruột.

Pa-ra-gôn xoa tai:

- Tai hại quá! Hành còn dài hơn ở mật dịch. Cần phải hỏi xem họ có phát tích-kê hay không. Cậu bé kéo mũ chụp xuống mắt, xốc lại quần đã tụt quá rồn rồi dùng cùi tay mở đường giữa đám đông.

- Không cho nó vào!- Tiếng la ó ầm ầm.

- Đứng vào hàng không tớ bợp tai bây giờ!- Một thằng bé lớn hơn Ma-nhút đe dọa.

Ma-nhút cười thân thiện, tớ chỉ vào hỏi tý thôi mà.

- Không cho nó vào!- Từ cuối hành lang đứa nào đó hét lên. Nhưng Pa-ra-gôn đã tới sát cửa. Sau tấm kính mờ của cánh cửa có những bóng người. Ngay cạnh tấm biển nhỏ có ghi “ Ban thể thao”. Ma-nhút thấy bộ mặt thờ ơ, lãnh đạm với tất cả của Cơ-rô-lê-vích và bộ hàm bạnh của Skum-ba.

- Xin chào!- Cậu chào chúng với nụ cười chế nhạo.- Sức khỏe thế nào sau kỳ nghỉ mát

Cơ-rô-lê-vích nhăn mặt. Nó nhún vai ra vẻ coi thường những cái mà nó gặp phải. Skum-ba nhìn Pa-ra-gôn hằm hằm tức giận.

- Cả chúng mày?- Nó hất hàm.

- Cả chúng tớ!- Ma-nhút cười kiêu căng.

- Họ không ghi tên bọn nhép ranh.- Cơ-rô-lê-vích bảo Skum-ba
Thằng bé này ré lên cười.

- Chúng sẽ có ích, chúng sẽ tiếp bóng cho ta...

- Được thôi, khi các cậu lôi từ trong lưới ra.

Ma-nhút nói cắt ngang, rồi cười khúc khích. Mấy đứa trẻ khác cười hòa theo. Chúng thích cái miệng luôn cười, đôi mắt thông minh và cái lưỡi “dẻo quẹo” của Ma-nhút.

- Cậu ở đâu? Đội nào?- Một đũa hích sườn Ma-nhút, bắt chuyện.

- Tớ ở khu Vô-la, phố Gu-chép-xca. Câu lạc bộ của chúng tớ là “ Nữ thần cá”. Nhớ kỹ lấy ông bạn nhé. Sau này cậu còn nghe thấy nói nhiều về nó.

- Còn tớ ở Đô-li-bô-da. Chúng tớ có một đội mạnh.- Đũa bé kia nói về tự phụ.

Ma-nhút không chịu kém. Cậu nghiêm sắc mặt nói từ tốn:

- Chỗ tớ cũng kha khá. Bọn tớ có huấn luyện viên tốt.

Trong mắt thằng kia hiện lên sự chú ý, tò mò.

-Ai?

- Xtê-pa-nếch! Anh Va-xếch Xtê-pa-nếch!

- Trung phong của Pô-lô-nha? Không tin được!- Thằng bé kia kêu lên, nhưng trong ánh mắt của nó thấy có sự thán phục.

- Nó bốc phét đấy!- Skum-ba chọc vào,- Xtê-pa-nếch không còn việc gì hơn ngoài việc huấn luyện bọn nhãi.

Ma-nhút chớp chớp đôi mắt mèo con của mình.

- Cậu không tin thì năm giờ thứ tư đến sân. Rồi cậu sẽ thấy!

- Nó “ phịa” đấy!- Skum-ba nhắc lại.- Nó “ thổi” anh ta một quả bóng. Giờ lại biến anh ta thành huấn luyện viên.

Ma-nhút văng mạnh như muốn lao vào đánh lộn. Cậu cúi vì Skum-ba xen vào chuyện của cậu. Đồng thời cậu bé cũng cảm thấy mình hơi phóng đại khi nói về huấn luyện viên. Thật ra anh Xtê-pa-nếch chỉ nói sẽ đến sân. Nhưng còn việc huấn luyện chúng thì anh chưa nói một lời. Đây là cậu thăng cấp cho anh lên làm “ ông bầu”. Trót nói mất rồi, đâm lao thì phải theo lao thôi.

- Mà thì biết gì!- cậu bé to tiếng với Skum-ba.- Anh Xtê-pa-nếch cho chúng tớ bóng và nói sẽ là huấn luyện viên của bọn tớ.

- Thì hẳn ta cũng chẳng giúp gì được bọn mày,- Cơ-rô-lê-vích cười khẩy. Ma-nhút đã có câu đáp ở đầu lưỡi. Nhưng cánh cửa kính đã mở rộng. Trên khung cửa xuất hiện một người đàn ông to phức phịch.

- Năm người tiếp theo!- ông ta gọi. Giọng nói của ông làm tiếng ồn ào lắng xuống một chốc. Trước cửa phòng tạo thành một cảnh vô cùng hỗn độn, huyên náo. Đám trẻ giằng co nhau, không đứa nào có thể lọt vào cửa cả.

- Từ từ các bạn nhỏ, từ từ nào! – Nhà báo hói trán cố gắng khuyên giải chúng.- Đừng xô đẩy nhau nữa. Không thì tớ đóng cửa lại bây giờ. Cứ từ từ, lần lượt, đi đâu mà vội.

Người ta sẽ nhầm nếu tin rằng lời dọa dẫm, yêu cầu của nhà báo có hiệu quả. Bọn trẻ ngày càng ào ào xô tới. Tính khí của các cầu thủ trẻ đã dâng cao hơn luật lệ, trật tự. Một cảnh hỗn độn y như pha nóng hồi nhất trước khung thành trong các trận đấu bóng bưỡi. Nếu không có sự tỉnh táo, bình tĩnh của nhà báo, thì lũ trẻ đã phá tan cửa ở đây.

Nhà báo Khu-din-xki dùng tấm thân to lớn của mình chen lấy cửa. Từ trong đám đông lộn xộn bắn đứa trẻ lọt vào được. Pa-ra-gôn có trong số đó. Cậu bé vui mừng vì đã lọt vào nhanh chóng như vậy. Nhưng rồi cậu bé không khỏi lo lắng. Cậu quay đầu lại tìm kiếm thành phần còn lại của phái đoàn. lát sau cậu bình tĩnh lại. “ Phải chăng mình mù chữ để đến nỗi không thể ghi tên đội vào danh sách?” – Cậu bé nghĩ vậy rồi vò vò chiếc mũ trong bàn tay dầm mồ hôi và chờ đợi.

Khi đến trước khuôn mặt rộng, râu ria cạo nhẵn nhụi của nhà báo Khu-din-xki, cậu giậm gót đứng như quân đội, dặng hăng hai lần rồi mỉm cười

theo lối riêng- ranh mãnh và lễ phép- cậu lên giọng báo cáo:

- Chúng cháu, thừa chủ tịch, ở khu Vô-la, phố Gu-chép-xca. Chúng cháu muốn ...” hợp pháp” ... tham dự thi đấu. Chúng cháu có đội gọi là ... gọi là” Nữ thần cá”.

Nhà báo hơi nhúi lông mày, chăm chú ngắm cậu bé.

- Chú mấy tuổi, anh bạn nhỏ?- Ông dò xét.

- Cháu?...- cậu bé lấp bắp- Cháu đã mười bốn có thừa.- Cậu hy vọng phần tuổi “ có thừa” đó chứng tỏ về “ lớn” của cậu.

Nhà báo cười thân mật.

- Thế còn các bạn chú?

- Các bạn?... các bạn tất nhiên là lớn hơn. Cậu bé nói dối vì thấy câu hỏi của nhà báo có ý thận trọng.

Ông ta lùi lại ngắm thân hình cậu bé.

- Ờ... ờ, hình như chú chưa được mười bốn tuổi; mà nhỏ hơn mười bốn tuổi người ta không cho tham dự thi đấu.

- Cháu mà không đủ mười bốn tuổi?!- Ma-nhút vờ phẫn nộ.- Bác tính cho mỗi ngày trên mười bốn tuổi của cháu được một hào...- Cậu bé đâm hết sức vào ngực mình.-... thì cháu sẽ được vài đồng đấy.

- Chú đưa thẻ học sinh xem nào.

Ma-nhút thờ người. Nhưng ngay lập tức cậu bé không để lộ sự lúng túng. Lần nữa cậu đâm mạnh vào ngực đến tức ngực:

- Như cháu yêu bà cô Phơ-răng-na, cháu đã hết mười bốn tuổi. Nếu bác không tin thì bác hỏi cô Phơ-răng-na xem.

- Đưa thẻ đây thì chúng ta sẽ tin nhau.- Nhà báo giơ tay.- Với nụ cười cương quyết, ông nhìn cậu bé.

- Cháu không đi học. Còn các giấy tờ khác, cháu không có ở đây. – cậu bé tránh bàn tay đang giơ về phía cậu.

- Tớ tiếc cho chú, anh bạn ạ. Nhưng tớ không thể ghi tên các chú. Chú còn nhỏ quá.

Ma-nhút tưởng như ai ngáng chân cậu. Tất cả quay cuồng trong mắt cậu bé. Mũi cậu cay cay.

- Bác nhà báo à,- cậu gào lên.- Nếu bác không ghi thì chúng nó đuổi cháu ra khỏi đội. Bọn nó bàn tán suốt về cuộc đấu. Chúng nó tập luyện, chúng nó cố gắng ở đây bác nhà báo yêu quý lại gạch xóa tương lai của bọn cháu.

Nụ cười trên môi nhà báo biến mất. Trong mắt ông ánh lên sự chú ý.

- Các chú đã đấu trận nào chưa?

- Tất nhiên là rồi, bác nhà báo ạ. Chủ nhật vừa rồi chúng cháu hòa với đội “ Cơn lốc”. Đội chúng cháu không xoàng đâu. Bọn trẻ đều biết đá bóng, lại hăng hái nữa. Nhưng nếu chúng biết các bác không cho dự đấu thì đổ vỡ hoàn toàn. Cậu lạc bộ tan rã, cầu thủ chạy sang đội khác. Thay vào đá bóng là các cuộc đánh nhau, hay chúng sẽ đá ở lớp học. Tóm lại nghĩa là một tương lai bi đát... hay là đám ma của đời sống thể thao.

Nhà báo cười phá lên:

- Ha, ha.... Nếu mà đá được như chú biết khoảng lười thì khá đấy.

- Bác hãy đến chỗ chúng cháu vào năm giờ ngày thứ tư. Bác sẽ biết đấy không phải là tuyên truyền mà là sự thật.- Ma-nhút thấy sự việc có thể cứu vớt liền nói một mạch. Cậu còn muốn nói thêm rằng chính anh Xtê-pa-nêch nhận huấn luyện các cậu. Nhưng cậu đã kịp cắn chặt đầu lưỡi.

Trường hợp này không thể mạo hiểm.

Nhà báo xoa chiếc cằm nhẵn thín của mình hồi lâu. Cuối cùng ông vung tay.

- Thôi được. Thế đội của các chú tên là gì?

- “ Nữ thần cá”, bác nhà báo ạ.

Nhà báo ghi tên đội vào danh sách. Ông ghi cả địa chỉ sân bãi. Khi tạm biệt, ông còn nói.

- Tớ sẽ tạt quá chỗ các chú. Nếu mà tớ biết đấy là chuyện “ hươu vượn” thì tớ sẽ gạch tên đội các chú ngay lập tức.

- Ngay lập tức!- Ma-nhút hét lên vui sướng. Cậu bé rập gót giày đã rách, rồi như viên đạn lao ra cửa. Ở cạnh cửa, Ma-da-rô và Cơ-rích đang ngóng cậu. Trên mặt hai đứa lộ vẻ không vừa lòng với bạn.

- Thế nào?- Ma-da-rô túm vai Pa-ra-gôn trước.

Ma-nhút nháy mắt vui vẻ.

- Xuôi rồi, tốt rồi... Nhưng mà tớ toát mồ hôi.

- Sao cậu không đợi chúng tớ?

Ma-nhút nhún vai:

- Cậu hãy cảm ơn chúa là cậu không ở trong đó. Nhưng mà tớ toát cả mồ hôi.- Cậu bé nhắc lại rồi thở mạnh.- Ông nhà báo không muốn ghi tên chúng ta. Ông ta bảo bọn ta còn bé quá.

- Rồi sao?- Cơ-rích xen ngang.

Ma-nhút đấm vào vai bạn:

- Cậu không biết Pa-ra-gôn sao? Hết buồn lo rồi. Tớ đã giải quyết hợp pháp. Mà tớ còn tổ chức cả việc tuyên truyền trên báo chí.

Hai đứa bạn cùng nhú mày nhìn Pa-ra-gôn, rồi nhìn nhau:

- Tuyên truyền?... Tuyên truyền cái gì?

- Đúng thế, đúng thế. Ông nhà báo sẽ đến xem buổi tập ngày thứ tư. Chắc là ông ta sẽ viết gì đó về chúng ta.

Chương bốn

“ NỮ THẦN CÁ” CÓ HUẤN LUYỆN VIÊN- NHÀ BÁO VIẾT BÀI CA NGỢI- MẮT TIỀN QUỶ- DANH DỰ SẴP BỊ ĐÁNH CẤP- KHÔNG AI CHO MƯỢN TIỀN.

1

Cái ngày vừa qua hết như một bộ phim mảy trong trí nhớ của Ma-nhút. Bọn trẻ tập trung rất sớm trước năm giờ. Nhưng không đứa nào dám động đến bóng cả. Tất cả nóng lòng chờ danh thủ Xtê-pa-nếch. Ma-nhút sốt ruột nhất. Thật là rắc rối, phiền phức, nếu anh Xtê-pa-nếch không đến. Bọn trẻ sẽ nhạo báng cậu. Chúng sẽ bảo cậu lại nói bốt. Nhưng may mắn sao, đúng năm giờ có tiếng mô-tô từ ngoài phố vọng vào sân. lát sau bọn trẻ nhìn thấy anh Xtê-pa-nếch. Anh đang đẩy chiếc Ja-va màu đỏ vào qua khe tường.

Ma-nhút muốn nhảy lên vì vui mừng. Cảm xúc hãnh diện đã chiếm hết chỗ của lo âu, thắc thỏm. Chính nhờ cậu mà trung phong nổi tiếng của Pô-lô-nha đã đến dự buổi tập của “ Nữ thần cá”. Chính nhờ cậu mà tất cả bọn trẻ được tận mắt nhìn con người chúng hằng hâm mộ. Tất cả bọn trẻ sững sờ một lúc.

Rồi bọn trẻ ùa lại bao lấy anh Xtê-pa-nếch cùng chiếc mô tô. Chúng giúp anh đưa chiếc xe vào tường rồi chờ đợi. Trong khi đó danh thủ của Pô-lô-nha làm như quen biết chúng từ lâu. Anh chào từng đứa. Đứa nào cũng được anh bắt tay. Sau đó anh cười , hỏi chúng:

- Nào, các chú đã biết những gì rồi nào?

Buổi tập bắt đầu . Buổi tập thật sự, nghiêm chỉnh như ở Côn-vích-to-xca của các cầu thủ hạng A.

- Cơ sở của việc chơi bóng,- anh Xtê-pa-nếch giải thích cho bọn trẻ,- là kỹ thuật. Nếu cầu thủ không có kỹ thuật tốt thì chưa thể ra sân. Các kỹ thuật cơ bản là giữ bóng, dẫn bóng, chuyền bóng và sút bóng.

Tất cả những cái đó tưởng như giản đơn. Nên bọn trẻ nhìn anh cầu thủ, vẻ thất vọng. Nhưng khi phải làm lại một số động tác như anh vừa biểu

diễn, thì chúng mới thấy mình còn chưa biết nhiều.

- Bóng đá là môn thể thao đẹp, nhưng khó,- anh Xtê-pa-nếch cười, nói khi đũa nào đó chuyên bóng hay đỡ bóng hỏng.- phải tập, tập và tập.

Cầu thủ của Pô-lô-nha hướng dẫn rất thú vị, phong phú đến nỗi bọn trẻ không thấy trời đã sập tối.

- Hôm nay như vậy là đủ rồi,- anh Xtê-pa-nếch kết thúc.- Nếu các chú chịu khó chăm chỉ quả hai tuần thì có thể các chú sẽ giành được vị trí khá trong cuộc thi.

Ngày hôm qua bọn trẻ còn gặp chuyện bất ngờ, thú vị thứ hai. Nhà báo Khu-din-xki từ tòa soạn báo “ Cuộc sống Vác-sa-va” đã tới sân. Ông nói chuyện với chúng rất lâu. Ông hỏi về tất cả mọi chuyện. Cuối buổi, ông nói sẽ đăng một tin ngắn về đội của chúng, về công việc chuẩn bị của chúng cho cuộc thi đấu.

Bọn trẻ thích thú kinh khủng. “ Nữ thần cá” mới ra đời có mấy ngày mà báo chí sẽ nói về nó rồi.

- Bác đừng quên viết về cháu. Về cháu nữa. Cả về cháu nữa.- Bọn trẻ nhao nhao tấn công.

Ông Khu-din-xki cười độ lượng rồi chia kẹo cho lũ trẻ.

Ai mà chẳng muốn mơ ước, muốn được sống lại những giây phút ấy vài lần!

Lúc này Ma-nhút hãy còn nằm trên giường cậu bé nhắm chặt mắt. Cậu có cảm giác như đang xem phim.

Ma-nhút ngáp rồ to. Hai bàn tay cậu bé xục vào mớ tóc bù xù xoắn ngược lên. Cậu nhảy xuống đất.

Không có dấu hiệu tốt đẹp cho ngày hôm nay. Cậu bé quên cả huyết điệu sáo mồm quen thuộc của mình.

Có ai đó gõ cửa khi cậu vé rửa ráy ở vòi nước. Cánh cửa hé mở để lộ khuôn mặt đầy tàn nhang của Pê-rê-ca.

- Đây Pa-ra-gôn đi xuống dưới này. Ma-da-rô tập trung ban lãnh đạo. Đã có Cơ-ríc và Ta-đếch Pu-ka-la (*Pu-la-la* : *bọn trẻ nói lái đo tên của Pu-khan-xki(ND)*).

Ra đến ngõ, cậu bé nhìn thấy các bạn.

Ma-da-rô gọi từ xa:

- Lần nào cũng phải đợi cậu!

Pa-ra-gôn đã định bật ra một từ đáp lại. Nhưng rồi cậu bé lại im lặng. Cậu nghĩ không cần thiết cãi nhau với bạn.

- Có cái gì đấy?- cậu hỏi.

- Chúng ta phải xếp đặt đội hình cho trận đấu. Cậu đã biết rồi còn gì? Chủ nhật sẽ có trận đấu tiên.

- Các cậu không sắp đặt được nếu không có sự tham gia của tớ à?

- Không!- Cơ-rích Xlô-nết-xki buông thông.- Cậu cũng ở trong ban chỉ huy cơ mà.

Ban chỉ huy là do bọn trẻ bầu ra sau buổi tập đầu tiên với anh Xtê-pa-nếch. Ban này gồm ba đứa: Ma-da-rô, Pa-ra-gôn, và Cơ-rích. Chúng có nhiệm vụ xếp đặt đội hình cho mỗi trận.

- Các cậu hỏi ý kiến anh Xtê-pa-nếch chưa?

- Rồi!- Ma-da-rô bày giải.- Anh ấy bảo là chúng mình phải tự mình sắp xếp lấy. Anh ấy không muốn dính vào chuyện này. Khi chúng ta đã thống nhất thì đưa cho anh xem, anh mới có ý kiến hoặc thông qua.

Khi tất cả đã ngồi, Ma-da-rô lấy cuốn sổ tay ra. Cậu bé đặt sổ lên đầu gối, vuốt vuốt cạnh giấy rồi bắt đầu rất trịnh trọng:

- Tớ đã thảo ra một đội hình. Các cậu xem xếp đặt thế này có được không?

Bọn trẻ dịch lại gần đội trưởng. Trên trang sổ có ghi đội hình mới.

	1		
	Pê-rê-ca		
2	3		4
Phơ-răng-nếch Mô-tin-xki	Cơ-rích Xlô-nết-xki		Ca-đếch Pi-gơ-lô
5	6		
Rô-mếch Mô-môn	Phê-lếch Rin-ghe		
7	8		
Mê-tếch Gra-lép-xki	Ta-đếch Pu-khan-xki		

9

Ma-da-rô

Ma-da-rô nhìn các bạn dò hỏi:

- Thế nào? Các cậu thấy thế nào?

Pa-ra-gôn gật gù:

- Có thể nói là không đến nỗi nào. Nhưng còn Pa-ôn-ca ở đâu?

- Pôn-đếch Pê-khô-vắc? Cậu ấy sẽ là dự bị.

- Con người ơi!- Ma-nhút hét tướng.- Cậu ấy tăng đầu hai mươi cái liên tục đấy! cái đó tớ cũng không làm được.

Đội trưởng “ Nữ thần cá” không vừa ý cho lắm. Cậu ta bực mình vì Pa-ra-gôn dám đề nghị sửa chữa đội hình mà nó đã dày công xếp đặt.

- Pôn-đếch yếu lắm. Cậu ấy không chạy nổi đâu,- Ma-da-rô nhận xét.- Hơn nữa... cậu có thể xếp tay ấy vào chỗ nào?

Ma-nhút chăm chú nhìn tờ giấy:

- Vào thay chỗ Phê-lếch Rin-ghe,- ngừng một lát, cậu bé nói tiếp.- Tay này trong trận cuối cùng kém nhất.

- Cậu thấy thế nào?- Ma-da-rô nhìn Cơ-rích.

- Tớ?... Có lẽ Pa-ra-gôn nói đúng.

- Vậy được,- Ma-da-rô gạch tên Phê-lếch. Cậu bé viết tên Pôn-đếch Pê-khô-vắc một cách lưỡng lưỡng.- Còn bây giờ phải bàn xem ra sân trong quần áo màu gì. Tớ đề nghị lấy tiền quỹ mua vải đen may quần đùi.

- Không đủ...- Thủ quỹ ngắt lời bạn.- Với số tiền đó chỉ đủ cho mỗi đứa một ống quần.

- Quỹ có bao nhiêu?

- Mười bảy đồng năm hào năm xu.- Pa-ra-gôn liền thoảng. Kỳ kiểm kê cuối cùng cho biết như vậy. Về tài chính tớ hiểu biết “hợp pháp”. Kết toán cũng đầy đủ. Bất cứ lúc nào tớ cũng có thể báo cáo công khai. Ở chỗ tớ không có thụt quỹ.

- Được.- Ma-da-rô đăm chiêu.- Vậy thì cậu đem quỹ đến bãi. Việc này phải bàn với tất cả.

- Bữa cơm tuyệt vời, cô ạ.- Ma-nhút nói khi bê bát đĩa đi rửa.- Sau bữa cơm thế nào sẽ có thừa sức lực cho trận đấu ngày chủ nhật. Chỉ có cái rửa mấy cái xoong này vất vả quá. Toàn mỡ là mỡ.

Cậu bé đổ vào chậu ít nước nóng. Vừa rửa bát cậu vừa nghĩ đến bữa cơm trưa nay. Cậu bé rất ngạc nhiên không hiểu từ đâu có những món ăn đặc biệt. Hàng ngày cậu đã làm quen với khoai tây luộc, rau cải, gạo tẩm nấu sữa hay mì ống nấu với hành. Còn hôm nay bà Da-hô-xca nấu một nồi xúp thịt, lại có cả thịt dăm viên. Những món ăn đó cậu mới thường thức đâu như có một lần. Mà đây là cái dịp lễ lạt gì đó lâu lắm rồi. Cậu bé cho rằng bệnh của cố Phơ-răng-na đã trở thành nguyên cớ của sự sang trọng kia. Một điều đơn giản là bà cô phải được bồi dưỡng cho mau khỏi.

Sau bữa cơm trưa cậu bé càng vui vẻ hơn. Chiều nay chúng lại tập. Càng gần cuộc thi, bọn trẻ càng hăng hái. Các buổi tập đều là lúc thú vị, thoải mái đối với chúng.

Ma-nhút lau khô bát đĩa cho vào chạn, rồi quét nhà. Sau khi đã làm tròn mọi việc, cậu bé nhìn đồng hồ. Còn nửa tiếng nữa mới đến giờ tập. Thật ra hôm nay anh Xtê-pa-nếch không đến, nhưng bọn trẻ phải tập những bài tập đã hướng dẫn: dặt bóng giữa các hàng gạch, sút từ góc chéo, đánh đầu, đưa chuyền bóng kiểu bật tường.

Khi đã ra đến cửa, cậu bé chợt nhớ ra việc Ma-da-rô dặn. Cậu cất tiền ở trong cuốn an-bom tem. Cậu kéo ngăn tủ lấy cuốn an-bom ra. Cả người cậu bỗng nóng rục. Trong cuốn an-bom không có tiền. Cậu bé hết hoảng lật vội các trang. Cậu chỉ tìm thấy các tờ giấy ghi chép, tính toán! Hai tay cậu bé run run nắm chặt cuốn an-bom. Mắt cậu tối sầm. Mọi vật quay cuồng trước mắt.

- Con tìm gì đằng ấy?- Cậu nghe thấy giọng yếu ớt của bà cô.

Cậu bé quay lại. Bà cô nhìn cậu với đôi mắt lo ngại.

- Tiền đâu rồi?- Cậu hỏi giọng run rẩy.

Bà cô từ từ chớp mắt. Bà nhìn đôi tay gầy guộc đặt trên chần bông của mình.

- Tiền đâu rồi?- Cậu bé nhắc lại thất thanh.

- Tiền nào?

- Tiền trong an-bom.

- À, tiền đó...- Bà cô sững sờ- ... cô quên không nói với con... bà Da-hô-xca đến... cô muốn bà ta mua một chút gì... ở nhà không có một cái gì cả...

Cậu bé tròn mắt nhìn cô giận rồi.

- Đấy không phải tiền của cháu!- Cậu bé gào lên.- Đấy là tiền quý câu lạc bộ!... – Cậu nâng cuốn an-bom rồi nện mạnh xuống đất.- Thế là cô đã “thanh toán” xong cháu! Cháu làm sao được bây giờ.

Người đàn bà gượng ngồi dậy

- Cô nghĩ là tiền của con... tiền bán chai lọ .

- Giời ơi!- Cậu bé nắm tay kê, rồi ôm chặt lấy đầu.- Cháu làm gì được bây giờ? Cháu làm gì được bây giờ?

3

Buổi tập lẽ ra bắt đầu từ bốn rưỡi. Bây giờ đã năm giờ mà vẫn còn thiếu một số cầu thủ. Ma-da-rô nóng ruột đập mãi bóng xuống sân. Cậu phát bần, mặt nhăn nhó. Chốc chốc cậu lại nghiêng ngó nhìn ra khe hổng của tường.

- Chúng mình vẫn luông có kiểu như vậy.- Ma-da-rô nói với Pê-rê-ca đang đứng cạnh.- Bao nhiêu lần tớ đã giải thích, yêu cầu là trong đội phải có kỷ luật. Nếu mà cứ thế này thì chúng mình sẽ chẳng đi xa được bao nhiêu.

Thủ môn bé nhỏ lo lắng nhìn đội trưởng. Cậu rất không thích khi Ma-da-rô cáu tức.

- Đội lát nữa, có thể các cậu ấy đến,- cậu rụt rè.

Ma-da-rô quăng bóng giận dữ:

- Chẳng ra cái gì cả! Pa-ra-gôn đâu? Pu-ka-la đâu? Rô-mếch Mô-môn đâu? Lại còn cả I-gờ-nát?

Đúng lúc đó I-gờ-nát xuất hiện như bị câu hỏi của đội trưởng kéo đến. Nó hỗn hà, hỗn hển chạy đến ben các bạn.

- Thật là đểu giả!- Cậu bé hét lên.

- Cái gì vậy?- Pê-rê-ca lo lắng hỏi.

- Các cậu thử tưởng tượng xem! Bọn “ Cơn lốc” đã mua chuộc Pu-kha-ka

Bọn trẻ im lặng. Chúng đứng ngây người. Chỉ có những đôi mắt nhìn nhau dò hỏi. Tin về Pu-kha-la làm chúng ngạc nhiên. Hồi lâu không đưa nào hé răng. Ma-da-rô lên tiếng đầu tiên.

- K...h...ô...n...g t...h ...ế... có... như... v...â...y! - Cậu bé lắp bắp vì cáu giận.- Đây là sự phản bội.

I-gờ-nát đấm thành thịch vào ngực mình.

- Tớ thề đúng như vậy. Chính mắt tớ nhìn thấy.

- Láo toét!- Pê-rê-ca thốt lên. Với nó chỉ riêng ý nghĩ rằng đứa nào đó rời bỏ “ Nữ thần cá” đã là không thể hiểu được.

I-gờ-nát thấy mình đã là trung tâm chú ý của các bạn liền kể lại nhiệt tình:

- Đúng vậy mà! Tớ đến đây quá sớm, nên tớ nảy ra ý nghĩ đi xem bọn “ Chim trĩ” có luyện tập gì không. Tớ đến phố Ô-cơ-pô-va thì bọn nó đang tập. Tớ tò mò lại gần xem nó tập thế nào. Và tớ nhìn thấy trong đó có cả Pu-kha-la.

- Có thể chỉ là đùa.- Ca-đếch Pi-gơ-lô xen ngang.

- Đừng có ngắt lời!- I-gờ-nát hét vào tai bạn. – Đùa à? Hừ, chỉ là đùa? Khi thấy tớ, nó muốn lủi. Nhưng Cơ-rô-lê-vích tóm lấy áo nó rồi nói: “ Sao, xấu hổ à? Ở đây khó chịu hả?” Sau đó hắn nói với tớ: “ Này nhóc con, mày có muốn đá vói chúng tao không? Mày sẽ có quần áo thể thao mới, giày mới. Lại còn có cả kem.”

- Thế cậu nói sao?- Ma-da-rô hỏi bạn.

- Tớ?... Tớ nói với chúng là tớ không thềm quần áo, giày của chúng. Tớ nói là không mua chuộc được tớ đâu. Pu-kha-la lúc đó trắng bệch như tờ giấy. Nó không dám nhìn tớ, mà chỉ nói với Skum-ba: “ Nó ở “ Tổ chim câu”. Không dụ được nó đâu”. Sau đó nó nói với tớ: “ Cậu về bảo với chúng nó là tớ sang bên “ Cơn lốc” rồi”.

- Đồ lợn!- Pê-rê-ca giật giọng.

Ma-da-rô nhú lông mày. Cậu bé vẫn có vẻ bình tĩnh cần thiết của người đội trưởng.

- Tớ biết là sẽ như vậy. Hôm nay sau buổi tập chúng ta sẽ họp. Chúng ta sẽ gạch tên nó đi. Chúng ta không cần những thằng phản bội như vậy.

- Đáng tiếc thật!- Pê-rê-ca như thì thầm với mình.- Dầu sao Ta-đếch cũng là một chân sút khá.

Ma-da-rô móc túi lấy sổ tay. Cậu bé mở trang có ghi đội hình.

- Như vậy hàng tiền đạo sẽ bị yếu đi. Nhưng biết làm sao. Thay vào chỗ nó sẽ là Phê-lếch Rin-ghe. Còn ở hàng tiền vệ sẽ có thêm Pa-ôn-ca.

- Cũng không đến nỗi nào.- Pa-ôn-ca nhảy lò cò trên đôi chân gầy gò của mình.- Phê-lếch cũng rê, lừa được. Còn tớ, ở tuyến sau tớ cũng làm ăn được.

Khi lũ trẻ bàn tán về khó khăn mới thì Pa-ra-gôn đến tới sân. Cậu bé bước chậm chạp như sợ lại gần bạn bè. Nó không còn là Ma-nhút tươi cười, không còn là Ma-nhút luôn tin vào bản thân. Ngay cả những cử động của cậu bé cũng khác đi, lờ đờ, không dứt khoát. Pê-rê-ca chạy lại phía bạn.

- Cậu biết chưa? Ta-đếch bị bọn “ Cơn lốc” mua rồi.

Pa-ra-gôn nhận tin bất ngờ này bằng câu nói dứt khoát.

- Thằng nhãi ôn đốn mặt!

- Còn cậu thì phải nhất định là luôn luôn đến muộn.- Ma-da-rô chào đón cậu bé giọng châm chọc.

Pa-ra-gôn chỉ căn môi.

- Cậu biết rồi đó, cô tớ ốm.

- Thế cậu mang tiền đến đây chứ?

Mặt Ma-nhút hơi trắng bệch. Nhưng cậu bé lập tức trấn tĩnh lại. Cậu nghĩ là đội trưởng sẽ hỏi tới liền sau buổi tập. Cậu nhìn Ma-da-rô khiêu khích và nói dẫn giọng:

- Sao mà cậu vội thế! Ở chỗ tớ như ở ngân hàng.

Ma-da-rô xòe hai tay.

- Tớ đã nói với cậu là đem đến.

- Với từng ấy tiền đi ngoài phố?- Pa-ra-gôn nhăn nhó,- Tớ sẽ đưa cho cậu chiều nay.

- Tớ đã bảo cậu kết toán từ một tuần nay.

Ma-nhút cười đau khổ.

- Ngay ở ngân hàng, cậu cũng sẽ không nhận được sớm hơn.
- Cậu lại còn giễu tở hả? Cậu nói xem, hay là cậu không còn số tiền đó?
- Cậu cứ yên trí là còn.

- Tại sao cậu cứ quanh co?

Ma-nhút ngẩng đầu. Mắt cậu bé long lanh.

- Cậu muốn gì, Phê-lếch?- Cậu bé hỏi giật.

Ma-da-rô lưỡng lự. Những rồi không giữ nổi cơn cáu giận nó “ xì” thổi vào mắt Pa-ra-gôn.

- Có thể với số tiền này cũng giống như với quả bóng trước.

Trong mắt Ma-nhút sáng bừng lên ánh phần nộ. Cậu bé nghiêng rặng, đầu hơi cúi về trước, nó rít qua kẽ răng.

- Cậu nghi tở?

Ma-da-rô cười khinh khinh.

- Tở không nghi ngờ gì, tở chỉ... chỉ muốn biết về số tiền quỹ.

- Được rồi, hôm nay cậu sẽ được số tiền đó.- Ma-nhút quay lưng. Những bước chân của cậu không chắc chắn, dường như cậu phải vác trên lưng một vật nặng.

- Ma-nhút! Ma-nhút! Cậu đi đâu đấy?- Pê-rê-ca gọi bạn. Nhưng Ma-nhút không quay lại. Cậu đi ngang qua sân bóng, rồi biến mất sau khe hông của tường.

4

Đường phố chan hòa ánh nắng. Một chiếc ô tô chạy cuốn theo mảnh giấy bay lập lờ trên đường. Ánh nắng mặt trời run rẩy xuyên qua khe hở giữa những ngôi nhà đang bị phá dỡ. Tàu điện chạy nghiêng bánh ken két trên đường ray. Từ cửa sổ một ngôi nhà vang ra tiếng nhạc. Giọng nam cao của danh ca nào đó đang hát một điệu nhạc vui. Điệu nhạc quen thuộc của Ma-nhút. Nhưng cậu không nghe thấy. Hai tay thọc túi quần, cậu bé cúi thấp đầu nhìn vào mũi giày đã há mồm. Cậu chìm đắm trong những ý nghĩ khó chịu.

“ Phải làm cho tay Phê-lếch Ma-da-rô hết làm phách, hết lên giọng. Tiền nó sẽ nhận được, đấy là điều chắc chắn. Ngay cả khi nếu mình phải xáo

trộn mặt đất lên. Hừ, nhưng lấy đâu ra bây giờ? Hai, ba đồng còn có thể xoay sở. Đây lại là mười bảy đồng, năm hào năm xu. Lẽ ra phải nói thật với chúng nó... KHông, chỉ có thằng nhãi không có lòng tự trọng mới làm điều đó, Việc gì các thành viên “ Nữ thần cá” lại phải lo đến việc bà cô nó bỗng lăn ra ốm, bỗng thềm một bữa cơm ngon? Đây là việc riêng cơ mà. Không thể để liên lụy đến người khác.

Cậu bé nghĩ nao núng đến nỗi không biết là đã đi qua nhà 105. Cậu bé phải lùi lại mấy chục bước chân.

- Sao hôm nay buồn thế? – Cô Ca-da hỏi nó.

- Mỗi người có nỗi buồn lo riêng, cô Ca-da ạ.- Cậu nhăn nhó trả lời.

- Sao sáng nay cậu không mang chai lại.

Cậu bé thở dài như người lớn.

- Ấy, chẳng muốn làm gì nữa. Cuộc sống không phải cuốn phim màu.- Cậu bé nói nhanh thêm.- Bà cô ốm liệt giường, cháu phải đảm nhiệm chức trách hộ lý.- Cậu vé nhìn quanh xem có ai nghe lỏm chuyện không. Cậu lại gần cô thu mua thì thầm: - Cô Ca-da, cháu có việc phiền riêng cô. Cháu cần tiền.

- Hà, hà, bây giờ ai lại không cần tiền,- cô cửa hàng pha trò, nhưng rồi cô ngạc nhiên nhìn vẻ mặt nghiêm nghị, không bình thường của cậu bé.

- Cháu đề nghị với cô.- Ma-nhút nói tha thiết.- Trong suốt tháng cháu sẽ đem đến toàn chai pha-lê. Cô có thể cho cháu vay ít tiền.

- Chú cần bao nhiêu?

- Không nhiều cô Ca-da ạ, mười bảy đồng vật. Chẳng là bao so với thu nhập của cửa hàng.

Khuôn mặt tròn của cô cửa hàng cứng lại. Đôi mắt cô tròn xoe không chớp. Cậu bé nhìn vào đó với nỗi lo âu ngày một tăng. Nhưng cậu vẫn hy vọng.

- Mười bảy đồng bạc? – Cô cửa hàng thốt lên. – Cô lấy đâu ra từng ấy tiền.

- Từ kết thu tiền thu mua chai đó, cô Ca-da? Cô tin vào cháu. Cháu là cơ sở cộng tác đứng đắn, cháu sẽ trả lại bằng hàng hóa!

- Chú không may rồi, Pa-ra-gôn à. Ngày mai cô phải kiểm kê rồi. Nếu chú đến sớm hơn...

Cậu bé xúi người nom thảm thương.

- Không làm khác được à cô?

Cô thu mua nhún vai.

Cậu vé đưa tay lên trán như muốn xua đuổi ý nghĩ khó chịu.

Khi bước ra khỏi cửa hàng, cậu cúi đầu thấp hơn. Chân cậu bước đi chậm chạp hơn. Cậu biết rõ là cô thu mua nói dối. Cô ấy chỉ kiểm kê vào cuối tháng. Rõ ràng cô ấy không tin cậu. Cô ấy sợ cho số tiền mười bảy đồng. Cậu không giận cô thu mua. Chỉ có nỗi đau xót dày vò. Cậu đi dọc theo con đường quen thuộc hàng ngày. Cậu nhìn thấy từ xa quầy hàng quả. Đằng sau quầy là bà hàng béo phịch phịch đằm mô hôi. Cậu bé đứng dừng lại một lúc. Cậu không muốn xuất hiện với bộ mặt buồn rầu. “ Bình tĩnh lại, Pa-ra-gôn!” Cậu bé nói thầm với mình, rồi bước nhanh lại gần quầy quả.

- Kính chào bà chủ! Việc buôn bán thế nào?- Cậu cố gắng điểm thêm một nụ cười.

Thay cậu trả lời, bà hàng quả xòe tay:

- Ngày nào cũng có chuyện bất ngờ. Cậu xem này. Sáng nay họ chở đến loại táp như thế này. Đến một nửa phải đổ vào sọt rác.

- Có thể bằng phương pháp thủ công làm nước quả.- Cậu bé nhanh nhẹ nhận định.

- Nước gì thì nước, nhưng không kiếm được xu lời lãi nào.

- Bà là nhà thương gia có kinh nghiệm, không thể thua thiệt được đâu.- Cậu bé tâng bốc bà hàng quả.- Còn nấy như họ đem đến như vậy thì không phải lỗi của bà. Cháu thì phải trả lại họ, để họ tự làm lấy nước quả.

- Ôi, đúng thế cậu bé. Chỉ toàn là lo buồn.

- Lo buồn.- Cậu bé nắm lấy vấn đề. Cậu nói chua xót.- Giá mà bà biết cháu có lỗi lo buồn thế nào...- Cậu đẩy mũ lên đỉnh đầu, mặt bỗng xụi buồn.

- Lại sao rồi?- Đôi mắt nhỏ của bà hàng ánh lên dò hỏi.

- Khổ lắm bà chủ à... rất là khổ. Bà cô lặn đùng ra ốm. Còn lại mình cháu là người duy nhất nuôi sống gia đình.

Bà hàng bẻ đốt ngón tay cục cục, gật đầu thương cảm.

- Khổ thật, khổ thật. Đúng là chó cắn áo rách...

Ma-nhút lợi dụng tình thế đầy thương cảm.

- Cháu cần tiền bà chủ ạ. Không nhiều. Mười mười năm đồng. Cháu hoàn lại sau một tuần, khi cô cháu khỏe.

Khuôn mặt đầy đặn, từ thiện của bà hàng biến đổi một cách nhanh chóng. Cậu bé phát hoảng: “Lạ thật. Mình vừa nhắc đến món tiền vay là dân chúng đã đau khổ như là mình cần xé họ...”

- Mười đồng!- bà hàng thốt lên với giọng như cầu kinh.- Cậu mượn đâu được những mười đồng?

- Cháu nghĩ là có thể mượn được ở cửa hàng que trọng này.- Cậu bé liếc nhìn bà hàng quả.

-“ Nhân danh Cha và Con”!- bà hàng quả giấy náy.- Cậu không thấy hàng hóa thối nát thế này sao? Từ sớm đến giờ chưa bán được lấy năm đồng. Cậu ở lại nhật giúp tớ số táo thối. Xong việc cậu sẽ có năm hào.

Pa-ra-gôn nhìn bà hàng quả. Sau ve túi áo ở ngực bà, cậu nhìn thấy cái túi nhỏ chật ních tiền. Cậu bé có cảm giác máu dồn lên đầu, đôi chân trở nên nặng như chì.” Không được rồi”- Cậu nghĩ.- Bà này cũng không muốn mạo hiểm.

- Cám ơn!- Cậu bé nói chậm, giọng khác hẳn.- Hôm nay cháu không có thời gian dành cho những việc mọn này.- Cậu gật đầu, rồi bước đi thẳng. Sau lưng mình, cậu còn nghe thấy giọng cáu kỉnh của bà hàng:

- Thằng ôn con, năm hào đối với nó không phải là tiền.

Cậu bé muốn hét lên càn bậy về phía bà hàng nhưng không còn đủ sức. Nỗi thất vọng trùm lấy cậu, đánh quỵ cậu về tinh thần. Chỉ còn lại “ cái cọc” cuối cùng: ông Sô-ren-ca. Nếu mà cả ông cũng không cho vay tiền? Mặt mũi nào trở về “ Tổ chim câu” nữa.

Cậu bé đứng trước cửa hàng cắt tóc, vô tình ngắm nghía tủ kính. Mặt tượng thạch cao hôm nay không được tươi tỉnh. Sau hồi lưỡng lự, cậu bước vào trong hiệu. Ông Sô-ren-ca đang chonàg khăn trắng cho khách. Từ ánh mắt âm đạm mà đón chào, cậu vé đã thấy chàng có gì vui vẻ, tốt lành.

- Chú thấy thế nào, Pa-ra-gôn? Pô-lô-nha lại bị “phơi áo”.- Ông thợ cắt tóc lên tiếng trước.

- Khi nào?- Cậu bé ngạc nhiên.

- Ồ, chú không theo dõi cuộc sống thể thao rồi. Hôm nay chứ đâu. Chú thử nghĩ xem còn mặt mũi nào nữa không? Hôm nay họ đấu giao hữu với đội Gôp-lan-na và thua. Hừ, tớ không hiểu sao nữa.

- Lại trọng tài làm hỏng?- Cậu bé rụt rè.

- Đâu mà! Tớ nói với cậu: đến lúc “xuống chó” rồi. Nếu mà cứ thế này thì phát điên lên mất.

Nhìn khuôn mặt buồn rầu của ông thợ. Pa-ra-gôn hiểu rằng cậu sẽ chẳng nhờ cậy ông được. Trong lúc này không thể mơ ước về món tiền vay. Nhưng cậu bé vẫn đánh liều.

- Ông chủ à.- Cậu bé thì thầm.- Cháu có việc nhỏ nhờ đến ông.

- Cài gì vậy?- Ông Sô-ren-ca không vừa lòng nhìn cậu bé.

- Cháu cần ít tiền... không nhiều, khoảng mười đồng.

Đôi mắt xanh bé nhỏ của ông thợ cắt tóc càng bé hơn.

- Chú loạn óc rồi à?- Ông thợ kêu thất thanh.- Hôm nay tớ lấy đâu ra mười đồng?

- Cháu sẽ hoàn lại dau vài ngày, khi tình hình khá lên, ông chủ ạ.

- Chú vào mở két mà xem.- Ông thợ chỉ vào ngăn bàn.- Đây xem xem, toàn là giấy lộn. Thật là bệnh tật. Tớ đang muốn vào bách thú cắt lông cho khi đây.

Người khác đang đợi đến lượt nhìn ông thợ với con mắt ghê tởm. Ông này thấy phản ứng của khách, liền nắm tay đưa bé dẫn ra cửa.

- Lúc khác chú đến. Bây giờ tớ bận.

Nước mắt vòng quanh cậu bé bước ra, cố nén chặt trong lòng nỗi tủi cực.

“Làm sao bây giờ?” – Cậu bé thất vọng. Cậu nhớ lại lời Ma-da-rô: “Có thể với số tiền này cũng giống như với quả bóng...”. Sau đó vang trong tai cậu lời nói của chính mình: “Cậu nghi tớ? Được rồi, hôm nay cậu sẽ được số tiền đó...” “Đúng vậy, Ma-da-rô ngày hôm nay phải nhận được số tiền đó. Nhưng lấy đâu ra?”. Cậu bước đi không phương hướng, chìm trong suy nghĩ, chán nản.

5

Pa-ra- gôn không biết mình là mình đã đến trước của hàng bách hóa từ lúc nào. Đây là nơi bọn trẻ ưa thích. Tại đây chúng giải quyết với nhau nhiều việc. Tại đây có “hội chợ” trao đổi tem. Tại đây bọn trẻ đánh đáo trên vỉa hè. Bọn nhỏ thì tập uống rượu, hút thuốc. Bọn lớn đã trải qua cuộc sống lêu lổng ở phố thì gây sự đánh đấm nhau, chọc ghẹo đám con gái, lân la đến những chỗ có thể moi xoáy bất cứ thứ gì.

Ma-nhút lẩn vào dòng người đi bộ. Cậu bé dừng lại ở cửa chính của cửa hàng bách hóa. Cậu đứng xem lũ trẻ thi nhổ bọt xa. Cậu không tìm thấy cái thú của trò chơi này; cậu nhún vai, đi về phía cửa nách nhà bách hóa.

Lúc này cậu nghe thấy giọng quen sau lưng.

- Ê, Pa-ra-gôn!

Cậu bé quay lại, và nhìn thấy Cơ-rô-lê-vích. Như thường lệ thẳng này ăn mặc rất lịch sự. Bộ cánh thường ngày của hắn gồm dây da mềm, quần téch-xi pha len được nối thêm nhờ chiếc sơ-mi Mỹ may kiểu kỳ dị. Trên chiếc áo đó là cả một vườn thú giữa rừng cọ. Đây là “Tiếng kêu cứu cuối cùng của mốt”. Chiếc áo được mua theo con đường “chui”, ít người biết đến.

- Cậu làm gì ở đây? – Cơ-rô-lê-vích vừa chìa tay về phái Pa-ra-gôn vừa hỏi.

- Chẳng làm gì cả... còn cậu?

- Cũng chẳng làm gì cả. Lãng quăng vậ thôi.

- Thế thì tốt.

Chương năm

VÌ DANH DỰ PHẢI BÁN MÌNH- CUỘC CHẠY TRỐN BẤT ĐẮC DĨ- NGƯỜI BẠN TÌNH CỜ- TIỀN VỆ TRÁI XUẤT SẮC KHÔNG CÓ MẶT- HOAN HÔ PA-ÔN-CA

1

Sau khi chào hỏi ngắn ngủi hai đứa nhìn nhau bằng ánh mắt dò xét. Pa-ra-gôn tò mò nhìn Cơ-rô-lê-vích. Cơ-rô-lê-vích nhìn pa-ra-gôn với sự khinh khỉnh trong đôi mắt đẹp của nó. Sau hồi yên lặng, Cơ-rô-lê-vích lên tiếng trước.

- Nóng bức thật. Đi ăn kem với tớ đi?

Pa-ra-gôn đồng ý. Nó đang rối trí nên không suy nghĩ mình đang làm gì. Hai đứa đi ra sau nhà bách hóa. Ở đó dưới những chiếc ô lớn có kê ít bàn ghế và quầy bán kem. Hai đứa ngồi xuống ghế. Cơ-rô-lê-vích với vẻ phớt đời gọi hai cốc kem sô-cô-la.

- Cậu biết gì chưa? - Nó hỏi. - Pu-khan-xki đã chạy sang với bọn tớ.

- Các cậu mua chuộc nó.

- Không. Tự nó đến.

- Ừ, cái thằng nhãi đốn mặt.

- Nhưng nó đá cũng được.

Pa-ra-gôn nhún vai, ra hiệu việc đó không liên quan gì đến cậu. Cơ-rô-lê-vích chớp chớp đôi mắt đen.

- Chúng tớ sẽ có một đội mạnh.

- Rồi sẽ biết.

- Cậu không tin?

- Các cậu cứ thi đấu rồi khắc biết.- Ma-nhút nhắc lại.

Câu chuyện rời rạc vì hai đứa không tin tưởng nhau. Chúng ở hai nhóm kình địch là “chim câu” và “chim trĩ”. Cơ-rô-lê-vích trả tiền kem. Nó moi tiền trong túi quần ra như người ta lấy giấy lộn.

- Sao cậu có lăm tiền thế? – Ma-nhút hỏi.

-À, kiểm chác được.

- Bằng chai lọ?

Cơ-rô-lê-vích cười thương hại:

- Nhờ nguồn lợi lớn hơn với anh tớ!

Ma-nhút chột nghĩ: “Có thể nó cho mình vay?” Lập tức cậu bé xua đuổi ý nghĩ đó như vật ghê tởm.”Vay của thằng “chim trĩ” à?”. Nhưng rồi cái ý kia lại trở lại dằng dai:”Rồi ta sẽ trả nó khi ta có cơ mà”.

- Đây, - Cậu bé lạc giọng, - tớ cần ít tiền, bà cô tớ bị ốm. Cậu có thể cho tớ mượn?

- Tớ?...- Cơ-rô-lê-vích ngạc nhiên. Rõ ràng nó bị bất ngờ. Nó không ngờ rằng Pa-ra-gôn, thằng cha kiêu căng ở “Tổ chim câu” lại nhờ nó giúp đỡ.

- Tớ sẽ hoàn lại sau vài ngày.

- Bao nhiêu?

- Mười lăm đồng...- cậu bé lắp bắp, - có thể hơn một ít.

Cơ-rô-lê-vích dốc tiền ra bàn. Nó đếm nhanh.

- Sáu đồng năm hào vài xu, - nó nói lạnh lùng. – Không đủ cho cậu.

Pa-ra-gôn nhìn đồng tiền thoáng hi vọng:

- Cậu cứ đưa cho tớ, số còn lại, tớ xoay xử ở nơi khác.

Cơ-rô-lê-vích kéo đồng tiền lại:

- Không đủ cho cậu.- Nó nhắc lại.- Chiều nay đến chỗ tớ. Chúng ta xoay sở sau.

- Bằng cách nào?

- Rô-méch đưa thêm cho tớ...

- Các cậu chắc phải kiểm chác được khá? Bằng cách nào đấy?

- Buôn bán. Công việc lớn. Ông chủ luôn tạo điều kiện cho có thể chấm dứt.

- Ai cơ?

- Cậu không biết à?

- Không.

- Chủ tịch câu lạc bộ của chúng tớ. Ông ta đã mua cho chúng tớ quần áo thể thao và cả huấn luyện viên. Đây là con người độc đáo. Tiền ông ta

nhiều như kem que. Nếu mà cậu đến chỗ chúng tớ thì có thể kiểm chác...-
Cơ-rô-lê-vích bỗng ngừng nói, nhìn Ma-nhút chờ đợi.

Pa-ra-gôn cười nhẵn nhụi:

- Tớ, ông bạn à, tớ không phải là Pu-khan-xki. Các cậu không mua chuộc được tớ đâu.

Cơ-rô-lê-vích xiu mặt. Mưu kế xảo quyệt loáng thoáng trong mắt nó. Nó đứng dậy, chia tay và lạnh nhạt nói:

- Cậu nghĩ kỹ lại xem. Nếu như cậu cần số tiền đó thì chiều đến tớ. Chúng ta sẽ bàn bạc.

2

Khi bóng đêm đã sập xuống, trùm lên thành phố... Ma-nhút trở về nhà. Cậu bé bước đi rất chậm để kéo dài thời gian về. Cậu mệt mỏi, chán nản. Cuộc gặp gỡ với Cơ-rô-lê-vích đã giày vò nó nhiều hơn. Cậu bé biết Váp-du-sắc em muốn nói gì. Nhưng hẳn ta đã nhầm. Pa-ra-gôn sẽ không phản bội lại đội mình. Cậu thà chịu xấu hổ với bạn, chứ không chạy sang “ Cơ-lốc”.

Cậu bé đã về đến gần “ Tổ chim câu”. Những ô cửa sổ còn lại của ngôi nhà đổ nát đã le lói ánh đèn. Trong ngõ vắng vẻ tối mù. Trên dọc cầu thang ánh đèn mờ mờ, thấp thoáng. Hình như ở góc hành lang tầng hai có ai đứng. Pa-ra-gôn dừng lại.

- Cậu đấy à, Pa-ra-gôn? – Cậu nghe thấy tiếng của Ma-da-rô

- Tớ đây. Có cái gì đấy?

- Tớ đợi cậu.- Ma-da-rô bước lại gần bạn. Mái tóc vàng của nó ánh lên trong ánh đèn mờ.

Ma-nhút sững người.

- Cậu lo về số tiền?

- Không... tớ chỉ muốn nói chuyện với cậu.

- Đừng lo, tớ sẽ đưa cho cậu ngay giờ.- Pa-ra-gôn nói hung hăng, cậu tưởng như đó là người khác, chứ không phải mình nói.

- Thế thì được.- Ma-da-rô bình thản nói.- Tớ đợi ở đây. Cậu mang xuống rồi sau đó chúng ta nói chuyện.

Bây giờ Ma-nhút mới thấy mình đã lỡ mồn. Tại sao cậu lại để lòng tự ái lẫn át? Trước đây một lúc, cậu đã muốnnói thật tất cả với lũ bạn.

- Được rồi.- Cậu thốt lên giọng khác hẳn. Cùng lúc cậu đã quyết định xong phương hướng hành động. Cậu trèo lên tầng bốn, đi ra đầu kia của hành lang. Ở đó có cầu thang dự bị. Ở tầng ba cầu thang này đã bị sụp, tạo thành một khoảng trống dễ sợ. Pa-ra-gôn biết lối trèo xuống theo các bậc gạch của tường đổ. Ban ngày việc này không có gì khó đối với cậu. Nhưng trong bóng đêm cậu phải chú ý không để trượt chân ngã xuống nền tầng hai. Ở dưới đó lổn nhổn gạch và các thanh thép dầm nhà.

Cậu tụt xuống từ từ, thận trọng như một con mèo. Khi chân đã chạm nền bê tông cậu thở nhẹ. Cậu nghĩ đến Ma-da-rô đang đợi ở đầu hành lang đằng kia:” Đợi đấy người anh em ạ, rồi cậu sẽ có tiền!”

Cậu bé chạy ngay ra ngõ, biến mất sau cánh cổng. Cậu hấp tấp chạy về phố Ô-cô-pô-va.

Hai an hem nhà Váp-du-sắc ở ngôi nhà một tầng. Ngôi nhà có vườn cây bao bọc, lọt vào giữa hai dãy tầng nhà. Ma-nhút dừng lại bên giậu, đưa tay lên mồn huýt sáo.

Lát sau từ trong vườn thấp thoáng bóng người.

- I-u-lếch!- Pa-ra-gôn gọi.

Cơ- rô-lê-vích bước lại gần hàng rào.

- Cậu đấy à Pa-ra-gôn? Nghĩ lại rồi hả?

- Tớ phải có số tiền đó.

Cơ-rô-lê-vích gật đầu.

- Vào đi. Có Rô-mếch ở nhà. Chúng ta sẽ nói chuyện.

Trong nhà hai đứa gặp Váp-du-sắc anh. Gã đứng trước gương với mặt đầy xà phòng. Gã đang cạo râu.

- Đây là Pa-ra-gôn,- Cơ-rô-lê-vích giới thiệu.

Rô-mếch Váp-du-sắc quay bộ mặt đầy xà phòng lại. Đôi mắt đen và da mặt chìm trong đồng bọt xà phòng trắng.

- Tớ nghe nói là chú mày có khó khăn.- Hẳn nói với Pa-ra-gôn.

- Thì cũng có lúc này, lúc khác.- Cậu bé cười chua chát.- Tôi cần ít tiền, sẽ hoàn lại sau vài ngày.

- Việc gì phải trả lại? Hơn nữa cậu lấy đâu ra?

- Tôi sẽ cố gắng xoay.

- Láu cá đấy. Hừm, nếu cậu nghĩ kỹ lại thì sẽ có tiền.- Váp-du-sắc anh kéo một đường dao cạo phía dưới cằm. Giữa đám bọt trắng để lại một vết sẫm.

Cơ-rô-lê-vích vỗ vai Ma-nhút:

- Ngồi xuống đi! Mà sao cậu cứ gườm gườm thế? Tớ đã nói với Rô-mếch.- Nó trở tay vào thẳng anh.- Có thể giúp cậu được, chỉ có điều... cậu biết đấy... chúng tớ cần một cầu thủ khá ở cánh trái. Cậu sẽ có tiềm năng và tất cả đều hài lòng.

Ma-nhút nhìn nó căm tức:

- Không có cái đó... Không có điều ấy cậu không cho vay?

Rô-mếch cười phá lên:

- Cậu láu cá quá! Tớ đâm thích cậu... Chỉ có cái ai cho cậu mượn không gần hai chục đồng bây giờ?

- Cậu sợ cái gì?- Cơ-rô-lê-vích chọc vào.- Ngay ở các đội hạng A cầu thủ cũn đổi câu lạc bộ luôn.

Ma-nhút co dúm người như bị đấm. Thời gian trôi đi, Ma-da-rô đợi tiền. Hai anh em Váp-du-sắc nài ép. Còn trong lòng cậu bé tràn ngập tủi nhục.

- Thôi được.- Cậu nói rất khẽ, hầu như chỉ mình mình nghe thấy.

Mắt Cơ-rô-lê-vích sáng lên. Rô-mếch không nhúc nhích hồi lâu. Ma-nhút nhìn chằm chằm xuống nền nhà. Cậu nghiêng răng đến ê ẩm cả hàm.

- Đưa cho cậu ấy, Rô-mếch!- Cơ-rô-lê-vích lên tiếng.

- Từ từ, từ từ nào.- Gã kia cười trong gương:- Đầu tiên phải ký giấy. Mà y kiểm tờ giấy. Tao đọc cho mà viết.

- Để làm gì?- Ma-nhút ngạc nhiên.

- Không lo, đây chỉ là hình thức. Cậu ký giấy rồi sẽ nhận tiền. Viết đi I-u-lếch. Cậu họ gì?- Gã quay sang hỏi Pa-ra-gôn. Khi cậu bé khai họ tên gã đọc tiếp:- “ Tôi là Ma-ri-an Cát-chích, tự nguyện xin vào câu lạc bộ thể thao “ Cơn lốc”. Tôi sẽ phải thi đấu trong đội này đến cuối năm.” Bây giờ chú mày ký đi.- Gã hát đầu cho Ma-nhút.

Khi cậu bé ký, tay nó run bần bật. Một giọt mực lớn nhỏ xuống tờ giấy.

Cơ-rô-lê-vích vồ lấy mảnh giấy, cười hài lòng:

- Cậu còn nghĩ gì? Chúng ta sẽ là một đội mạnh. Chúng ta sẽ giết giải.

Ma-nhút không nói một lời. Cậu bé ngồi đợi tiền. Khi Váp-du-sắc anh đưa số tiền đã đếm đủ, cậu bé rút nhanh vào túi.

- Tớ phải đi rồi. Bà cô đang đợi.- Cậu viện lẽ.

- Nếu cậu còn muốn kiểm chác thêm,- Rô-mếch nói,- thì đến chỗ tớ. Ở đây luôn có việc.

Cơ-rô-lê-vích đưa chân nó ra cổng.

- Nhớ đấy. Ngàymai mười giờ tập đấy.- Nó nhắc Pa-ra-gôn khi hai đứa chia tay.

- Được rồi, được rồi.- Ma-nhút nói thầm, rồi vụt chạy. Cậu bé đứng lại gần “ Tổ chim câu”. Cậu đứng nghỉ một lúc để thở đều lại. Sau đó chạy lên tầng hai, cậu lấy một thanh sắt gõ nhẹ vào khung thép thang máy.

Ma-da-rô đã cởi quần dài bước ra khỏi nhà. Dưới áo sơ mi quá dài lộ đôi chân rám nắng.

- Trời đất cậu làm gì mà lâu thế? Quỷ tha ma bắt cậu đi hay sao? Tớ đợi, đợi mãi ở đây...

- Không thành vấn đề.- Ma-nhút cắt ngang bằng giọng khô khan.- Cậu cầm lấy. Đây là tiền, giấy biên nhận, giấy kết toán.

- Cậu có thể mai mới mang đến.

- Tớ đã bảo hôm nay thì là hôm nay.

Ma-da-rô nhìn bạn chăm chú:

- Người anh em ạ, sao cậu lại có vẻ lạ thế?

-Chẳng sao cả. Cậu nhận lại quỹ.- Ma-nhút hét lên.- Tớ không là thủ quỹ nữa.

Ma-da-rô nắm tay nó. Nhưng Ma-nhút hất vung tay bạn.

- Cậu làm sao vậy?

- Chẳng sao. Hơn nữa việc gì đến cậu.

- Cậu ốm đấy à?

- Không. Cậu không phải lo cho tớ. Tự tớ lo được cho mình.

Nói xong, cậu bé xoay lưng bước lên cầu thang. Khi đã ở tầng 3 nó nghe thấy tiếng Ma-da-rô:

- Ma-nhút! Tớ quên không báo với cậu. Họ đưa cô cậu đi bệnh viện rồi.

Cậu bé dừng lại đột ngột, chóng váng. Nỗi đau xót tủa cực đê nặng lên cậu. Những giọt nước mắt to, nóng hây dài xuống gò má. Cậu bé mắ chặt tay vịn cầu thang đến tê tay. Cậu đứng mãi , không sao bước đi nổi. Mãi khi có tiếng chân bước lên, cậu mới giật mình, vùng chạy lên gác. Chìa khóa để sẵn dưới thảm chùi chân. Cậu bé mở cửa bước vào nhà. Không bật đèn, cậu ngã sập xuống giường, mặt úp vào hai bàn tay ướt mồ hôi. Cậu khóc rất lâu, rất lâu.

3

Chiếc mô tô lao đi trên đường phố tràn ngập ánh nắng. Anh Xtê-pa-nếch gặp sát người xuống tay lái. Đôi mắt anh nhúu lại vì gió, chăm chú nhìn xuống đường. Anh đang rất vui. Anh có tin mừng cho bọn trẻ.

Anh ngạc nhiên khi dặt chiếc “Ja-va” vào sân. Bọn trẻ lẽ ra phải đang chơi bóng thì đứng dùm lại một chỗ. Cả bọn đang bàn tán chuyện gì gắng lắm. Giữa đám trẻ đội trưởng Ma-da-rô và thủ môn Pê-rê-ca nhảy chơi chơi, xia xói vào mặt nhau.

- Đây là lỗi của cậu.- Pê-rê-ca hùng hổ như con gà chọi.- Tại cậu. Cậu lúc nào cũng làm ra vẻ quan trọng. Bây giờ người anh em ạ, đi mà tìm một tiền vệ trái như vậy!

Ma-da-rô thọc sâu hai tay vào túi quần. Từ trên cao, cậu bé nhìn xuống thủ môn bé nhỏ.

- Còn tớ, tớ nói với cậu rằng nó đã làm một điều ngu xuẩn. Tớ sẽ đề nghị gạch tên nó khỏi đội.

- Cậu thì ngay lập tức gạch tên tất cả.

- Chúng ta sẽ biểu quyết.

- Hừ, tớ cần cái sự biểu quyết của cậu ở đây này.- Pê-rê-ca vỗ bàn bạch vào hông mình.- Biểu quyết thì chúng ta sẽ được gì? Chủ nhật đã có trận đấu đâu. Còn chúng ta thiếu Pa-ra-gôn.

Hai đứa trẻ hung hăng không nhìn thấy anh Xtê-pa-nếch đang đi lại gần.

- Có chuyện gì vậy, các chú?

Tất cả bọn trẻ quay lại phía anh. Chúng lặng im, lo lắng. Ma-da-rô nói trước tiên.

- Pa-ra-gôn bị “Cơn lốc” mua chuộc rồi anh ạ.

- Cái đó chưa chắc.- Pê-rê-ca nhảy xộc đến.

- Rất tiếc là chắc rồi.- I-gờ-nát Pa-ra-đốp-xki buồn rầu nói.

- Anh không tin vào điều đó.- Câu nói của người cầu thủ làm bọn trẻ lặng yên. Anh đưa mắt nhìn những bộ mặt lo buồn của lũ trẻ. ANh muốn nhìn thấy ở đó tất cả sự thật. Cái tin này làm anh bị bất ngờ đến mức không thể thu góp được những ý nghĩ tản mạn. “Lẽ nào lại có chuyện đó? Chính chú bé đã hết lòng bảo vệ câu lạc bộ của mình, hết lòng gắn bó với đội mình lại chạy sang “Cơn lốc” ư?”

I-gờ-nát mất bình tĩnh vung tay làm một cử chỉ tuyệt vọng.

- Phí lời anh ạ. Pa-ra-gôn đã ký giấy gia nhập.

- Giấy gia nhập nào?

- Giấy...I-u-lếch Váp-du-sắc đưa cho em xem...

- Có thể nó đặt chuyện.- Pê-rê-ca cố gắng biện bạch,- ở bên đó tất cả đều có thể.

- Thề với cậu là tớ đã thấy,- I-gờ-nát buồn rầu đáp lại.

- Một chứng cứ rõ ràng là không có nó ở đây. -Ma-da-rô chen vào.

- Vì cô cậu ấy nằm viện.- Pê-rê-ca giải thích. Cậu bé ném vào cho đội trưởng cái nhìn hằn học.

Anh Xtê-pa-nếch giơ tay:

- Trật tự nào các chú. Tốt nhất chúng ta sẽ gặp trực tiếp. Cần phải làm rõ mọi việc. Nếu Pa-ra-gôn chạy sang “Cơn lốc” thì chú ta đã không cư xử như một vận động viên chân chính. Còn nếu không đúng như vậy thì không nên vô cơ buộc tội cho bạn. Sau buổi tập, chúng ta sẽ đến chỗ chú ấy. Còn bây giờ...- anh nhìn lũ trẻ với ánh mắt vui hơn,- anh báo cho các chú biết một tin vui: “Pô-lô-nha” nhận đỡ đầu các chú. Anh thấy rằng các chú sẽ trở thành những cầu thủ khá, có kỷ luật. Chủ nhiệm bộ môn đã đồng ý.

Tin này làm các cầu thủ đang bức bối bình tĩnh lại. Nhưng nó không gây xúc động như anh Xtê-pa-nếch chờ đợi. Nhưng câu hỏi rào rào: - Rồi sẽ

thế nào? Đội của chúng ta sẽ thuộc vào “ Pô-lô-nha”? Chúng ta có còn tên cũ không?

Anh Xtê-pa-nếch thông thả giải thích:

- Các chú sẽ tiếp tục giữ nguyên tên là đội “ Nữ thần cá”, nhưng “Pô-lô-nha” sẽ chăm sóc các chú. Đội sẽ có quần áo thể thao, giày và bóng. Các chú sẽ đến tập ở sân Côn-vích-to-xca. Sau đó nếu chú nào chăm chỉ, có khả năng sẽ được đá ở đội trẻ.

- Hu-ra!- Pa-ôn-ca gào lên. Cậu vé nhảy căng trên đôi chân gầy của mình.- ANh à, em đã tung bóng bằng đầu được hai mươi bốn cái liên tục!

Pê-rê-ca thở dài não ruột:

- Hừ tiếc thật. Pa-ra-gôn không có ở đây. Cậu ấy sẽ phấn khởi...

Huấn luyện viên cầm bóng, đập xuống đất mấy lần:

- Còn bây giờ bắt tay vào việc thôi. Chúng ta phải tập cho đều. Chủ nhật sẽ đấu trận đầu rồi.

4

Không ai biết điều gì đã xảy ra với Pa-ra-gôn. Sau buổi tập cả đội cùng anh Xtê-pa-nếch về “ Tổ chim câu”. Họ thấy cánh cửa nhà Ma-nhút đóng kín. Họ gõ cửa hồi lâu, hy vọng sẽ có ai ra mở. Nhưng chỉ có tiếng vọng đáp lại.

- Thì em đã nói mà, từ sáng đã không có cậu ấy ở nhà. –Pê-rê-ca giải thích.

Huấn luyện viên có vẻ mặt thất vọng. Anh nghĩ rằng câu chuyện Pa-ra-gôn sẽ được làm sáng tỏ nhanh chóng. Tất cả mọi nghi ngờ sẽ được giải thích.

- Thôi được,- anh nói- cầu phải đợi đến ngày mai. Một chú nào đợi chú ấy về báo đến gặp anh.- anh qua lại đám trẻ,- anh muốn nói chuyện với chú ấy.

- Em!- Pê-rê-ca tình nguyện.- Đây là người bạn tốt nhất của em.

Tất cả tán thành để Pê-rê-ca cố gắng đợi gặp Ma-nhút và truyền đạt lại tất cả. Thủ môn nhỏ bé đã phí công chờ Ma-nhút. Pa-ra-gôn không xuất hiện ngày hôm đó ở “ Tổ chim câu” .

Cho đến tận tối mịt Pê-rê-ca và Pa-ôn-ca vẫn ngồi ở cầu thang. Hai đứa đứng phắt dậy mỗi khi có tiếng chân đi lên gác. Chúng nói chuyện với nhau về cuộc thi đấu để quên thời gian chờ đợi.

Hai đứa nghiên cứu kết quả bắt thăm. Có mười sáu đội bóng dự giải của báo “ Cuộc sống Vác-sa-va”. Người ta đã bắt thăm số thứ tự cho các đội. Theo thứ tự ấy sẽ có từng cặp với nhau. Đội thua sẽ bị loại.

Pa-ôn-ca không khỏi bối rối khi xem bản danh sách.

- Tớ chẳng hiểu gì cả, người an hem ạ.- Cậu bé vừa nói vừa lấy tay kéo trẻ môi dưới.

- Đây nhé,- Pê-rê-ca giảng giải cho bạn,- chúng mình bắt được số mười bốn. Ta sẽ đấu với số mười ba tức đội “ Sơn dương” ở Mi-rốp. Nếu trận đó mình thắng thì sẽ lọt vào tứ kết.

- Rồi sao nữa?- Pa-ôn-ca dán mắt vào sơ đồ hỏi.

- Rồi chúng ta sẽ đấu với đội thắng của trận giữa “ Truy kích” và “ Hành động”. Cứ cho là đội “ Hành động” sẽ thắng. Vậy chúng ta sẽ đá với đội ở khu Vi-a-nốp.

- Thế nếu chúng ta thắng chúng.

- Thì chúng ta sẽ vào vòng bán kết. Ở đó có thể ta sẽ gặp “ Cơn lốc” nếu bọn nó cũng thắng liền hai trận. Hiểu chưa?

- Hừ, thì ra vậy.- Pa-ôn-ca cười khoan khoái. Cái đầu hình quả trứng của cậu bé nghiêng nghiêng, ngó ngó trên tờ giấy.- Thế đội nào mạnh nhất.

- Hà, người anh em ạ, vấn đề là ở chỗ đó. Không ai biết điều đó cả. Đây là lần đầu tiên tổ chức tranh giải thi đấu mà. Đội nào cũng nghĩ mình sẽ vào chung kết. Cậu có tưởng tượng cuộc đấu sẽ thế nào không?

- Thế nếu ta thua thì sao?

- Có thể chúng ta sẽ không thua. Nhưng tình hình cũng không được lạc quan cho lắm.

- Ôi, không...-Pa-ôn-ca thở dài.

Bỗng Pê-rê-ca hích mạnh tay Pa-ôn-ca.

- Ê, cậu thấy ai đến chưa?

- Cơ-rô-lê-vích.- Pa-ôn-ca ngạc nhiên thì thào.

Hai đứa trẻ đợi một lúc nữa. Cuối cùng ở đầu cầu thang tầng ba xuất hiện hai bóng người. Cơ-rô-lê-vích không đi một mình. Hẳn đi cùng với anh hẳn. Khi nhìn thấy hai đứa “ Chim câu” bọn chúng đứng sững lại.

- Tìm Ma-nhút hả?- Pê-rê-ca nhìn Cơ-rô-lê-vích với đôi mắt mở to giận dữ.

- Tao đang đi dạo! Mà mày không thấy à?- Váp-du-sắc em nói nhạo trịnh thượng, rồi gạt thủ môn nhỏ bé sang một bên.

Cậu bé nắm chắc tay vịn cầu thang.

- Thì mày đến đúng lúc đấy.- Nó nói giọng dữ dội.- Không có đâu mà tìm. Từ hôm qua chưa về.

Cơ-rô-lê-vích cười khinh khinh:

- Rồi xem.- Nó gạt đầu ra hiệu cho thằng anh. Hai thằng từ từ, khệnh khạng leo lên tầng trên.

Pê-rê-ca và Pa-ôn-ca mỗi lúc một ngạc nhiên hơn, nhìn theo chúng.

- Cậu thấy chưa?-Pa-ôn-ca thì thầm.- Nhất định phải có cái gì. Chúng nó đến tìm cậu ấy.

- Có thể bây giờ chúng mới giở trò gạt gẫm?

- Có thể.- Pa-ôn-ca hy vọng gạt đầu

Trong lúc đó hành lang gỗ tầng trên cọt kẹt kêu. Rồi vang tiếng gõ mạnh vào cửa. Lát sau iếng gõ lặp lại mạnh hơn, dồn dập hơn. Cuối cùng, giọng Rô-méch Váp-du-sắc vọng xuống.

- Thằng ôn con không có nhà. Không đợi nữa phí công.

Khi hai thằng kia xuống, hai đứa trẻ giãn ra cho chúng đi. Váp-du-sắc anh dừng lại. Gã túm lấy Pê-rê-ca kéo cậu lại gần.

- Mày nói với nó,- hẳn rít qua kẽ răng,- rằng chúng tao đã đến đây. Lần thứ hai bọn tao sẽ không đến nữa. Và rằng...- ở đây giọng gã chuyển sang thì thầm đe dọa,- rằng tao khuyên nó sớm đến trình diện đi. Vì nó biết rõ với chúng tao không có chuyện đùa.

Pê-rê-ca hẳn học nhìn thằng này. Mắt cậu bé bắn ra những tia nhìn giận dữ. Nó lo cho bạn. Chắc Ma-nhút đang ở trong tình thế nguy hiểm.

Ma-nhút lấy tay gỡ những sợi rơm mắc trong tóc, rồi từ đó nhìn ra cánh đồng bị sương mù bao phủ. Những hạt mưa tí tách nhỏ giọt. Nước mưa tạo thành bức tường mờ mờ ngăn cách cánh đồng và thành phố. Không khí ẩm ướt lọt vào trong đồng rơm. Ma-nhút ngả người nhắm nghiền mắt lại.

Cậu bé nhớ lại “ Tổ chim câu”. Cậu nhớ ngày mai cuộc thi bắt đầu. Ngày mai “ Nữ thần cá” đấu trận đầu tiên. Còn cậu sẽ không đứng ở cánh trái hàng tấn công. Càng nghĩ cậu bé càng buồn thêm. Tiếng mưa rơi tẻ nhạt xen vào ý nghĩ của cậu. Tất cả đối với cậu bé giờ đây đều hỗn độn, vô nghĩa.

Không biết cậu sẽ còn nằm đó bao lâu nếu không có cơn đói. Bụng cậu réo sôi sùng sục. Cậu bé chui ra khỏi đồng rơm. Giữ sạch rơm ở quần áo xong, cậu co ro bước về phía bến thuyền.

Cùng lúc cậu nhìn thấy một bóng người lẩn vào nhà thuyền. Đó là thằng bé bằng tầm cậu, gầy gò, lưng gù gù. Thằng bé đó cũng như cậu ăn mặc không được lành lặn cho lắm. Nó có chiếc áo mưa tơi tả khoác ngoài áo sơ mi. Khi thấy Ma-nhút thằng bé dừng lại, nó có ý muốn lùi xa. Song không thấy ý đối địch của Ma-nhút nó bước tới gần.

- Cậu cũng muốn... thuyền thoi? – Thằng bé nhìn Pa-ra-gôn nghi ngờ hỏi.

- Tớ?...- Ma-nhút ngạc nhiên.- Tớ “ hợp pháp” đợi cho thời tiết thay đổi.

- Ê...ê...ê!- Trong giọng của thằng bé kia vang âm sự thất vọng.- Tớ lại nghĩ cậu cũng muốn đi thuyền. Còn tớ, tớ luôn đến đây khi mưa rơi người anh em ạ. Lúc đó có thể kéo thuyền xuống nước bơi một lúc. Tớ có bơi chèo ở trong bụi cây đằng kia...

Trong mắt Ma-nhút hiện lên sự tò mò, chú ý. “ Đây phải là một thằng bé độc đáo. Nó có những ý nghĩ kỳ lạ.” Cậu ngắm kỹ kẻ mới đến. Thằng này bị gù. Dưới chiếc mũ vải cũ những sợi tóc vàng hung hung lò xo.

- Thời tiết này chả đáng.- Ma-nhút nhổ bọt rồi nói.- Có thể bị thấp khớp.- Lát sau cậu hỏi nhanh:- Này, người an hem ạ, cậu là vận động viên đua thuyền chắc?

- Ủ... hừm, thế cậu nghĩ sao?- Thằng bé tóc hung hãnh diện.- Còn cậu.

- Tớ cũng là vận động viên, nhưng là cầu thủ bóng đá. Đây mới là môn thể thao độc đáo. Cậu tên là gì?

- Mi-lếch. Còn cậu?

- Ma-nhút, nhưng ở đội bóng chúng gọi tớ là Pa-ra-gôn. (*Pa-ra-gôn: hóa đơn(tiếng Ba Lan)(ND)*).

Mi-lếch cười sặc sụa. Nó chỉ tay vào Ma-nhút.

- Pa-ra-gôn ? Cậu? Pa-ra-gôn? Thật kỳ quái?

Ma-nhút cắn môi.

- Hoàn toàn chẳng có gì là kỳ quái cả. Một lần ở lớp học cô giáo gọi tớ lên bảng. Cô hỏi: “ Em vào hiệu mua hai cái bánh mì. Một cái giá tám xu. Em đưa hai hào. Cô hàng bán sẽ đưa lại cho em bao nhiêu?” Tớ trả lời: “ Thưa cô, cô ấy sẽ đưa cho em pa-ra-gôn”. Thế là từ đó bọn nó gọi tớ là Pa-ra-gôn. Độc đáo đấy chứ?

- Rất độc đáo!- Mi-lếch cười thân mật.- Còn tớ bọn nó gọi là Mi-lếch hung,- anh chàng mê thuyền ngượng ngùng nói.

- Đúng qua. Cậu chả là đưa tóc hung là gì, hả người anh em.

Mi-lếch hung cười chua chat. Rõ ràng nó không thích cái biệt hiệu này. Cậu bé nhìn Ma-nhút một lúc. Sau đó nó bỗng sôi nổi hẳn lên.

- Này,- nó thì thầm,- cậu là một tay độc đáo. Chúng ta có thể cùng nhau tổ chức một chuyến thám hiểm?

Ma-nhút rất lạnh nghề xịt nước bọt qua kẽ răng cửa.

- Cũng hay,- nó nói nhanh.- nhưng không vào lúc này. Bây giờ tớ đang có chuyện quan trọng hơn: thi đấu bóng đá, người an hem ạ!

- Cuộc thi các đội bóng thiếu niên à? Cậu sẽ đá?

Câu hỏi làm tiền vệ trái của đội “ Nữ thần cá” mất phần chấn. Cậu dăm chiêu hồi lâu, rồi thốt lên:

- Đốn mặt thật, người an hem ạ. Là ở chỗ tớ có thể đá, còn thật ra thì không thể.- bằng lời lẽ màu mè Ma-nhút kể cho Mi-lếch hung nghe thăm cảnh của mình.

Mi-lếch há hốc mồm nghe bạn kể. Quả là một chuyện ly kỳ , thú vị. Khi Ma-nhút kết thúc bằng câu: “ Như thế đấy, người anh em ạ. Cuộc sống không phải là cuốn phim màu”. Mi-lếch xúc động nói lớn:

- Đừng buồn! Chúng ta sẽ xoay xử được.

Ma-nhút lạnh nhạt.

- Cậu thì có thể dễ dàng nói như vậy. Ngày mai trận đầu tiên. Bọn bạn tớ sẽ phải lăn lộn, mệt nhọc. Còn tớ thì sao? Nói thật với cậu: hể cứ nghĩ đến điều đó là mình không muốn sống làm gì nữa,- trong lời nói của Ma-nhút đầy nổi giày vò, xót xa làm cả hai im lặng hồi lâu.

6

Những dòng người đang ào ạt đổ dồn về khu thể thao của học sinh “Ác-ri-cô-la”. Ở đây sẽ có buổi lễ khai mạc giải. Bọn trẻ con chiếm đa số trong dòng người. Lũ trẻ này thường gây ồn ào, mất trật tự ở cổng sân vận động trước các trận đấu, giờ đây chúng náo nức mà nghiêm chỉnh đi tới sân bóng. Chúng sẽ là những khán giả chính thức của “khán đài xanh” (*khán đài xanh: khán đài tự do(ND)*). Chúng sẽ huýt sáo âm ỹ nhất phản đối trọng tài. Chúng sẽ rất nhiệt tình xuống sân để chào đón đội thắng, và không thương xót huýt sáo chê bai, la ó trêu chọc đội thua.

Những đứa trẻ quần áo xộc xệch, rách rưới nhưng sôi nổi, to tiếng. Chúng luôn sẵn sàng lao vào các cuộc cãi lộn, ẩu đả. Đây cũng chính là những người có trái tim yêu thích thể thao. Tất cả giờ đây đang kéo dồn về sân “Ác-ri-cô-la” dự ngày lễ của chính mình. Ở đây trên sân cỏ sẽ có cuộc tranh chấp giành vị trí đầu trong nền bóng đá đường phố. Chẳng có ai lạ trước trận đấu có những cuộc tranh cãi sôi nổi: Ai sẽ thắng? Kết quả cuối cùng của cuộc thi sẽ thế nào?

Ma-nhút và Mi-lếch hòa vào dòng người. Ma-nhút vừa đi vừa chăm chú quan sát để tránh gặp người ở khu Vô-la. Khi hai đứa vào trong sân, cậu bé căng mắt tìm kiếm. Cậu chọn một cây sồi lớn gần nhất. Nhanh nhẹn như mèo, cậu trèo lên cây. Cậu vốn có nhiều kinh nghiệm trong việc này. Ở mỗi trận đấu hạng A, cậu bé thường chiếm chỗ “danh dự” ở “khán đài xanh” với đúng nghĩa của nó. Bây giờ cậu cúi xuống giúp Mi-lếch leo lên, rồi thở ra nhẹ nhõm, lựa chỗ ngồi cho thoải mái trên cành cây cổ thụ. Từ đây có thể quan sát toàn sân bóng mà không ai thấy mình cả.

- Chỗ ngồi tuyệt cú đấy chứ?- cậu bé quay xuống nói với Mi-lếch hung.- Đây là hàng ghế danh dự cho công chúng cỡ đặc biệt, cho thượng khách.

Cậu nói đùa có lẽ theo thói quen, chú lúc này cậu không được vui vẻ lắm. Nổi bực tức đang giày vò cậu. “ Bọn chúng sẽ, còn mình, tiền vệ cánh khá nhất khu Vô-la phải ngồi xem. Thế có bất công không chứ?!” Cậu bé nhìn như dán đôi mắt hần học vào sân cỏ hình chữ nhật, nghiêng răng chờ đợi.

Đội kèn của công nhân đường sắt bắt đầu cử nhạc. Trong tiếng nhạc, các đội bóng xếp hàng bốn đi ra. Với nỗi đau thắt lòng, thắt ruột cậu bé tìm “ Nữ thần cá” của mình.

- Chúng kia kìa!- Cậu thúc vào người Mi-lếch.

Dẫn đầu là Ma-da-rô. Cái đầu tóc vàng của nó vẫn có mấy sợi lòa xòa xuống trán. Màu tóc vàng tương phản rõ nét với đám cỏ màu thẫm của sân cỏ. Đằng sau Ma-da-rô cả đội đi ra sân theo thứ tự chiều cao. Cuối hàng là Pê-rê-ca bé bỏng.

Ma-nhút nắm chặt cành cây hơn. Tình cảm xót thương, tủi cực trào lên trong người, khiến cậu bé phải quay mặt đi. Khi cậu quay lại phía sân, nơi có đội “ Nữ thần cá” của mình, hai giọt nước mắt lớn từ từ lăn trên đôi má gầy guộc.

- Đẹp thật.- Cậu bé thì thầm với mình. Cậu nhìn trân trân vào những bộ quần áo thể thao trên người các bạn. Bọn trẻ mặc áo trắng, quần đùi đen, tất chân có sọc trắng đen xen kẽ. Trên ngực áo nổi lên hàng chữ “ Nữ thần cá”. Không một đội nào ăn mặc đẹp như “ Nữ thần cá” của cậu cả.

Lúc này tư trong hàng ngũ các cầu thủ, một cậu bé bước ra. Cậu ta đến đứng trước Mi-crô đọc lời tuyên thệ.

Trong tai Pa-ra-gôn vang lên những lời trang nghiêm: “ Chúng tôi, những vận động viên trẻ tuổi... xin tuyên thệ..., rằng chúng tôi sẽ thi đấu hết sức mình... Để cho môn thể thao bóng đá trở thành nguồn vui thích. Để môn thể thao đó tăng cường thêm sức lực cho cơ thể...Chúng tôi hứa trong cuộc thi này sẽ là những vận động viên mẫu mực. Chúng tôi sẽ không để xảy ra những hành vi xấu...”

Những lời cuối cùng chìm vào trong tiếng nhắc lại rào rào của các cầu thủ. Ba cầu thủ trẻ bước lại chân cột cờ. Trong tiếng kèn rộn rã, lá cờ được từ từ kéo lên cao. Lá cờ vẫy vẫy bay phấp phật như cánh chim trong gió.

- Tổ chức rất đạt.- Mi-lếch khen ngợi.

Ma-nhút lặng im. Cậu đắm đắm nhìn lá cờ. Trong tai cậu còn vang vọng lời tuyên thệ. Lần thứ một trăm, một nghìn cậu bé trải qua nỗi tủi thương. Nếu mà chúng nó không bầu cậu làm thủ quỹ, nếu bà cô không bị ốm, nếu lúc đó nó không gặp Cơ-rô-lê-vích thì giờ đây đã đang đứng cạnh Cơ-rích Xlô-nết-xki, cạnh I-gờ-nát Pa-ra-đốp-xki. Cậu bé có cảm giác như lá cờ dành riêng cho cậu bay cao hơn rừng đầu đám trẻ, cao hơn những rặng cây và vẫy vẫy vui vẻ.

Trước đôi mắt mọng nước của cậu bé, những cảnh tượng đầy màu sắc đang di chuyển: Các đội báo cáo, diễu hành... cho đến cuối cùng là trận đấu đầu tiên.

- Chúng tớ đá với đội “ Sơn dương” ở khu MI-rốp,- cậu bé nói thầm với Mi-lếch đã đang ngủ gật gù.

Trên sân chỉ còn lại hai đội “ Nữ thần cá” với đồng phục trắng đen, “ Sơn dương” trong bộ quần áo đỏ. Ma-da-rô cùng đội trưởng “ Sơn dương” bắt thăm chọn sân. Ma-nhút nhìn thấy anh Xtê-pa-nếch đang đứng cạnh các bạn mình. Huấn luyện viên bình tĩnh nói chuyện với bọn trẻ. Chắc anh đang dặn dò chúng những điều cuối cùng.

Hồi còi của trọng tài vang lên. Các cầu thủ trở về vị trí. Trận đấu đầu tiên của giải bắt đầu.

7

- V...à...o...o r...ồ...i!- Từ trong đám đông vang lên tiếng la phấn khởi. Rừng đầu người xáo động, dào dạt như những đợt sóng. Mũ, áo khoác thi nhau bay lên cao. Những người hâm mộ đội “ Sơn dương” đón chào bàn thắng đầu của đội mình.

- Vào rồi!- Đáp lại tiếng kêu khô khan thất thanh như tiếng vọng thảm thiết của lũ trẻ khu Vô-la.

Ma-nhút không biết sự việc đã xảy ra như thế nào. Trước đó hầu như cả đội “ Nữ thần cá” còn ở trước khung thành đối phương. Bàn thắng như “ treo lơ lửng trong không khí”. Bóng hậu vệ của “ Sơn dương” chuyền bóng dài lên cánh. Lẽ ra ở đó Phê-lếch Rin-ghe phải kèm riết lấy trung phong, thì lại đứng sững như trời trồng. Pê-rê-ca ra một cách tuyệt vọng. Cú sút ở khoảng cách quá gần cậu bé không thể cứu vớt được.

Pa-ra-gôn vò đầu.

- Tất cả một lũ!...- Cậu gào lên.- Sao lại có thể để như vậy? Đây là lỗi của hậu vệ. Tớ đã chẳng luôn nói là hậu vệ là tuyến yếu nhất của chúng tớ. Hừ Pê-rê-ca đáng thương như một chú cừ non. Ôi Phê-lếch! Phê-lếch! Cậu là bù nhìn rơm chú không phải là cầu thủ nữa.

Mi-lếch hung đã bị trận đấu thu hút.

- Này cậu!- Nó nhìn Ma-nhút.- Cái đội “ Nữ thần cá” của cậu không được mạnh cho lắm!

- Cứ đợi đấy, cậu sẽ thấy. Đó là lỗi trong chiến thuật. Và lại, trận đấu mới bắt đầu. – Cậu bé nắm chặt cành cây, hít hơi căng lồng ngực, nhòai người về phía sân hét lạnh lốt.

- “ Nữ thần cá” lên đi! “ Nữ thần cá”. Gô...n!

Như đáp lời cậu, từ phía khán đài vang âm âm.

- “ Nữ thần cá” lên đi! “ Nữ thần cá”. Gô...n!

Cậu bé nhìn hàng tấn công của “ Nữ thần cá” đang kiến thiết bóng. Cậu hài lòng quan sát cuộc phản công nhịp nhàng. Ma-da-rô dẫn bóng đi rất đẹp đến vạch vòng cấm địa, rồi chuyền bóng cho I-gờ-nát. Cậu này chuyền cho Mê-tếch Gra-lép-xki. Tiền vệ phải bấm bóng vào giữa. Phê-lếch Rin-ghe nhảy lên đón bóng. Nhưng cậu ta đánh đầu trượt. “ Nữ thần cá” vẫn chưa mất bóng. Từ cạnh các hậu vệ đối phương Cơ-rích Xlô-nết-xki bình tĩnh lấy được bóng. Ma-da-rô thử dắt bóng lách vào giữa các đối thủ. Cái chòm đầu tóc vàng của nó lướt chen giữa những chiếc áo đỏ. Cậu bé nhẹ nhàng xoay người, lách qua một, hai đối thủ rồi sút. Quả bóng bay sạt qua đầu thủ môn đang chạy ra chặn và ... rất tiếc, nó đi quá cao vài cen-ti-mét vọt xà ra ngoài.

- Cậu thấy chưa, cậu thấy cú sút đó chưa? – Pa-ra-gôn phấn khởi gọi bạn.
– Đội tớ bây giờ sẽ “vò xé” bọn kia.

Mi-lếch hung lâm bâm:

- Vò xé, hừ, vò xé nhưng bọn kia dẫn 1:0.

- Chẳng may chó ngáp phải ruồi. Trông kìa cậu xem I-gò-nát rê bóng kìa.

I-gò-nát Pa-ra-dốp-xki dẫn bóng chạy ra cánh. Cậu bé lừa qua hai đối thủ rồi chuyền bóng vào trung lộ. Trước khung thành của “Sơn dương” chật ních người. Quả bóng như phát điên len lỏi giữa rùng chân. Ma-da-rô giữ nó lại dẫn ra cánh. Tại đó, cậu bé chuyền bóng cho Cơ-rích Xlô-nết-xki. Cậu này quấy luôn từ vô-lêi. Quả bóng lao đi giữa các hàng chân và ... bật trúng cột gôn.

- Trời đất!... – Ma-nhút rên rỉ - Chúng tớ gặp điều bất hạnh. Lẽ ra đã là 2:1 dành cho chúng tớ. Cậu thấy “quả đạn” vừa rồi không?

Mi-lếch hung gật gù:

- Khá đấy nhưng được gì đâu? Vẫn không có “gôn”.

- Đợi đấy rồi sẽ có.

Đúng như lời Pa-ra-gôn nhưng đó lại là bàn thắng thứ hai của “Sơn dương”. Lần này cũng do hàng hậu vệ “Nữ thần cá” để lọt. “Nữ thần cá” có mặt ở trước gôn “Sơn dương”. Hậu vệ đối phương lại chuyền được bóng cho tiền vệ cánh. Tay này lao đi như cơn lốc rồi tạt vào giữa. Trung phong của “Sơn dương” chạy tới ghi bàn.

- Vào r...ồ...I!...- Tiếng hét như sấm vang vọng đi. Đám đông khán giả ÷ ÷ ÷ đưa như sóng biển.

Ma-nhút thấy tối sầm như quả bóng trúng trán nó. Cậu bé không ngờ kết quả lại như vậy. “Sơn dương” dẫn điếm, mà lại những 2: 0. Thất bại thảm hại chứ không phải là gì nữa. Bây giờ khó mà gỡ hòa.

- Hừm.- Cậu bé rên rỉ trong họng.- Cái hàng hậu vệ không được việc gì cả. Để lọt hai quả rồi. Hai quả!...

- Thế là đội cậu thua rồi.- Mi-lếch hung nhận xét.

Lời nói đó làm Pa-ra-gôn cáu tiết hơn. Cậu bé đưa tay lên miệng làm loa hét lớn.

- “ Nữ thần cá” lên đi! Không được nản! Bắt thẳng vào khung thành!
B...ă...ă...n!

Tiếng hét lãnh lót tưởng có thể dựng người chết ngồi dậy này cũng không có kết quả. Chán nản vì đã để lọt hai quả, các cầu thủ của “ Nữ thần cá” đá rời rạc. Dường như tất cả đều đã hết sức lực. Đội “ Sơn dương” lúc này lại hăng hái lên. Bọn này bắt đầu vò xé, vây ép đối thủ. Trước khung thành của Pê-rê-ca giờ đây trở nên chật chội. Các chiếc áo đỏ ào lên như sóng trùm lấy các cầu thủ “ Nữ thần cá”. Chốc chốc bóng lại bay ra ngoài khung thành sau những cú sút.

- Ôi lũ bù nhìn rơm, lũ bù nhìn rơm,- Pa-ra-gôn thì thầm với mình.- Nếu mà mình ở đó thì sẽ khác.

Anh XTê-pa-nêch chạy dọc đường biên. Ma-nhút biết anh đang giải thích, chỉ dẫn cho các bạn mình. Anh đang động viên, thúc giục bọn trẻ. Nhưng cũng không giúp được là bao. Trên sân như có đội khác chứ không phải là “ Nữ thần cá” lúc bắt đầu trận đấu nữa. Đội này đá rời rạc, mệt mỏi, chậm chạp.

Đã gần hết hiệp một. Chẳng có gì chứng tỏ là “ Nữ thần cá” sẽ làm đổi tỷ số trận đấu. Pa-ra-gôn chờ đợi, ngồi yên trên cành cây. Chốc chốc cậu bé lại rên rỷ với mình.

Bỗng cậu bé sôi nổi hẳn lên. Cậu thất Pa-ôn-ca lấy được bóng từ chân đối phương. Nhẹ nhàng dùng chân hất bóng lên đầu, cậu này cho bóng nảy nảy trên trán mấy lần. Khán giả vỗ tay rào rào tán thưởng tài nghệ đó.

- Đây là nhờ “ trường học” của tớ! – Ma-nhút hét lên sung sướng. – Cậu thấy hẳn ta tung đầu thế nào chưa? Cậu ấy có thể làm như vậy hai mươi bốn cái liền.

- Ê...ê...ê...ề, - Mi-lếch hung nhún vai. – Cái đó chỉ hay ở rạp xiếc thôi. Nó hãy ghi bàn thẳng đi rồi tớ công nhận nó biết đá.

- Cậu trông thấy cậu ta rê bóng kìa,- Ma-nhút đá vai bạn.

Pa-ôn-ca như sức tỉnh. Cậu bé hất bóng từ đầu xuống đất, chạy theo trên đôi chân gầy của mình. Quả bóng tuân theo mỗi một chuyển động của đôi chân đó. Khi vượt qua vạch giữa sân, bằng đường bóng đẹp, cậu tạt ra cánh chó Gra-lép-xki. Tiền vệ phải thả cho I-gờ-nát chạy vọt lên. Cậu này vượt

qua một hậu vệ những không sút, mà chỉ nhẹ nhàng đẩy bóng về sau cho Ma-da-rô đang chạy tới. Một vài bước chân nhanh và cú sút như búa bổ...

- V...à...o! – Pa-ra-gôn reo lên nhưng cậu bé không kịp kết thúc lời hét. Quả bóng bật vào xà ngang trở lại sân.

- Cái gôn ấy bị bỏ bùa hay sao ấy, lần thứ ba vào cột rồi.- Người nào đó ở dưới gốc cây nói.

Ma-nhút như người chết đuối vớ được cọc:

- Với lũ này không thể thắng rồi. Đây là bọn phù thủy. Chúng buộc đuôi con chuột chết treo cạnh cột gôn. Hừ, chúng có cả những biện pháp ma quỷ đó để chóng lại bọn ta.

Cậu bé Pa-ra-gôn không tin vào những mê tín như một số cầu thủ trẻ khác. Nhưng cậu biện bạch thất bại của đội mình bằng chuyện thần bí dễ hơn là bằng việc công nhận khả năng của đội “ Sơn dương” .

- Cậu xem kìa,- Nó hích Mi-lếch hung.- Xem Pa-ôn-ca đá kìa. Thế mà bọn nó định không xếp nó vào đội hình.

Pa-ôn-ca giữ bóng lại rồi hất bóng lên cao, dùng đầu đẩy bóng cho I-gờ-nát. Cậu này chuyền nhanh cho Ma-da-rô. Thấy hàng rào cầu thủ trước mặt, Ma-da-rô liền trả bóng lại cho Pa-ôn-ca. Tất cả chờ đợi tiền vệ “ Nữ thần cá” biểu diễn khả năng tâng bóng. Nhưng cậu bé không biểu diễn tài năng mà cậu có sau những buổi tập chăm chỉ ở “ Tổ chim câu”. Cậu bé sút rất nhanh, mạnh. Quả bóng chỉ thoáng lướt trên đầu các cầu thủ rồi cuộn tròn trong lưới.

- Thăng bé kỳ diệu!- Pa-ra-gôn hét lên, định vỗ tay thì bỗng chới với. Tẹo nữa thì cậu rơi từ “ khán đài xanh” xuống đất. Cậu nói giọng cảm phục.

- Đây là bàn thắng đẹp nhất. Hoan hô Pa-ôn-ca! Rõ ràng đây là trường học của tớ.

Cho đến lúc giải lao tỷ số trận đấu không thay đổi. Khi trọng tài thổi còi báo hiệu hiệp hai bắt đầu, Ma-nhút nắm chặt tay, thì thầm:

- Bây giờ hoặc chẳng bao giờ.

Đôi mắt sáng lên vì xúc động của cậu bé chăm chú dõi theo quả bóng. Bên cạnh quả bóng lúc là cầu thủ áo trắng, lúc là cầu thủ áo đỏ. Từ trên

cành cây sồi cậu thất như quả bóng có lực hút kỳ quái. Hai mươi đứa trẻ chạy theo tranh giành kịch liệt.

- “ Nữ thần cá”! Nữ thần cá”! Nữ thần cá” – Khán giả khu Vô-la gào thét.

Ngay lập tức dân khu Mi-rốp trả lời lại. Đám này tụ tập sau khung thành đội mình.

-“ Sơn dương”! “Sơn dương”! “ Sơn dương”.- Đội đồng ca từ Mi-rốp lớn tiếng ca.

Cuộc đấu mỗi lúc một quyết liệt. “ Nữ thần cá” bằng mọi giá muốn san bằng tỷ số. “ Sơn dương” bằng mọi cách muốn giữ vững tỷ số để chiến thắng.

- Có thể bây giờ,- Pa-ra-gôn nói thầm với mình.

Mê-tếch Gra-chép-xki đá phạt góc. Cậu bé lùi lại mấy bước lấy đà rồi đá xoáy vào vòng cấm địa. Bóng bay vòng trên đầu các cầu thủ. Thủ môn đội “ Sơn dương” nhảy rất cao muốn bắt lấy bóng. Nhưng bóng xoáy liệng vòng qua tay nó. Ma-da-rô bật lên như từ dưới đất dùng đầu đưa bóng vào lưới.

- CHÚNG gỡ hòa rồi! – Pa-ra-gôn thở ra. Cậu bé đá mạnh mũi giày vào vai Mi-lếch hung ngồi cành cây dưới.

- Cậu thấy chưa? CHÚNG gỡ hòa rồi. Hai đều hà...hà...!

Đằng sau khung thành của “ Nữ thần cá” rất nhiều mũ bay lên cao như đàn bồ câu. Trong sân bọn trẻ vây lấy Ma-da-rô, chúng ôm lấy cậu bé này, tranh nhau hôn. Khắp nơi bọn trẻ thì thầm : “ Trận đấu bây giờ mới căng đây. Để xem ai sẽ thắng” .

Ma-nhút nắm chặt cành cây nhòai người về phía sân bóng gào lanh lánh:

- “ Nữ thần cá”: Gôn! G...ô...ô...n!

Cậu be thấy Rô-mếch Ma-môn cướp bóng từ chân tiền vệ cánh của “ Sơn dương”.

- Rô-mếch dẫn lên đi! – Ma-nhút gào lên mách nước. – Thế, người anh em ạ. Bây giờ lừa qua nó. Được rồi! Bây giờ chuyền bóng đi. Tuyệt! I-gờ-nát! Hừ I-gờ-nát, cậu là thằng bù nhìn rơm. Sao lại để mất bóng được. Giữ nó lại, Pa-ôn-ca! Giữ nó lại! – Tuyệt vời ! Pa-ôn-ca chú ý. Thê...ê...ế...

Rồi, chuyền đi! Chuyền cho Ma-da-rô! Tuyệt ! Ma-da-rô, Ma-da-rô cậu còn đợi gì nữa? Sút đi! Và...o...o!

- Vào rồi! – Mi-lếch tóc hung hăng hái gào tướng lên. – “ Nữ thần cá” cũng không phải là kém nhất.- Nó nhìn Pa-ra-gôn lúc này đang khoái chí hôn chùn chụt vào cành cây. Hai tay Ma-nhút ôm cành cây thân ái như ôm người bạn thân nhất.

- Vào rồi! Vào rồi! Vào rồi! – Cậu thì thầm hoan hỉ. Tưởng nhu chính cậu đã bằng lời hét, chỉ dẫn của mình giúp đồng đội ghi bàn thắng.

Trận đấu gần hết giờ. Đội “ Sơn dương” thấy mình thua, liền bắt đầu tấn công mạnh lên. Chốc chốc những đợt sóng áo đỏ dồn về khung thành của Pê-rê-ca. Thủ môn bé nhỏ lăn lộn như trong nước sôi lửa bỏng. Cậu bé chạy ra, chạy vào. Cậu nhảy lên phá bóng. Cậu làm những phép lạ. Việc gỡ hòa như treo trên sợi tóc.

- Các cậu giữ vững nhé! – Pa-ra-gôn nhủ thầm với đồng đội. Cậu thấy “ Sơn dương” đã giành ưu thế trên sân. Cùng lúc cậu hét lên như bị dao đâm:
- Phơ-rãnh-nếch, cậu là gì vậy?

Phơ-rãnh-nếch Mô-tin-xki, hậu vệ phải của “ Nữ thần cá” thấy bóng lăn vào khung thành. Biết không thể đuổi kịp, cậu ta lao văng người, vươn tay ôm lấy bóng. “ Xít mét!” – Cái từ nguy hiểm này thoáng trong ý nghĩ của Ma-nhút. Trọng tài ngừng trận đấu. Ông chỉ vào điểm vôi trắng đánh dấu 11m. Pa-ra-gôn vò đầu.

- Ôi! – Cậu bé rên rỷ. - Trận đấu đang thắng thì thằng bù nhìn rơm này dùng tay...

Im lặng bao trùm tất cả, Pê-rê-ca đứng giữa khung thành. Cậu bé giậm giậm chân để tự trấn tĩnh. Trung phong của “ Sơn dương” đã đặt bóng vào điểm vôi trắng. Tưởng như tất cả đều ngừng hoạt động. Mắt của mấy nghìn người tập trung vào một điểm : Vào quả bóng vàng. Còi trọng tài vang lên. Cậu bé lớn, da sạm đen chạy vài bước lấy đà và sút. Quả bóng bay vụt đi. Đồng thời trong khung thành chiếc áo đỏ của Pê-rê-ca cũng bay lên. Hai bàn tay thủ môn vươn dài tóm gọn quả bóng.

- Cậu ấy bắt được! – Pa-ra-gôn vừa hét vừa đá chân bình bịch vào lưng Mi-lếch.

Tiếng vỗ tay vang âm ầm.

- Cậu ấy bắt được! Ôi, Pê-rê-ca yêu quý, cậu đã bảo vệ danh dự của đội ta.

Trọng tài nổi hiệu còi báo hết giờ./ Pa-ra-gôn thở ra khoan khoái, nhẹ nhõm.

- Trận đấu căng thẳng quá.- Cậu bé nói với Mi-lếch hung, - nhưng chúng tớ cũng thắng.

Chương sáu

TRỞ VỀ VỚI “ NỮ THẦN CÁ”- DANH DỰ PHẢI TRẢ GIÁ- CÔNG AN TỔNG GIAM TIỀN VỆ TRÁI- 3-0 NGHIÊNG VỀ “ NỮ THẦN CÁ”- HOAN HÔ PA-RA-GÔN!

1

Ngày hôm sau, khi ngủ dậy Ma-nhút nói với Mi-lếch tóc hung:

- Này, người an hem à, tớ đã hợp pháp nghĩ lại mọi điều. Tớ sẽ trở về với đội. Tớ không ngồi nhìn bọn nó mệt nhọc vì thiếu tớ. Nếu mà hôm qua có tớ thì “ Nữ thần cá” phải thắng đến hàng chục.

Mi-lếch giụi mặt, nó ngáp dài:

- Được thôi nhưng còn chuyển đi của chúng ta?

- Cậu cứ đợi. Sau cuộc thi này tớ sẽ suy nghĩ. Bây giờ quan trọng nhất là thi đấu. Chúng tớ đã ở vòng tứ kết.

Mi-lếch tóc hung lại ngáp. Rồi lần nữa nó lại ngoác mồm ngáp. Cuộc cùng nó ngồi dậy.

- Ừ thì cũng được, nhưng cậu sẽ về như thế nào?

- Về bằng con đường danh dự, người anh em ạ. Không có xấu hổ, ngượng ngập gì cả. Tớ đã nghĩ tất cả rồi. Nguồn thu nhập nhờ “ Tin nhanh” không đến nỗi nào. Hôm nay chúng ta se nhận nhiều hơn. Rồi cậu thấy ta sẽ bán hết. Tớ sẽ kiếm thêm chai lọ đem bán. Khi tớ đã có mười bảy đồng thì tớ đến gặp Cơ-rô-lê-vích. Tớ sẽ đòi nó trả lại tờ giấy kia.

- Nếu nó không trả?

Trong đôi mắt đang cười của Ma-nhút thoáng ánh hung dữ.

- Nếu nó không trả, thì nó sẽ có chuyện với Pa-ra-gôn. Tớ sẽ cho nó biết tay. Nó không thể biến tớ thành một thằng điên. Tớ phải trở về với “ Nữ thần cá”. Thiếu tớ bọn nó sẽ thua, cậu hiểu chứ?

Vừa ăn sáng xong bọn trẻ vừa bàn bạc kế hoạch. Đầu tiên, chúng sẽ đi kiếm chai ở dọc song Vi-xla. Sau đó nếu có điều kiện, sẽ đi thử một chiếc

thuyền thoi. Buổi chiều chúng sẽ đi bán báo “ Tin nhanh”. Kế hoạch đơn giản, không đòi hỏi phải giải thích. Hai đứa trẻ mười ba tuổi hiểu nhau như những người lớn. Nhưng thời tiết không làm đồng minh cho chúng. Ngày hôm nay mây mù đầy trời, mưa lất phất. Phố Che-nhắc-cốp-xca, nơi có túp nhà của ông nội Mi-lếch chìm đắm trong sương mù và mưa. Trên vỉa hè đầy những vũng nước đọng. Hai rãnh nước ven đường lười biếng chảy, mang đi theo những đám bọt nước. Dân qua phố co ro dưới ô, mũ bước nhanh.

Nhưng chẳng có gì có thể ngăn được Pa-ra-gôn. Khi Mi-lếch hung nói rằng thời tiết này không nên ra khỏi nhà, Ma-nhút đã tặng bạn một nụ cười chế nhạo.

- Nếu cậu muốn thì cậu ở nhà. Tớ đi một mình...

Cuối cùng cả hai đứa cùng đi. Mi-lếch đã kịp kết thân với Ma-nhút. Bây giờ một ngày không có người bạn mới bên cạnh là một ngày bị bỏ phí của Mi-lếch. Hai đứa đi dọc phố. Chúng chui vào các bụi cây, xó xỉnh để tìm chai lọ. Sau ngày chủ nhật, vỏ chai còn lại ở đó khá nhiều. Chỉ một loáng hai đứa đã nhặt được mười hai chiếc. Sau khi đem bán, Ma-nhút muốn chia tiền với Mi-lếch. Nhưng anh bạn tóc hung phản đối:

- Con người ơi, cậu phải kiếm tiền chuộc lại cái giấy kia cơ mà!

- Ừ thì tất nhiên... nhưng phải công bằng. – Pa-ra-gôn nghiêm trang tuyên bố.

Trong cơn mưa bùng bùng, hai đứa trẻ đi dọc bờ sông. Ma-nhút nhìn đôi giày thủng đế của mình. Mỗi khi cậu bé nhấc chân, nước rùng rùng chảy ra qua các lỗ thủng. Đã đến lúc phải mua cho mình đôi giày mới, nhưng bây giờ còn phải trả nợ Cơ-rô-lê-vích đã.

Chúng lội dọc theo các bờ sông trong đám cỏ lác vào tới nhà thuyền. Đây là chỗ cất thuyền rất thô sơ. Chỉ có một mái tôn che cá giá để thuyền. Chỉ cần nhắc thuyền ra khỏi giá, kéo nó xuống nước là các nhà thám hiểm đã hiểu có điều kiện tiến hành cuộc thám hiểm.

Ma-nhút không giấu vẻ chán nản nhìn chiếc thuyền thoi màu xanh.

- Có nên không? – Cậu hỏi bạn tóc hung.- Mưa thế này nghe tiếng cóc nhái cũng đi ẩn. Còn cậu, cậu lại muốn đi chơi xa ư?

Mi-lếch tròn mắt nhìn bạn:

- Người ời là người. Đây là cơ hội duy nhất. Bây giờ không có ai canh gác cả.

- Thế nếu họ phát hiện ra?

- Đừng sợ. Tớ biết tớ làm gì. Đây không phải là lần đầu tiên.

- Thôi được..., Ma-nhút nhún vai. – Hạ thuyền xuống rồi, hừ... xa khơi! Không còn có gì phải suy nghĩ nữa.

Hai đứa trẻ xem xét lại lần nữa xem có ai theo dõi chúng không. Chúng chọn chiếc thuyền thẳm nhất, nhấc khỏi giá, rồi nhanh chóng kéo xuống nước.

- Cậu thấy chưa, chẳng có gì đáng sợ cả, - Mi-lếch cười. – Bơi chèo đầy đủ. Ổn rồi. Về việc này tớ thông thạo hơn cậu nhiều.

- Thế sau đó lại phải khiêng thuyền lên giá?

- Không, ta sẽ đến nó lại trong đám cỏ lác. Họ sẽ tìm thấy nó.

Dòng nước đục vữa vào bờ cát, dập dềnh vờn các cây cỏ dại. Ngoài ra có chỗ nước xoáy. Những bong bóng nước trôi theo dòng nước. Chúng kết lại thành những đám bọt bần.

Khi hai đứa trẻ bơi đến chân cầu, chúng nghe thấy tiếng máy nổ ở phía sau. Chúng quay đầu lại. Chiếc ca-nô công an từ xa đang tiếng lại. Nước giạt tóe ra ở hai bên mũi ca-nô.

- Vù thôi, - Ma-nhút kêu khê.

Mi-lếch thản nhiên nói:

- Chẳng sao. Hàng ngày họ vẫn đi tuần. Đây là công an đường thủy.

- Công an nào cũng vậy. Tớ khuyên cậu, ta phải vù thôi.

Không đợi Mi-lếch trả lời. Ma-nhút cuống quýt xoay thuyền, rồi chèo mạnh vào phía bờ. Trong lúc đó chiếc ca-nô công an vòng một vòng rộng cắt ngang đường chạy của bọn trẻ.

- Đứng lại! – Anh công an trẻ nhòai người ra ngoài buồng lái.

Những cánh tay của bọn trẻ cứng đờ. Chúng không chèo tiếp được nữa. Chiếc ca-nô gần lại rất nhanh.

- Các chú lấy chiếc thuyền này ở đâu? – Anh công an hỏi.

Hai đứa trẻ sợ sệt đưa mắt nhìn nhau. Chúng im lặng.

- Ấy, chúng mày, chúng mày... - Anh công an thốt lên, rồi bắt đầu nhieć móc, - Lũ ăn trộm ... Chúng mày lại hứng lên trong thời tiết này. Đợi đấy, lát nữa chúng tớ sẽ cho chừa. – Anh công an lấy giây buộc giạt mũi thuyền thoi vào ca-nô. Chiếc ca-nô chạy, kéo giạt theo chiếc thuyền thoi về bến.

- Rồi sau đó chúng em cũng sẽ trả lại, - Mi-lếch cố gào át tiếng máy nổ.

- Vâng, vâng. – Anh công an gật gật đầu. – Tôi biết các ông rồi.

- Em thề là như vậy! – Thăng bé kêu lên tuyệt vọng.

Anh công an chỉ vung tay. Ma-nhút im lặng. Cậu đang tức tối với mình vì đã để lời cuốn vào chuyện này. Cậu muốn nhảy xuống nước vì chán nản. Cậu biết rằng bằng một hành động thiếu suy nghĩ này, cậu đã phá hỏng mọi kế hoạch.

Hai đứa trẻ ngồi trong phòng dành cho những kẻ tạm bị bắt giữ. Ba cái ghế gãy, một cái bàn xiêu vẹo, một chậu cây cảnh đã chết héo là những cái có ở căn phòng này. Ma-nhút rùng mình không hiểu vì lạnh hay vì sợ.

Lát sau tiếng chìa khóa lạch cạch ở cánh cửa. Trên khung cửa hiện ra anh công an trẻ, chính là người đã dẫn hai đứa tới đây.

- Các chú đi với tôi. – Anh ta hất đầu ra hiệu cho hai đứa trẻ.

Họ đi lên tầng trên theo chiếc cầu thang hẹp. Anh công an mở cửa một phòng cho chúng vào. Đằng sau bàn làm việc có một phụ nữ trong bộ đồng phục công an.

“ Ha, ha ... công an mặc váy”, - Ma-nhút nghĩ thầm.

- Ngồi xuống, các chú nhỏ. – Chị công an chỉ ghế cho hai đứa trẻ. Giọng của chị nhẹ nhàng, ánh mắt của chị cũng đỡ nghi vấn hơn.

- Chú ở đâu? – Chị công an nhìn Ma-nhút bằng đôi mắt xanh thẳm, dịu hiền.

- Em ở phố Gu-chép-xca. – Cậu bé trả lời không hề sợ sệt.

- Chú ở với cha mẹ?

- Làm gì có. Em ở với cô Phơ-răng-na. Nhưng cô em hiện ở bệnh viện, - Cậu bé giải thích nhanh gọn.

- Ai quản lý chú bây giờ?

- Em tự quản lý lấy, chị ạ. Ai có thể quản lý em? Bà cô thì ở bệnh viện, còn em...

- Được rồi, - Chị công an ngắt lời cậu. – Thế ai có thể đảm bảo cho chú? Ma-nhút lắc đầu, không hiểu câu hỏi. Nhưng ngay đó nó nhớ lại việc anh cảnh sát khu vực bắt gia đình Skum-ba, Cơ-rô-lê-vích lên nhận chúng ở đồn về. Cậu bé cười rụt rè rồi nói không tính toán:

- À, mà... anh Xtê-pa-nếch.

Do đâu nảy ra trong đầu cậu bé cái họ này, cậu cũng không hiểu nữa.

- Anh Xtê-pa-nếch?... – Chị công an nhúu lông mày. – Anh ấy là ai vậy?

- Chị không biết ư? Đấy là cầu thủ khá nhất “ Pô-lô-nha”. – Cậu bé ngạc nhiên nói.

Lời giải thích không làm vừa lòng chị công an. Ma-nhút bị hỏi tiếp:

- Đấy là anh của chú?

- Không, thưa chị. Đấy là huấn luyện viên của đội chúng em.

- Đội gì?

- Đội bóng đá. Đội “ Nữ thần cá”. Đội mà hôm qua thắng ở cuộc thi. – Cậu bé nói thêm vẻ tự hào. Cậu nghĩ : “ Khó nói chuyện với bà này quá. Bà ta chẳng biết tý gì về bóng đá. Làm sao lại có thể không biết đến anh Xtê-pa-nếch?”

- Từ từ, từ từ nào... - Chị công an lúng túng cười. – Vậy nghĩa là anh Xtê-pa-nếch là huấn luyện viên của các chú.

- Một cách “ hợp pháp”, thưa chị.

- Đấy là nghề nghiệp của anh ấy?

- Không. ANh ấy là thợ cơ khí ở nhà máy mang tên anh hùng Cáp-xắc.

- À ra vậy! – Sự lúng túng biến mất trên khuôn mặt trái xoan của chị công an. Chị nhắc ống nghe máy điện thoại, quay số.

Bây giờ, Ma-nhút mới nghĩ đến tình thế mà cậu sẽ gặp. Chị công an sẽ gọi điện về nhà máy. Chị ấy sẽ nói chuyện với anh Xtê-pa-nếch. Anh ấy sẽ biết tiền vệ cánh của “ Nữ thần cá” đã phản bội lại đội mình, bây giờ lại dính líu đến việc ăn trộm thuyền. Anh Xtê-pa-nếch có thể nói rằng anh không có quan hệ gì với cậu. Quyền gì mà cậu lại gọi anh đến? Tại sao cậu lại để anh Xtê-pa-nếch nổi tiếng dính vào việc này?

- Chú đã làm đấng cốc bia thì bây giờ chú phải tự mình uống hết. – Huấn luyện viên nói.

Từ lúc rời đồn công an Ma-nhút rất sợ những lời ta thán. Nhưng huấn luyện viên như quên hết mọi chuyện. Anh không hề nói một lời về việc Pa-ra-gôn bỏ trốn. Anh cho đưa trẻ ngồi lên chiếc “Ja-va” rồi chở nó đến quán ăn gần nhất.

- Chắc là chú đói. – Anh nói. – Chúng ta sẽ ăn chút gì đó. Sau đó về chỗ anh.

Mãi sau khi cả hai đã ngồi xuống cạnh bàn, anh chợt buông thõng:

- Và rồi tất cả các trò ấy để làm gì?

Ma-nhút dán mắt vào đôi tay bẩn, đôi giày bát kết rách, đôi gấu quần nhung tả tơi. Cậu không thể giấu được nỗi lo âu. Lúc lúc cậu bé lại động vào cái gì đó, dịch chuyển cái gì đó, mà cũng không biết là cái gì. Cậu bực bội với mình đã không cư xử được bình thường. Câu hỏi của anh Xtê-pa-nếch không được trả lời.

- Đừng buồn nữa, anh đã biết tất cả rồi. – Cậu bé nghe thấy lời anh Xtê-pa-nếch. – Các bạn chú đã kể cho anh biết. Anh cùng các bạn đã đến chỗ cô chú. – Huấn luyện viên nắm lấy tay cậu bé lắc lắc. – Sao khi đó chú không đến chỗ anh? Anh có thể giúp chú cơ mà.

Pa-ra-gôn thấy như tất cả xung quanh cậu đều sáng lên. Quả tạ lâu nay đè trĩu vai cậu đã biến mất. Cậu bé lấy tay quệt trán, mắt chớp lia lịa. Cậu thì thào:

- Em ngượng. Mà chuyện đó cũng không phải là đơn giản...

- Lúc đó cần phải đến chỗ anh. Anh có thể cho chú mượn số tiền đó. Đâu phải là lỗi của chú khi bà cô lấy tiền. Cô cũng không có lỗi vì nghĩ là tiền của chú. – Anh Xtê-pa-nếch nói giọng nhè nhẹ. Còn Ma-nhút thoáng nghĩ: “Ày, nhưng mà mình ngu quá, mình ngốc thật!”

Anh Xtê-pa-nếch nói tiếp:

- Chú đã để đấng cốc bia thì bây giờ tự chú phải uống hết...

- Rõ ràng rồi. – Cậu bé nói thầm, tay vo viên tờ giấy để lau miệng.

- Chú sẽ phải đến “Cơn lốc” trả lại tiền, đòi tờ giấy chú đã ký!

- Nếu chúng không trả? Hơn nữa em mới có được ba đồng... Chúng sẽ không muốn nói chuyện với em.

- Không lo. Anh sẽ cho chú mượn. Nhưng anh sẽ không thay chú đến đó.

- Điều đó có thể “hợp pháp” hiểu được. – Cậu bé nói chững chạc hơn. Đôi mắt cũng ánh lên vui vẻ.

3

Buổi chiều trời đẹp ra. Những cơn gió thổi bạt mây mù để lại bầu trời xanh trong. Trên nền trời cao xanh thẳm một vài đám mây trắng xốp như bong bóng bành trôi. Mặt trời đang sấy khô đường phố đã được cơn mưa rửa sạch. Chỉ còn những vũng nước đọng trên vỉa hè. Chúng như những chiếc gương nhiều cỡ phản chiếu cả bầu trời, mây, nhà cửa và người đi đường. Không khí mát mẻ, dễ chịu.

Ma-nhút trở về “Tổ chim câu” như đi gặp một người thân đã lâu không gặp. Nghĩ đến việc gặp lại bạn bè, niềm phấn khởi cùng với nỗi lo âu thấp thỏm thay nhau trào dâng trong người cậu. Càng gần về nhà, cậu bé càng đi chậm lại. Cuối cùng cậu bé dừng lại trước cổng. Xung quanh trống trải và yên lặng. Cậu bé mỉm cười khi nhìn thấy tấm bảng treo cạnh cổng. Cậu đọc chậm để không bỏ sót chữ nào. Phía trên bảng là dòng chữ: Câu lạc bộ thể thao “Nữ thần cá”. Phía dưới là hình vẽ một cầu thủ đang co chân sút bóng vào khung thành. Người cầu thủ đó có vẻ đẹp và dáng điệu khác thường. Mỗi người qua đường đều bị hình vẽ thu hút.

Ma-nhút vừa huýt sáo vừa lắc lư đầu tỏ ý khâm phục. Cậu nhận ra tác phẩm của I-gờ-nát Pa-ra-đốp-xki. Dưới hình vẽ có dán tờ giấy to. Trên đó bọn trẻ đã vẽ sơ đồ cuộc thi đấu. Ma-nhút chăm chú đọc các kết quả.

Đôi mắt cậu bé như dán chặt vào tờ sơ đồ. Cậu muốn nhớ tất cả các kết quả. “Tốt rồi,- cậu nghĩ,- chúng ta sẽ đá với “Truy kích”. Còn “Cơn lốc” thì sẽ gặp “Thủ đô”. Nếu hai đội cùng thắng thì sẽ gặp nhau ở bán kết. Đội nguy hiểm nhất là đội “Bất tử”. Sút bảy quả trong một trận đấu thì không phải chuyện thường. Rất may, các nhà thiện xã ở khu Pra-ga lại ở nửa trên của bảng. Như vậy “Nữ thần cá” chỉ có thể gặp họ ở vòng chung kết. Nhưng đến đến đó còn phải qua một con đường khá xa và gian khổ.

Ma-nhút đọc mảnh báo dán trên bảng. Cậu bé đọc với nỗi xúc động khiến má cậu ửng đỏ.

“ Trong số các đội dự thi đấu nổi bật lên có đội “ Bất tử” ở khu Pra-ga, đội “ Can trường” ở khu Nội thành và đội “ Cơn lốc”, đội “ Nữ thần cá” ở khu Vô-la. Đội “ Nữ thần cá” là đội trẻ nhất cuộc thi đấu. Các cầu thủ nhỏ bé này đã thi đấu với nhiệt tình lớn. Các em đã chiếm được cảm tình của người xem. Các em đó đã thắng các cầu thủ lớn hơn mình ở khu Mi-rốp. Các nhà hiểu biết bóng đá gọi các cầu thủ nhỏ bé đó là những nhà nghệ thuật bóng đá. Đặc biệt xuất sắc nhất về kỹ thuật cá nhân là Lê-ô-pôn Pê-khô-vắc trung phong của “ Nữ thần cá”...

Ma-nhút xuýt xoa vì hãnh diện, vui mừng.

“ Mình đã không bảo Ma-da-rô xếp cậu ta vào đội hình đó sao? – Cậu bé nghĩ. Bây giờ các ông bạn xem xem. Pa-ôn-ca là cá nhân xuất sắc về kỹ thuật!... Chắc là cu cậu phải phấn khởi lắm!”

Đang suy nghĩ, chợt Ma-nhút thấy ai đó đặt tay lên vai mình . Cậu bé quay phắt lại. Cậu nhìn thấy khuôn mặt hình quả trứng của Pa-ôn-ca.

- Pa-ôn-ca! – Ma-nhút hét lên phấn khởi. – Cậu thấy chưa? Cậu thấy những điều họ viết về cậu chưa, người an hem?

Pa-ôn-ca nhìn rất lâu vào khuôn mặt vui mừng, hân hoan của Pa-ra-gôn. Cậu muốn nói điều gì, nhưng xúc động không nói được. Cuối cùng cậu thốt lên, giọng lạc đi.

- Tớ rất mừng...Chúng ta lại sẽ có hàng tiền đạo mạnh. – Pa-ôn-ca nắm tay bạn lắc lắc mãi.

- Chỉ có hàng hậu vệ thì đụt quá, người anh em ạ.

- Cậu cũng có mặt ở bãi à?

- Một cách hợp pháp người anh em ạ! Vì cái thắng Mô-tin-xki mà chúng ta để lọt hai quả, không thì chúng ta thắng đến hàng chục.

- Trận đấu căng quá!

- Ôi căng, căng quá! Nhưng cậu khỏi lo, thứ năm này sẽ đá khá hơn.

- Chúng ta sẽ đấu với đội “ Truy kích”.

Ma-nhút không biết cậu bị thu hút vào chuyện bóng đá từ khi nào. Cứ như không hề có chuyện cậu bỏ “ Nữ thần cá” đi trốn ấy.

Ở cổng xuất hiện hai dáng quen thuộc Ma-da-rô và Pê-rê-ca. Chúng đứng sững lại khi nhìn thấy Pa-ra-gôn. Ma-da-rô hơi tái mặt, song không để mất sự bình tĩnh của người đội trưởng. Pê-rê-ca há hốc mồm sững sờ. Rồi trên khuôn mặt đầy tàn hương của nó hiện lên nụ cười hân hoan. Chỉ một bước nhảy, thủ môn bé nhỏ nhún người như nhảy tới bóng, đã đến bên Pa-ra-gôn. Cậu bé ôm chầm lấy cổ bạn, đấm bình bịch vào người bạn. Ma-nhút phải kêu lên vì đau.

- Cậu đã có mặt, người anh em thân yêu, cậu đã có mặt! Gớm, chúng tớ ở nhà lo quá. Cái gì đã xảy ra với cậu? Ôi Pa-ra-gôn nếu cậu biết tớ buồn thế nào, Rất tốt là cậu đã về.

Ma-da-rô từ từ đi lại gần Pa-ra-gôn. Cậu bé chìa tay cho bạn.

- Tớ xin lỗi. Tớ là con lợn vì khi đó đã nghi cậu.

- Không sao, - Ma-nhút nói và trong giây lát cậu bé đã quên hết mọi điều tổn thương, tự ái với đội trưởng.

Pê-rê-ca nhảy chơi chơi quanh Ma-nhút, hét:

- Đi ra sân. Ra đó đá vài quả. Ngày mai sẽ tập ở Côn-vích-tô-xca rồi!

Ma-nhút giật quả bóng trong tay thủ môn, co chân đá hết sức. Quả bóng bay rất cao, rồi rơi xuống nảy bình bịch trên vỉa hè.

- Đi thôi! Rồi các cậu sẽ thấy: chúng ta sẽ thắng đội “ Truy kích” .

4

Những ánh đèn đường đã được bật sáng. Ánh đèn trắng nhợt trên nền trời sẫm. Trên phố, những chiếc xe ngựa nối đuôi nhau chạy. Những con ngựa mệt nhọc, đầu cúi thấp bước đi. Chân chúng gõ những nốt nhạc cuối cùng của ngày làm việc chăm chỉ. Lũ chim sẻ còn léo réo cãi nhau ở mái hiên các nhà. Những con dơi đang chao liệng giữa những ngôi nhà đổ nát vì bom đạn.

Ma-nhút dừng lại. Cậu bé móc túi lấy ra số tiền anh Xtê-pa-nêch đưa. Cậu đếm lại lần nữa: một tờ mười đồng đỏ, tờ năm đồng màu tươi, tờ hai đồng màu xanh và một ít xu nhôm. Tất cả là mười bảy đồng năm hào.

“ Chắc bọn nó không đòi tiền lãi”, vừa nghĩ cậu bé vừa cho tiền vào túi. “ Chú đã làm đặng cốc thì bây giờ cậu phải tự chú uống...” – cậu bé nhắc

lại trong đầu lời huấn luyện viên. Ý nghĩ cũng đặng ngắt như cốc bia hỏng. Nhưng Pa-ra-gôn không phải là thẳng nhát gan. “ Phải giải quyết cho nhanh cho nhẹ dần”. Cậu bé ngắt đứt luồng suy nghĩ đầy lo âu, bước nhanh về phía ngôi nhà của anh em Váp-du-sắc và dừng lại bên hàng rào. Trong nhà đã bật đèn. Theo lối cũ cậu bé cho tay vào môn huýt sáo ré lên. Một chốc Cơ-rô-lê-vích ló ra ngoài, lo ngại nhìn ngó xung quanh nhà.

- Ai? – Cơ –rô-lê-vích hỏi khẽ.

- Tớ đây, Pa-ra-gôn đây! – Ma-nhút trả lời.

Cơ-rô-lê-vích nhanh nhẹn hăn lên, chạy tới bên hàng rào.

- Cuối cùng thì cậu đến?! – Nó cười gằn. – Hừ, cậu đã hoảng sợ và trở về nhà! Cậu là thẳng lỏi. Nhưng thôi được ... cũng cần đến cậu. Thứ năm này sẽ đá với “ Thủ đô”.

- Mà nói chuyện với ai đấy I-u-lếch? – Váp-du-sắc anh xuất hiện trên ngưỡng cửa.

- Kê chạy trốn đã trở về, - Cơ-rô-lê-vích cười và trả lời. Rô-mếch Váp-du-sắc từ từ bước lại gần hàng rào.

- Nó đã xin lỗi chúng ta chưa? – Gã hỏi giọng khinh khỉnh.

Ma-nhút đã ngửi thấy từ xa mùi rượu Vốt-ca. Cậu bé lùi lại, nhưng Rô-mếch đã tới gần. Gã tóm nhanh lấy tay áo cậu bé.

- Đừng sợ. – Gã thở phì vào mặt cậu bé. – Chúng ta sẽ nói chuyện tử tế. Tại sao hôm nọ mà không đến?

Ma-nhút im lặng, nó nhìn vào đôi mắt lờ đờ vì rượu của Rô-mếch.

- Tiền thì mà nhận, còn đến thì mà không muốn, - gã nói tiếp giọng đanh, cứng. Trong giọng không có gì báo hiệu tốt lành cả. – Mà không thích “ Cơn lốc” sao?

- Tôi không đá ở đội nào cả, - cậu bé trả lời.

- Ê, lỏi con! – Váp-du-sắc anh cười phá lên. Gã nắm chặt tay áo cậu bé lôi mạnh. – Một thằng lỏi con có danh dự. Nhưng không có mà, “ Cơn lốc” cũng đã thắng 5:2. Còn “ Nữ thần cá” thân yêu của mà suýt nữa thì alê...hấp...ra rìa. Gã cúi gầm sát mặt cậu bé, bất ngờ hỏi. – Bây giờ sẽ thế nào?

- Tôi đến trả tiền... - Ma-nhút thọc tay vào túi kéo cuộn tiền ra.

Rô-mếch đập vào tay nó.

- Tao không cần đến những đồng tiền hôi thối của mày! – Hấn gào lên. –
Cất đi! Mày đã ký đơn rồi hay chưa ký?

- Ký rồi. – Ma-nhút nói giọng run run. – Nhưng muốn lấy lại...

Cậu bé không nói được dứt lời, vì nó bị một cái bạt tai gọn khô, rất mạnh. Nếu mà Váp-du-sắc anh không nắm tay áo nó, thì nó đã ngã xuống đất.

Trong mắt Ma-nhút tối sầm lại. Một bên má rát bỏng. Tất cả quay cuồng trong đầu cậu. Năm tiền rơi khỏi tay. Những đồng xu lạnh canh lăn trên vỉa hè. Cậu bé nói thầm:

- Chúng mày cần gì ở tao?

- Mày ký giấy rồi mà đá thì không muốn. – Cơ-rô-lê-vích lên tiếng.

- Tao sẽ không đá cho chúng mày!

- Nhưng tiền thì cần. – Rô-mếch thốt ra.

- Tao cũng không cần tiền của chúng mày! – Cậu bé phẫn nộ hét lên.

Cùng lúc quả đấm thứ hai bổ xuống giữa mặt. Ma-nhút thấy mùi tanh tanh của máu ở môi. Cậu bé văng giật mạnh làm một cánh tay áo sơ mi rách toạc.

- Thả tao ra! – Cậu gào lên thất thanh.

Váp-du-sắc anh càng nắm chặt tay cậu hơn.

- Nghe đây, thằng lỏi, nếu mày mà đến nói với chúng nó thì tao sẽ dằn cho một trận. Khi đó cả huấn luyện viên của mày cũng không nhận ra mày. Còn bây giờ nhặt lấy tiền rút đi. Tao không thể nhìn bộ mặt đầy máu của mày. – Gã đẩy thẳng bé.

Ma-nhút chơi với, ngã ngời xuống vỉa hè. Nhưng ngay lập tức cậu bé vùng đứng dậy:

- Chúng mày cầm lấy tiền! Tao sẽ không đá cho chúng mày! Tao sẽ không đá! – Cậu bé gào lên, ném cuộn tiền xuống cạnh chân anh Váp-du-sắc. rồi bỏ chạy. Không ai đuổi theo nó. Cậu bé đứng lại, thở nặng nhọc. Cậu cảm thấy hơi ấm của dòng máu đang chảy xuống cổ. Cậu đưa tay quệt mặt. Tay áo sơ mi sẫm lại, ấm vì máu. Cậu thấy nao nao khó chịu trong

người. Cậu gục trán vào tường lạnh gồ ghề. Cả người cậu bé run rẩy trong cơn khóc không cầm được.

- Mình đã làm gì chúng nó? Tất cả sẽ ra sao đây? – Cậu thì thầm trong cơn nức nở. Nỗi tủi nhục biến thành sự giận dữ, tức tối. Cậu dang tay dấm hết sức vào tường.

- Ta đã làm gì chúng nó? Chúng muốn gì ở ta? – Cậu nhắc lại trong thất vọng và bức bối.

5

Lòng ham chuộng thể thao của ông thợ cắt tóc Sô-ren-ca mạnh hơn cả ý thức về nghĩa vụ. Khi được biết “ Nữ thần cá” đá trận tứ kết với đội “ Truy kích” , ông đóng cửa hiệu lại. đi đến sân Ac-ri-cô-la. Trên đường đi, ông suy nghĩ tại sao Pa-ra-gôn không đến chỗ ông nữa. Đã hơn tuần nay ông không thấy khuôn mặt tươi cười của cậu bé. Nó biến mất bí hiểm. Hay là cu cậu tự ái, khi cậu bé hỏi vay tiền, ông không có lấy mười đồng? Ông Sô-ren-ca thành thực quý mến cậu bé luôn vui vẻ ấy. Bây giờ không thấy cậu bé, ông cảm thấy thiếu cái gì đó gần gũi, thân thuộc.

Dọc đường đến sân bóng Ac-ri-cô-la ông thợ mua gói kẹo to, một cân lê cho tiền vệ cánh của “Nữ thần cá”. Hãy để cho chú bé biết rằng ông không quên nó. Hãy để cho nó biết rằng ông vẫn chăm sóc các cầu thủ trẻ của khu Vô-la ruột thịt.

Quanh sân bóng, khán giả đã chen chúc nhau đứng. Dưới bóng râm của cây sồi, các cầu thủ đang chuẩn bị ra sân. Ông thợ Sô-ren-ca nhìn thấy Ma-nhút từ xa.

- Thế nào, Pa-ra-gôn, khóc chứ? Quên hết cả bạn bè rồi. Sao chú không tạt vào chỗ tớ?

Cậu bé chào lại ông cụ bằng nụ cười chân thành cởi mở.

- Kính chào ông chủ! Thế ông không biết là cháu đã không còn bị thất nghiệp? Cháu hiện đang làm ở chỗ ông Lô-pô-tếch với cương vị phụ tá kỹ thuật. Thật quý hóa, ông chưa quên đội chúng cháu.

- Cho chú kẹo và lê đây. Dem mà mời các bạn. – Ông thợ cắt tóc trao cho cậu bé hai túi giấy lớn.

- Cháu xin! Vi-ta-min rất có lợi.

Câu chuyện thân mật bị Rô-mếch Váp-du-sắc cắt ngang. Gã mặc bộ com-lê màu nâu, đi giày da mềm, thắt cơ-ra-vát rất đẹp. Không để ý đến ông thợ cắt tóc, gã gật đầu ra hiệu cho Ma-nhút .

- Tớ muốn nói chuyện với cậu.

Ma-nhút nhúi trán, khó chịu.

- Muốn gì? – Cậu hỏi khẽ.

- Mà mày muốn đá ở “ Nữ thần cá”?

- Một cách “ hợp pháp”, - Cậu bé thốt ra câu nói ưu thích của mình mạnh mẽ, cương quyết.

- Còn tờ đơn? – Trong ánh mắt Váp-du-sắc ánh hằn lên ánh dữ tợn, xấu xa.

- Cái đó không có giá trị.

- Sao lại không có giá trị?

- Vì bị cưỡng ép?

Đôi mắt sẫm của Váp-du-sắc nhú lại. Từ miệng gã rít ra những lời hằn học, đe dọa.

- Pa-ra-gôn, tao biết mày là thằng mất dạy. Nhưng mày đừng có lên mặt với tao. Đã một lần mày thấy rồi...

Ma-nhút nhếch mép cười vè gò bó.

- Chúng mày để tao yên. Tao không cần gì phải lên mặt với bọn mày.

- Nếu mày đá, chúng ta sẽ khiếu nại. Và chúng mày sẽ được cái gì? Bọn mày muốn để họ không công nhận trận đấu?

- Cứ việc khiếu nại. Chúng tao không sợ đâu.

Váp-du-sắc anh nghiêng răng vì tức giận.

- Pa-ra-gôn, mày nghĩ kỹ đi. Tao khuyên tốt mày đấy.

- Tao đã nghĩ kỹ từ lâu rồi.

- Nhớ lấy những điều tao đã nói. Kẻo sau này hối không kịp. – Váp-du-sắc anh đe dọa.

- Anh muốn gì ở nó? – Ông thợ cắt tóc xen vào.

Rô-mếch nhìn ông thợ vè khinh khỉnh.

- Không phải việc của ông! – Một lần nữa, gã ném cho Pa-ra-gôn cái nhìn cảnh cáo, rồi lủi mất vì nhà báo Khu-đin-xki đang đi lại gần Ma-nhút.

Nhà báo có vẻ mặt rất bí mật.

- Thế nào khỏe chứ, anh chàng chạy trốn? – Ông ta giơ tay bắt tay cậu bé. – Tớ được biết chú đã bỏ “Tin nhanh”.

- Rất “hợp pháp”, bác nhà báo à. Bác không còn sợ bị cạnh tranh. “Cuộc sống Vác-sa-va” hơn hẳn.

Nhà báo đặt tay lên vai cậu bé:

- Chú và các bạn hôm nay cố gắng đá cho tốt. Bác có một chuyện bất ngờ thú vị cho các chú.

- Chắc là bác viết tường thuật về những pha trước khung thành?

- Còn lớn hơn?

- Chắc là bác đem phóng viên chụp ảnh tới?

- Còn lớn hơn!

Ma-nhút kêu lên vì ngạc nhiên.

- Như cháu yêu quý bà cô Phơ-răng-na, quả cháu không biết là chuyện gì cả?

- Trận đấu của các chú sẽ được tường thuật cho buổi phát thanh “Thời sự thể thao”.

- Hu-ra! – Pa-ra-gôn reo lên. – Nghĩa là cô Phơ-răng-na ở bệnh viện cũng có thể biết được cháu đá ra sao?!

- Nhớ nhé, các chú hãy đá cho tốt vào. Đừng để bác xấu hổ thay các chú.

- Cái đó thì dễ hiểu thôi bác nhà báo à! – Pa-ra-gôn chạy đi tìm các bạn. Cậu bé rúi rít báo tin bất ngờ cho đồng đội.

Cái tin đã gây sóng gió. Lúc đầu không ai tin Ma-nhút. Nhưng khi anh Xtê-pa-nếch cam đoan với bọn trẻ là thật, thì chúng quay ra lớn tiếng bàn tán.

- Hời các con người yêu quý – Pê-rê-ca bé nhỏ nhảy cẫng lên. – Chúng ta phải đá ra đá, không được trượt cú nào cả đấy!

I-gờ-nát Pa-ra-đốp-xki ôm chặt lấy Pa-ôn-ca sung sướng.

- Chỉ cần hàng hậu vệ không vụng về ...

- Hậu vệ... hậu vệ ... - Ca-đếch Pi-gơ-lô phát câu. – Các cậu cứ sút vài quả thì hậu vệ sẽ làm ăn chắc ngay.

- Phải đá cho tốt. – Mê-tếch Gra-lép-xki chen vào. – Cả Ba Lan sẽ nghe tường thuật trận này. Các cậu tưởng tượng xem cả Ba Lan... cả nước... cả Ba Lan!

- Có thể cả ở nước ngoài, ai biết đâu được. – Cơ-rích Xlô-nết-xki nói thêm. – Lúc ấy mới là bất ngờ.

Làn sóng hân hoan phấn khởi bị chủ tịch câu lạc bộ ngăn lại. Bác Lô-pô-tếch bằng lối nói của mình lên tiếng.

- Các chú, tôi không nói gì nhiều, nhưng các chú đừng quá nóng mừng như vậy, có thể sẽ kết thúc xấu. – Vừa nói bác vừa vuốt vuốt mái tóc bạc. – Đừng có chú ý nhiều đến mi-crô. Nó sẽ không đá thay cho các chú. Các chú phải nhớ một điều: trận đấu quan trọng, cần phải mang hết sức lực, tôi không nói gì nhiều hơn, phải mang hết sức lực để thắng...

- Đúng vậy, - Anh Xtê-pa-nếch tiếp lời bác Lô-pô-tếch. – Các chú phải nhớ kỹ những dự kiến về chiến thuật. Lần nữa anh nhắc lại : các chú không thể chạy tất cả theo bóng như đàn ruồi. Mỗi người có vị trí của mình. Giữa các tuyến phải có sự liên lạc. Tiền vệ phải lùi về tăng cường cho hậu vệ khi đối phương tấn công. Các chú nhớ điều đó. Các chú phải đá bình tĩnh, không bộp chộp. Cái đó là quan trọng nhất.

Ô-lếch Côn-pích từ sân chạy tới.

- Các bạn, chúng ta phải ra sân thôi. Trận đấu sắp bắt đầu.

Bọn trẻ đứng vào hàng. Đầu tiên là đội trưởng Ma-da-rô. Sau đó là thủ môn Pê-rê-ca, sau tiếp là cả đội đứng theo chiều cao tăng dần.

Theo hiệu lệnh của Ma-da-rô cả đội chạy ra sân. Tiếng vỗ tay rầm rầm, tiếng reo hò của khán giả đón chào bọn trẻ làm sân vận động náo nhiệt thêm.

- “ Nữ thần cá”! “ Nữ thần cá”! “ Nữ thần cá”! – Những tiếng gào vang dội.

Bọn trẻ đứng trước khán đài A. Ma-nhút đứng cạnh I-gờ-nát Pa-ra-đốp-xki. Cậu bé hích bạn.

- Tớ hồi hộp quá! – Cậu nói khẽ.

I-gờ-nát mỉm cười:

- Tớ không vậy, người anh em ạ. Cứ bình tĩnh ! Chúng ta sẽ thắng.

Hai đứa trẻ nắm chặt tay nhau, cùng sát vai đứng nghiêm trang trong hàng.

6

Bọn trẻ nằm dài trên cỏ dưới bóng cây. Chúng nghỉ ngơi sau hiệp một. Một số uống nước quả. Một số ăn lê do Pa-ra-gôn mời. Tất cả đều rất bằng lòng. Chúng sôi nổi bàn tán về hiệp đầu.

- Thế là tốt rồi. – Pê-rê-ca lên tiếng trước tiên. – chúng ta dẫn điểm 2:0. Bây giờ chỉ cần giữ vững tỷ số.

- Cậu đừng có vội mừng. – I-gờ-nát xen ngang. – “ Sơn dương ” cũng dẫn chúng ta 2:0 sau đó được cho phơ áo.

- Cậu đừng nói nhảm, - Ma-da-rô nạt bạn. – Nếu chúng ta đá như hiệp đầu thì chúng ta phải thắng.

- Và chúng ta lọt vào vòng bán kết. – Pa-ôn-ca phấn khởi tiếp lời.

Pa-ra-gôn im lặng như mọi nhân vật chính khác của mỗi trận đấu. Cậu bé đã ghi cả hai bàn thắng. Đôi mắt hân hoan của cậu lần lượt nhìn các bạn. Cậu bé chờ những lời tán dương, khen ngợi. Ông Sô-ren-ca là người đầu tiên tới chúc mừng cậu bé. Ông bước lại gần cậu với đôi tay dang rộng.

- Pa-ra-gôn, chú bé yêu quý! – Ông thợ vừa thở vừa nói. – Chú đã bảo vệ danh dự cho Vô-la! Những bàn thắng do chú ghi rất xuất sắc. Mỗi một quả là một chiếc kem Sô-cô-la. Ta sẽ thưởng cho chú.

- Thế thì tốt quá ông chủ à, - Tiên vệ trái kêu lên rồi ngã vào vòng tay của ông Sô-ren-ca.

- Trường học của lão, trường học của lão! Ôi Pa-ra-gôn! – Lão đã dạy chú sút thế nào, chú sút lấy quả nữa, rồi lão sẽ mua cho chú đôi bát kết mới. Các chú hãy cho lũ bù nhìn rơm từ Pra-ga đến biết thế nào là bóng đá. Các chú hãy cho dân tình biết bọn trẻ ở Vô-la thế nào.

- Được thôi ông chủ ạ. – Pa-ra-gôn cười rồi cắn ngập răng vào quả lê chín mọng. – Ôi, ông biết lựa chọn hàng hóa. Chất Vi-ta-min ở dạng lê này thuộc loại đặc biệt. Chắc là của bà hàng quả phố ta?

Một người đàn ông to cao, trong bộ com-lê thể thao màu sẫm đi lại gần bọn trẻ. Nhìn bao quát tất cả, ông ta hỏi:

- Ở đây ai là Ma-ri-an Cát-chích.

- Tôi, à sao? – Pa-ra-gôn đáp rồi bước tới trước mắt người lạ. Người này lấy từ túi ra một tờ giấy nhàu nát, giở ra trước mặt cậu bé.

- Có phải chú đã ký tờ giấy này?

Ma-nhút nhột nhột người. Cậu bé không ngờ rằng Váp-du-sắc đưa việc này đến ban tổ chức.

- Vâng... - cậu bé lắp bắp khe khẽ.

Người lạ nhìn nó rất ghê.

- Thế tại sao cậu lại đá ở “ Nữ thần cá” ?

- Tôi vẫn đá ở “ Nữ thần cá” .

- Còn tờ giấy này ?

Ma-nhút tròn mắt nhìn tờ giấy. Nói gì với người này? Làm sao có thể giải thích cho người này cả một quá trình diễn biến phức tạp? Liệu ông ta có hiểu không? Anh Xtê-pa-nếch đã giúp cậu bé ra khỏi tình thế khó xử. Anh đi tới gần người lạ, anh nói:

- Tôi biết về tờ giấy này. Tôi là người phụ trách và huấn luyện đội. Tôi cam đoan với anh đây là chuyện hiểu lầm. Tự tôi sẽ giải thích cho ban tổ chức.

- Được thôi. – Người lạ nói, rồi nhìn tờ giấy vẻ khó xử. – Chúng tôi phải xem xét việc này vì có sự khiếu nại của đội “ Cơn lốc”. Họ nói rằng Cát-chích là cầu thủ đội họ, và không thể đá ở đội “ Nữ thần cá”.

- Tôi chưa bao giờ đá cho bọn chúng! – Ma-nhút phẫn uất hét lên. – Quý ông hãy hỏi xem. Bọn chúng muốn mua chuộc tôi một cách hợp pháp.

Anh Xtê-pa-nếch đặt nhẹ tay lên vai cậu bé.

- Bình tĩnh em! Anh sẽ làm sáng tỏ tất cả. – Anh quay lại nói với thành viên của ban tổ chức: - Tôi sẽ chịu trách nhiệm về việc này. Còn nếu anh có nghi vấn gì thì đề nghị gặp nhà báo Khu-din-xki. Ông ta hiểu rất kỹ việc này.

- Được, - người đàn ông trong bộ com-lê màu sẫm nói. – Nhưng tôi khuyên nên bỏ Cát-chích khỏi đội hình. Trong trường hợp việc khiếu nại

được xét, chúng tôi sẽ buộc phải không công nhận trận đấu và ghi điểm thắng cho đội “ Truy kích” .

Ông Sô-ren-ca xen vào câu chuyện. Ông vừa nhìn Ma-nhút với nỗi động lòng, vừa bẻ đốt ngón tay.

- Đây là sự vu khống , lừa gạt, quý anh à. Cậu bé này có thể hy sinh tất cả cho “ Nữ thần cá” cơ đấy. Làm gì có chuyện nó lại có thể đá ở trong đội lôm côm như “ Cơn lốc”.

Người ở ban tổ chức chỉ lắc đầu.

- Phức tạp lắm bác à. Với lũ trẻ này chúng tôi có bao nhiêu là khó khăn. Luôn có những chuyện tranh chấp, rắc rối... - Người đó không kịp nói hết. Từ phía sân, tiếng còi của trọng tài vang lên.

- Anh Va-xécg, em vẫn đá chứ? – Ma-nhút hỏi anh Xtê-pa-nếch. Mắt cậu nhìn anh vẻ năn nỉ, chờ đợi.

- Chú cứ đá cho bình tĩnh. – Huấn luyện viên vỗ vai cậu bé. – Chú cứ đá như hiệp đầu. Còn với “ Cơn lốc” anh sẽ giải quyết. Sự láo xược này đã vượt qua giới hạn.

Cậu bé nhớ lại lời đe dọa của Rô-méch Váp-du-sắc. “ Chúng sẽ trả thù mình” – cậu nghĩ. Nhưng khi chạy ra sân, cậu bé quên hết mọi chuyện. Trận đấu đã thu hút cậu. Mọi suy nghĩ của cậu bé tập trung vào quả bóng mà Ma-da-rô đang đặt giữa sân.

Hiệp hai của trận đấu bắt đầu.

Nhà báo Khu-din-xki quan sát sân bóng. Trên khuôn mặt rộng, nhăn nhui râu ria của ông hiện lên vẻ bằng lòng. Hiệp hai đã bắt đầu được mười phút. Trận đấu rất quyết liệt, có thể làm vừa lòng nhà hiếu biết bóng đá khó tính nhất.

- ... Cần phải công nhận rằng đây là một trận đấu đẹp, rất đẹp. – Ông nói vào mi-crô – Từ các em bé này sẽ lớn lên những những người thay thế cho các tuyển thủ quốc gia như Che-xlich, Brít-kha. Xim-cô-xắc. Chốc chốc chúng ta lại được ngưỡng mộ một đường bóng đẹp. Chốc chốc một cầu thủ lại biểu diễn những kỹ thuật cá nhân độc đáo. Ở khung thành “ Nữ thần cá” có cậu bé Pê-rê-ca rất khá. Những đường lao, chạy ra đấm, phá, bắt bóng rất đẹp. Cậu ta phát bóng rất đẹp. Pa-ôn-ca đánh những cú đầu rất tuyệt.

Nhưng khá nhất là Pa-ra-gôn. Quả đây là cậu bé có chất bóng đá trong máu, trong người.

... Tỷ số hiện giờ là 2:0 nghiêng về “Nữ thần cá” nhưng đội “Truy kích” chưa chịu thua. Đội này vẫn nhiệt tình thi đấu. Nếu như không có lối chơi tuyệt tác của Pê-rê-ca thì các cuộc tấn công của đội “Truy kích” có thể kết thúc bằng những bàn thắng. Thủ môn bé nhỏ đã làm những chuyện kỳ diệu.

... Cuộc tấn công nguy hiểm của “Nữ thần cá”. Xlô-nết-xki chuyền bóng cho Pa-ra-đốp-xki, cậu này chuyền bóng dài cho Pa-ra-gôn. Pa-ra-gôn tạt bóng sang cánh phải. Nhưng Gra-chép-xki chậm mất rồi. Bóng đã bị phá ra biên dọc.

.... Bây giờ đã là phút thứ mười năm của hiệp hai, tức là phút thứ bốn mươi năm của trận đấu (*Mỗi hiệp của trận đấu bóng đá thiếu nhi chỉ kéo dài 30 phút. Cả trận dài 60 phút- ND*). Tỷ số vẫn là 2:0 dành cho “Nữ thần cá”. Đội “Truy kích” lại tấn công. Cậu bé đen, khá cao lớn ở khu Ra-ga đang gây sóng gió trước khung thành Pê-rê-ca. Cậu ta muốn cùng bóng vượt qua hàng hậu vệ. Nhưng cậu bé đã không thực hiện được ý định của mình. Pê-rê-ca đang có bóng trong tay. Cậu bé ném bóng cho Xlô-nết-xki. Xlô-nết-xki thả bóng rất đẹp cho I-gờ-nát Pa-ra-đốp-xki. I-gờ nát đẩy dài cho Pa-ra-gôn. Quả bóng được tạt tuyệt đẹp vào vòng cấm địa, Ma-da-rô nhảy như bật vọt từ sâu dưới đất. Vào...o....o !!! Thủ môn trong giây cuối cùng đã kịp phá bóng ra biên ngang. “Nữ thần cá” sẽ đá phạt góc. Các cầu thủ xếp đặt trước khung thành... Gra-chép-xki nghiêng ngó tìm người. Cậu bé đá... tuyệt đẹp! Quả bóng bay là là trên đầu các cầu thủ. Ma-da-rô nhảy lên. Cậu này không chạm tới bóng. Nhưng Pa-ra-gôn được bóng! Cậu ta đưa cho Pa-ra-đốp-xki. Pa-ra-đốp-xki lập tức “bật tường” trả lại rất nhanh. Pa-ra-gôn! Pa-ra-gôn sút đi! Vào rồi. Bây giờ thì đã chắc chắn! Cú sút cừ khôi! Cú sút này ngay đến thủ môn đội quốc gia Xim-cô-vắc cũng không thể bắt được. Như vậy là “Nữ thần cá” đã nâng tỷ số bàn thắng của mình. Kết quả hiện này của trận đấu là 3:0 dành cho các em ở khu Vô-la.

... Còn vài phút nữa là hết giờ thi đấu. Đội “Truy kích” dường như đã nản. Chẳng có gì lạ. Khó mà có thể gỡ hòa ba bàn, nhất là khi thời gian không còn bao nhiêu. Bây giờ “Nữ thần cá” chiếm ưu thế trên sân. Đội này

đây đối phương vào trong vòng cấm địa của nó. Rất tiếc là các chú bé này cũng đã thấm mệt, các em không lợi dụng được ưu thế. Lối đá khá hỗn độn. Trước khung thành luôn có rất nhiều cầu thủ. Các cầu thủ trẻ không có đủ kinh nghiệm để kéo giãn đội hình đối phương. “ Nữ thần cá” muốn ghi thêm một bàn thắng nữa. Nhưng ở trong đám đông như thế này không phải là dễ.

... Còn một cuộc tấn công của đội “ Truy kích”. Một trái phá! Không, đó chỉ là một cú sút rất đẹp, rất căng! ... Ày! Hoan hô Pê-rê-ca! Hoan hô! Cậu bé đã tóm gọn quả bóng! Đội “ Truy kích” không ghi được bàn thắng danh dự.

Lúc này trọng tài báo hiệu hết giờ. Khán giả ở khu Vô-la chạy ủa ra sân. Nổi hào hứng, phấn khởi đến cuồng loạn. Họ nâng cao các cầu thủ trên tay. Vâng ... các cậu bé cũng rất xứng đáng với những loạt vỗ tay vang dội. Các cậu bé đã thi đấu rất nhiệt tình, rất khá, rất đẹp, và đã giành thắng lợi quý giá. Thắng lợi này đã đưa các cậu bé vào vòng chung kết.

... Còn bây giờ chúng tôi sẽ cố gắng giới thiệu với thính giả những nhân vật chính của trận đấu hôm nay.

Ma-nhút và Pê-rê-ca xuất hiện bên mi-crô. Cả hai đều rất mệt, nhưng đều rất phấn khởi. Nhà báo nắm tay thủ môn bé nhỏ, kéo cậu lại gần mi-crô.

- Vậy là, thưa thính giả, chúng ta đang có ở đây hai nhân vật chính của trận đấu : thủ môn Pê-rê-ca và tiền vệ trái Pa-ra-gôn. Chú có nhận xét gì về trận đấu ngày hôm nay? – Ông hỏi thủ môn bé nhỏ.

Pê-rê-ca mấp máy môi. Cậu bé quá xúc động, không nói được lời nào. Đôi mắt cậu tròn xoe nhìn chiếc mi-crô mạ kền bóng loáng. Cậu bé lặng im.

- Vậy chú cho biết hôm nay chú thi đấu thế nào?

- Tương đối! – Cậu bé lắp bắp.

- Chú thỏa mãn với kết quả trận đấu ?

- Thỏa mãn.

Khi cuộc phỏng vấn Pê-rê-ca kết thúc, Pa-ra-gôn lại gần mi-crô. Cậu bé hoàn toàn không có vẻ sợ sệt. Cậu cười và nói bằng giọng riêng của mình:

- Trận đấu rất hay. Đối thủ mạnh nhưng chúng cháu đã cố gắng. 3: 0 là kết quả độc đáo.

- Còn chú, anh bạn nhỏ, chú đã ghi cả 3 bàn thắng, xin chúc mừng! – Nhà báo bắt tay Ma-nhút.

- Cảm ơn bác, bác nhà báo ạ. – Ma-nhút cười tươi roi rói. – Nhưng đó là công lao của cả đội. Hôm nay tất cả đều đá rất khá. Thế mới là Vô-la. Chúng cháu có huấn luyện viên tốt, anh Xtê-pa-nếch ở đội “ Pô-lô-nha”. Anh ấy đã chuẩn bị cho chúng cháu tới trận đấu. Cần phải “ hợp pháp” cảm ơn anh ấy... và cả công chúng nữa. Khán giả đã không tiếc cổ họng, tay để cổ vũ. – Cậu bé liếc nhìn bác Khu-din-xki. Ông này thân mật vỗ vai nó, hỏi:

- Ở vòng bán kết sẽ thế nào?

- Cái đó thì chưa biết, bác nhà báo ạ. Chúng cháu chưa biết sẽ gặp đội nào. Nếu đội “ Cơn lốc” thắng đội “ Thủ đô” thì sẽ thi đấu với “ Cơn lốc”. Đây là một đội mạnh... Rồi chúng ta sẽ biết. Quả bóng tròn mà. Còn bây giờ cháu gửi lời chào tới cô Phơ-răng-na đang ở bệnh viện Plô-xca. Chúc cô chóng khỏe và chủ nhật tới xem trận bán kết... sẽ có nhiều pha hay.

- Cảm ơn chú. – Nhà báo nói. – Đến đây chúng tôi kết thúc buổi tường thuật bóng đá từ sân bóng học sinh. Xin kính chào thánh giá.

Pê-rê-ca khâm phục nhìn bạn:

- Nhưng mà cậu nói khá thật. – Cậu bé vừa nói vừa lắc đầu.

- O! Thế cậu nghĩ sao? – Ma-nhút cười hãnh diện. – Tớ đã có kinh nghiệm thực tế. Tớ đã từng làm việc ở cơ quan tuyên truyền, thông tin của nhà nước.

Chương bảy

HIỆP ĐỒNG VÔ GIÁ TRỊ- CUỘC TƯỜNG THUẬT TRỰC TIẾP TRÊN ĐÀI PHÁT THANH- HÓA RA “ CƠN LỐC” LÀ MỘT Ồ TRỘM CẤP- TIỀN VỆ TRÁI BỊ BẮT CỐC- HIỆP ĐẦU “ NỮ THẦN CÁ” BỊ DẪN 0:1- DÙ CHẾT CŨNG XÔNG TRẬN

1

Thứ bảy. Từ sáng, Ma-nhút mừng thầm trong bụng rằng hôm nay được nghỉ sớm. Đúng hai giờ, khi còi nhà máy cơ khí “ Cáp-xắc” vang lên, cậu sẽ vứt bỏ chiếc đệm lò xo của ghế ô tô. Từ sáng đến giờ cậu phải mệt nhọc với chiếc đệm này. Đến bốn giờ cậu bé sẽ gặp gỡ bạn bè ở Côn-vích-to-xca. Đây sẽ là buổi tập cuối cùng trước trận đấu với “ Cơn lốc”. Anh Xtê-pa-nêch bảo rằng sau khi khởi động, chúng sẽ được tập về chiến thuật. Bọn trẻ hoan hỉ được anh Xtê-pa-nêch tập cho chúng chiến thuật. Đối với chúng đây là buổi tập trước trận đánh lớn.

Đang nghĩ như vậy cậu bé nhìn thấy Ta-đếch Phu-khan-xki. Cầu thủ cũ của “ Nữ thần cá” đứng nhìn Pa-ra-gôn như muốn nói gì với nó. Ma-nhút rất ngạc nhiên. Cậu bé không chờ đón cuộc gặp gỡ này. Thấy vẻ mặt tư lự của Ta-đếch cậu bé gọi hỏi:

- Ê, sao? Ở chỗ bọn “ Chim trĩ” ra sao rồi?

Pu-khan-xki cười chua chát.

- Tớ được biết cậu làm ở đây. – Nó nói lảng.

- Đúng đấy người an hem ạ. Cả tuần nay tớ là trợ lý chuyên môn bên cạnh các thầy ma này. Từ những chiếc xe cũ rích chúng tớ sẽ làm ra những chiếc “ đơ lu-xy” (Đơ lu-xy: *thượng hảo hạng- ND*) mới. Những điều lạ của kỹ thuật áp dụng vào phát minh mới. – Pa-ra-gôn cười.

Ta-đếch thấy Ma-nhút nhìn mình gần như thân thiện liền xích lại gần.

- Tớ muốn nói chuyện với cậu. – Nó thì thầm.

- Ngồi xuống và cọ gi ở phía bên kia chiếc đệm này. Bằng cách đó cậu sẽ góp phần vào việc cải tiến kỹ thuật. – Ma-nhút đùa.

Ta-đếch ngại ngùng đung tay vào chiếc đệm lò xo cũ. Thấy như vậy sẽ dễ dàng tâm sự với Ma-nhút hơn, nó liền bắt tay vào việc.

- Ở chỗ các cậu thế nào? – Ma-nhút gợi chuyện.

- Ê ê ê ...- Ta-đếch thở dài. – Tốt hơn kà không nên nói về chuyện đó.

- Cậu lại không vừa ý rồi hả?

- Đây không phải là câu lạc bộ. Đây là lũ ô hợp.

- Vậy cơ à?

- Giá cậu biết. Tớ là vận động viên chân chính. Tớ không thể ở đó được nữa. Tớ muốn gặp cậu nói chuyện. Tớ biết cậu là người đáng tin cậy, không như Ma-da-rô lúc nào cũng lên mặt. Này, tớ muốn trở về với các cậu.

- Hô! Hô...- Ma-nhút cười lớn.

- Đừng đùa nữa. Tớ nói với cậu nghiêm chỉnh mà cậu lại cứ giễu tớ.

- Đôi khi cũng xảy ra một cách “ hợp pháp” như vậy. – Ma-nhút công nhận.

- Ở chỗ chúng mình tuy có thể này, thế khác, nhưng ít ra cả đội hình còn thống nhất, thoải mái. Còn đằng kia... Cậu thử tưởng tượng xem. Hôm nay Lô-bô-đô-viurch bạt tau tớ trong lúc tập.

- Hô! Hô! .- Ma-nhút lại cười lớn. - Ở đằng ấy có những biện pháp giáo dục tốt đấy chứ. Thế cậu?

- Tớ nhặt quần áo bỏ đi. Cơ-rô-lê-vích nói với theo tớ: “ Cút đi! Đồ “ Chim câu” hôi hám. Không có mày chúng tao cũng vẫn thắng! “ Tớ nói thật với cậu: cả “ Cơn lốc” không hợp với tớ. Còn lão chủ, người anh em ạ...

- Lão chủ nào?

- Nào ư? Cái lão béo thường cho đội tiền ... Cậu không biết lão à? Lão cũng ghê gớm lắm. Sau trận với “ Thủ đô” , lão đem tất cả đèn hiệu ăn, bắt uống rượu.

- Hẩn chăm sóc chân thành. – Pa-ra-gôn nhạo.

- Thôi đi cậu! – Ta-đếch bực mình. – Thế mà là câu lạc bộ thể thao à? Tớ bảo rằng không uống vì là vận động viên chân chính. Tất cả cười giễu tớ... Hay như hôm kia Cơ-rô-lê-vích đến chỗ tớ nói : “ Người anh em đi với tớ! Đi canh gác. Gác cái gì? Cứ đi, không phải hỏi.”. Chúng kéo tớ đi, người anh em ạ, đến phố Grô-khốp-xca. Hóa ra bọn nó dỡ loại hàng gì đó. Còn cả đội canh gác xem công an có tới không. Sau đó mỗi đứa được tiền ăn kem.

- Hừ, hay đấy! – Ma-nhút thốt lên tò mò. – Thế bọn nó bóc hàng gì vậy.

- Tớ biết đâu đấy. Chúng nó xoay xở suốt. Lão chủ cùng với Rô-mếch Váp-du-sắc có những nguồn hàng đen tối. Chúng moi ở cửa hàng những thứ gì đó. Sau đó đem bán ở chợ gười. Lão chủ được chúng gọi là “ Vua móc ngoặc”. Tiền của lão nhiều như kem que. Chính lão mua cho tất cả quần áo thể thao. Lão còn nói nếu thắng, lão sẽ mua giày mới cho cả bọn.

- Đấy là bọn nhà nghề. – Ma-nhút cắt ngang. – Chúng đá vì tiền.

- Còn xấu hơn nữa. – Ta-đếch tiếp lời. – Hôm qua cả bọn có mặt ở chỗ Cơ-rô-lê-vích. Tớ nghe thấy chúng nói về một chiếc ô tô nào đó. Chúng muốn ăn cắp ô tô, cậu hiểu chứ? Rô-mếch nói chúng sẽ phá chiếc xe ra từng phần. Sau đó đem bán những gì có thể ...

- Ha ! Ha! – Ma-nhút cười lớn. – Đây mới là bọn kiếm chác. Cần phải nói chuyện với anh “ khu vực” .

- ĐỪNG! Tớ van cậu, đừng làm điều đó! – Ta-đếch hạ giọng. Trên mặt nó đầy lo âu, sợ sệt. – Bọn nó bảo sẽ treo cổ tớ nếu tớ để lộ. Chúng bảo chúng làm như vậy... - Đưa bé dừng lời đột ngột, nhìn Ma-nhút vẻ van xin.

Cả hai im lặng một hồi lâu. Chỉ nghe thấy tiếng cọ gi ken két cùng với hơi thở dồn dập.

- Cậu đã đi quá xa. – Ma-nhút phá tan sự im lặng.

- Thế đấy. – Ta-đếch thở dài nã ruột. – Nhưng tớ không trở lại với chúng nó nữa. – Pa-ra-gôn này, cậu nói với các cậu khác để chúng nhận lại tớ.

- Cái đó không phải dễ. Ma-da-rô lại sẽ họp tất cả. Rồi lại lấy biểu quyết. Tớ sẽ bỏ phiếu cho cậu, nhưng còn người khác? – Ma-nhút dừng tay nhìn Pu-khan-xki. – Tớ rất hiểu cậu. Cậu biết gì không? Tốt nhất là cậu đến gặp anh Xtê-pa-nếch. Cậu nói tất cả với anh ấy.

- Khó nói lắm.

- Đừng sợ. Đây là con người đáng tin cậy. Tớ sẽ nói trước với anh ấy. Còn sau đó liệu tiếp.

Hai đứa trẻ dừng câu chuyện. Chúng không động đến chuyện khó chịu đó nữa.

2

Khi bọn trẻ đi tập về, hoàng hôn màu tím đã phủ lên đường phố. Trước cửa hàng mậu dịch có những đám đông nhiều màu sắc. Những gã thanh niên ăn mặc lịch sự túm năm tụm ba. Chúng cười nói, chọc ghẹo người đi đường.

Những bà mẹ đưa con đi dạo, cho con trẻ được tự do. Lũ trẻ chạy lon ton quanh các đám người. Chúng hò hét, gọi nhau lanh lảnh, âm ỉ. Ở cá ban công, những ông già ngả mình trên ghế xếp đọc báo. Họ chú ý vào những tờ báo, tách mình ra khỏi nhịp đập của cuộc sống trên phố. Tiếng nhạc từ ra-di-ô vọng vang ra qua các khung cửa sổ.

Bọn trẻ rẽ về phố Gu-chép-xca. Chúng đang bàn cãi sôi nổi. Cái đầu đề của cuộc cãi nhau này tất nhiên là trận đấu ngày mai. Chúng đã tranh luận với nhau nhiều về đủ hết mọi điều, nhưng đề tài này dường như là vô tận.

Cả đội dừng lại cạnh “ Tổ chim câu”.

- Tớ còn phải đến xưởng. – Ma-nhút trịnh trọng nói. – Chào các bạn! Các bạn hãy vững vàng. Ngày mai sẽ là ngày “ nóng nực”. – Cậu bé cười với các bạn và đưa tay lên vành rồi bước nhanh đi.

Cậu bé vẫn còn nghĩ về trận đấu ngày mai. Cậu nắm chặt tay và nhắc lại thì thầm. – Nhất định chúng mình phải thắng! Chúng mình dứt khoát thắng.

Khi cậu bé chui qua lỗ tường thùng, trời đã tối hẳn. Đây đó trong những dãy nhà bị cháy đổ đèn đã sáng; trông giống như những chiếc đèn lồng được treo trên nền trang trí kỳ dị.

Cậu bé lượn nhanh qua bức tường, chạy qua sân bóng vắng vẻ, tối om tới gần cổng nhỏ dẫn vào nghĩa địa ô tô. Bỗng cậu đứng sững lại. Cạnh cổng, cậu nhìn thấy Rô-méch Váp-du-sắc. Gã quay lại phía cậu bé miệng ngậm thuốc lá chăm chú quan sát khu vực của ông thợ Lô-pô-tếch. Ma-nhút nhớ

lại những lời đe dọa của gã, và câu chuyện mà Ta-đếch Pu-khan-xki mới kể. Nỗi lo âu trùm lấy cậu.

Từ giữa nghĩa địa ô tô vang lên tiếng máy nổ đều đều. Một chiếc xe vận tải, tiến vào sân. Ánh đèn loang loáng trải dài, lướt qua các khung xe cũ. Váp-du-sắc ném điều thuốc, lùi lại ẩn sau một đồng gạch. Chiếc xe vòng một vòng rộng, quay lại dừng trước xưởng. Tiếng nổ im bật. Ánh đèn xe phụt tắt làm xung quanh trở lại tối om.

Rô-mếch Váp-du-sắc di chuyển vị trí đứng. Từ sân xưởng vọng ra tiếng của ai đấy.

- Ông Lô-pô-tếch , ông có đấy không?

Giọng đáp lại rất quen thuộc với Ma-nhút .

- Có đấy. Anh vào đây đã.

Có tiếng đóng cửa xe. Váp-du-sắc lên qua cổng, rồi thận trọng tiến lại gần chiếc xe, Ma-nhút bước theo. “ Nó tìm gì ở đây?” – Cậu bé ẩn người trong đồng xe cũ. Cậu thấy bóng đen của Váp-du-sắc vụt qua khoảng trống giữa đồng xác xe và chiếc xe vận tải. Bóng đen biến mất sau chiếc xe to lớn đó. Cửa xe được mở khe khẽ. Đột nhiên tiếng máy nổ gầm lên khô, lạnh vang như hiệu lệnh báo động.

Trong đầu cậu bé vụt thoáng ý nghĩ:

“ Ta-đếch nói là bọn nó muốn ăn cắp ô tô...” Có cái gì đó đẩy cậu bé lại gần chiếc xe vận tải. Khi cậu bé chạy lại gần thì chiếc xe đã bắt đầu chuyển bánh. Bánh xe xoay tròn trên nền đất sét rồi đẩy chiếc xe lao đi. Ma-nhút chỉ kịp túm lấy thành xe phía sau. Cậu bé bị lôi đi. Đôi chân cậu lơ lửng trên không. Cậu bé đạp mạnh chân lần nữa xuống đất, nhanh nhẹn leo vào thùng xe. Cậu bé nghe thấy từ phía sau mình tiếng hét thất thanh:

- Dừng lại ! Dừng lại!

Cậu bé quay lại nhìn. Cửa xưởng mở toang. Trong luồng ánh sáng mờ đục bác thợ Lô-pô-tếch chạy ra, theo sau là người lái xe, Váp-du-sắc nghe thấy tiếng gọi, hấn dận thêm ga. Chiếc xe điên cuồng lao đi. Hai bóng người chạy theo mờ dần rồi chìm vào trong màn sương dày đặc.

Ma-nhút muốn hét lên điều gì đó. Nhưng nỗi sợ làm tiếng nó mắc lại trong cổ họng.

Tiếng phanh rít lên kin kít ở các đoạn đường vòng, chiếc xe nghiêng ngã làm cậu bé lộn vào đồng hồ trong thùng xe. Lúc sau máy nổ đều lại. Chiếc xe vận tải tăng tốc độ lao đi trên đường phố vắng vẻ.

Khi Ma-nhút trấn tĩnh lại, cậu quyết định nhảy xuống. Cậu đã lọt vào tình thế nguy hiểm. Nếu Váp-du-sắc biết gã đang chớ ai trong thùng xe, hẳn có thể đánh chết cậu ngay tại chỗ. Nghĩ vậy cậu bò lần về phía cuối thùng xe. Cậu thử nhòai người ra ngoài. Nhưng cứ mỗi lần thò chân ra thì chiếc xe lại bật xóc, nảy tung.

Cậu bé nắm chặt thành sau xe chờ đợi, hy vọng xe sẽ giảm tốc độ, hoặc dừng lại ở ngã phố nào đó.

Nhưng cậu bé đã thất vọng. Chiếc xe lao đi mỗi lúc một nhanh. Tấm bạt phủ nóc bay phàn phật. Máy móc không còn nổ đều nữa, mà gầm lên dữ dội. Những vạch sơn trên đường loang loáng chạy lùi về sau.

Đột nhiên chiếc xe đứng sừng lại. Cậu bé cùng với hòm hộp dồn cục vào sát thành xe phía đầu máy. Khi cậu bé chui ra khỏi đồng hồ thì xe đã chạy chậm lại, rồi rẽ vào một ngõ hẻm. Cậu nhảy vội về phía cuối thùng xe, đạp mạnh hai chân vào thành xe nhảy xuống...

Chân cậu bé tê dại đi khi chạm đất. Cậu lao đảo rồi ngã úp mặt xuống đất. Có một bóng đen phía trên người cậu. Bóng đen lớn dần, chồm hẳn lấy cậu. Một sức nặng đè lên người cậu bé. Cậu vùng vẫy. Lát sau cậu bé thoát khỏi vật đè ép mình. Cậu nhận ra đó là Cơ-rô-lê-vích.

- Bỏ ra! – Ma-nhút hét lên.

Từ đâu đó bên cạnh vang lên tiếng sáo mõm. Một người đàn ông to lớn bước vội tới. Chiếc áo sơ mi của hắn phanh tung cúc.

- Cái gì thế? – Hắn bực tức hỏi.

- Nó ở trong xe, ông chủ ạ. – Cơ-rô-lê-vích vừa giằng co với Pa-ra-gôn vừa trả lời.

Người kia chạy đến túm gáy Ma-nhút. Hắn đè giúi cậu xuống đất, rồi giật mạnh dựng cậu bé, lôi vào cổng.

- Ai đấy? – Một thằng nữa chạy theo hỏi Cơ-rô-lê-vích gọi là ông chủ dựng cậu bé vào chân tường.

- Mà làm gì ở đây, thằng nhãi? Tại sao mà đi đến đây? Nói! Không tao đập vỡ đầu bây giờ!

Ma-nhút chết lặng vì sợ. Cậu bé co dúm người, mắt nhắm nghiền lại chờ đợi cú đấm. Cậu nghe thấy tiếng hỗn hển của Váp-du-sắc anh:

- Mà ở đâu lọt vào đây, thằng khốn nạn?

Hàng loạt quả đấm liên tiếp bổ xuống đầu, vai, ngực cậu bé. Cậu rên rỉ, khụy đầu gối xuống. Lúc đó cậu thấy sức nặng của một cú đá vào bụng. Cậu thấy người nôn nao và ngất đi.

Khi tỉnh dậy, cậu thấy trong ánh đèn dầu có ba chiếc đầu đang cúi xuống nhìn nó: cái mặt đỏ đầy mồ hôi của gã chủ, cái mặt rộng của Cơ-rô-lê-vích, cái mặt đen đang tức tối của Váp-du-sắc anh.

- Hãy còn sống. – Lão chủ lên tiếng.

- Nó sẽ chẳng sao. – Rô-mếch Váp-du-sắc nói.

Đôi mắt Ma-nhút mở to, hoảng sợ. Đôi môi nó run run.

Rô-mếch lấy mũi giày thúc vào hông cậu bé.

- Đứng dậy! – Hăn hét.

Ma-nhút chống tay, nặng nhọc đứng lên. Váp-du-sắc anh túm lấy cổ cậu bé.

- Mà nhảy lên xe ở đâu? – Hăn lắc lắc cậu bé.

Đứa bé mở to đôi mắt sợ hãi, rồi im lặng.

- Nói! Không tao bóp cổ, - Rô-mếch tức tối gầm lên.

- Ở chỗ ông Lô-pô-tếch.

- Ai sai mà?

- Không ai sai...

- Tại sao?

Ma-nhút nhún vai. Trong cử chỉ này lộ sự mệt mỏi, kiệt quệ khiến Váp-du-sắc anh thả cậu bé ra. Hăn lấy tay quạt mồ hôi ở trán, rồi quay lại phía lão chủ.

- Làm gì với nó bây giờ?

Lão chủ nhìn cậu bé với đôi mắt hằn những tia máu.

- Cứ cho nó ngồi đấy. Có thể rồi nó hiểu đời.

Bọn kia đặt cậu bé vào chân tường. Chúng bỏ đi. Cánh cửa kẹt kẹt đóng lại. Ánh đèn lù mù vàng quạch lợt qua kẽ cửa, rồi cũng yếu dần, kéo dài ra, và biến mất. Cậu bé còn lại một mình. Cậu đứng tựa lưng vào tường. Đôi mắt cậu nhìn như cắm chặt vào khung cửa tối om. Xung quanh tối mù mịt. Hơi ẩm mốc xông lên. Ma-nhút quệt mãi. Những giọt nước mắt nóng, đẫm mang theo nỗi tủi nhục vô hạn lăn dài trên má cậu. Cậu cảm thấy vị mặn của nước mắt ở mép. Cậu nhắc đi nhắc lại như một cái máy: - Ngày mai có trận đấu... ngày mai có trận đấuThế là bọn nó lại đá thiếu mình.

3

Cả đêm, Ma-nhút ngồi ở hầm chứa đồ. Cậu bé cuộn gập người như con cún ốm và run rẩy vì lạnh. Giấc ngủ của cậu không ngon. Sáng ra cậu bị đánh thức dậy vì tiếng máy nổ. Cậu rùng mình, khắp người đau như, tê cóng. Cậu bé nghe nghóng. Một chiếc ô tô nào đó đang bò ra khỏi ngõ. Khi đã tỉnh hẳn, cậu nghĩ tới việc bọn cướp sẽ phá chiếc xe. Cậu đã hoàn toàn nhận ra mình đang ở tình trạng như thế nào.

Lúc đầu cậu muốn lao ra đập cửa đòi thả ra. Nhưng vừa dướn người, cậu thấy đau quặn ở bụng. Chỗ đó hôm qua Rô-mếch Váp-du-sắc đã đánh. Sự tinh táo đã hạ lệnh cho cậu ngồi nguyên chỗ cũ.

KHI cánh cửa mở ra, trong luồng ánh sáng đục ngầu từ trên cao rọi xuống. Cậu bé nhận ra người mở cửa là Cơ-rô-lê-vích .

- Pa-ra-gôn, mày ở đâu? – Váp-du-sắc em hỏi khe khẽ. Mắt nó chớp chớp vì không quen với bóng tối.

- Mày muốn gì? – Ma-nhút khô khan hỏi lại.

Cơ-rô-lê-vích lại gần chỗ cậu bé. Trên người nó có bộ com-lê mới. Thoang thoang mùi nước hoa rẻ tiền.

- Mày đã thấy chưa? – Cơ-rô-lê-vích nói có vẻ thương cảm. – Với lão chủ, cũng như với Rô-mếch không nên cứng cổ.

Ma-nhút thấy sự mềm mỏng trong lời thẳng kia. Cậu liền hỏi:

- Chúng nó sẽ làm gì tao?

- Đây, hôm nay có trận đấu của chúng ta...Tao thả mày...Để cho bọn nó khỏi nói là thua vì thiếu Pa-ra-gôn... Thẳng bọn mày phải có danh dự,

người bạn thân mến ạ. Chỉ có điều mà phải thề với ta là mà không để lộ một tí gì, hiểu chưa?

Ma-nhút sững sờ về điều nó vừa nghe. Cậu bé không nói một lời, chỉ gật đầu.

- Mà thế chứ?

- Tao thề.

- Bằng cái gì?

- Vì “ Nữ thần cá” của tao.

- Không đủ.

- Không ư?... Vì cái chết của tao...

- Được. – Đôi mắt đẹp của Cơ-rô-lê-vích ánh lên những tia kỳ dị, khó hiểu. – Mà nhớ đấy! Tao cũng mạo hiểm. Nếu mà họ biết tao thả mà ra, thì rồi tao ... cũng no đòn như mà hôm qua. Nhớ kỹ lấy. Mà thấy đấy, tao không phải như mà nghĩ. Còn bây giờ theo tao. – Nó kéo tay cậu bé.

- I-u-lếch! – Người nào đó gọi giật giọng. – Mà ở đâu?

Cơ-rô-lê-vích dựa lưng vào tường ẩm.

- Quay vào! – Nó nói thầm với Ma-nhút.

Từ trên những bậc thang cao hiện rõ đôi chân của ai đó.

- I-u-lếch!

- Cái gì? – Cơ-rô-lê-vích gắt hét lại. Giọng không được tự tin cho lắm.

- Mà tìm kiếm cái gì đó?

- Chẳng tìm gì... Đưa cho nó ít mì sợi. Từ hôm qua đến giờ nó chưa ăn gì.

Người ở trên không tin câu trả lời quanh co của Cơ-rô-lê-vích. Hai đứa trẻ thấy tiếng chân bước vội trên bậc thang. Ma-nhút quay vội trở lại, nấp sau cánh cửa. Qua khe cửa, nó nhìn thấy một gã đàn ông cao lớn.

- “ Lão chủ”, - Ma-nhút nghĩ.

Người vừa xuống có bộ mặt đỏ lựng tím lầy vai Cơ-rô-lê-vích.

- Mà quanh quần ở đây làm gì? – Gã hét. – Mà muốn ăn bạt tai hả? – Lão đẩy Cơ-rô-lê-vích ra khỏi hầm, khóa cửa lại.

Nỗi nuối tiếc xáo động trong tim Ma-nhút. Cậu bé nhìn qua khe hở theo bóng hai người. Lúc đầu cậu còn nhìn thấy nửa người, sau cậu chỉ còn thấy

chân, cuối cùng trong tầm mắt cậu chỉ còn lại những bậc thang trống rỗng, bẩn thỉu. Cậu bé tỳ trán vào cửa gỗ xù xì. Cậu thấy cô đơn như chỉ có mình cậu trên trái đất. Niềm hy vọng vừa cho phép cậu tin rằng chiều nay cậu sẽ đứng trên sân cạnh Pê-rê-ca, Ma-da-rô, I-gờ-nát và các bạn khác, bây giờ thành nỗi thất vọng đau đớn xót xa. Cậu bé không khóc. Nhưng cả người cậu rung lên.

- Tại sao lại như vậy? Tại sao?... – Cậu bé nhắc lại tuyệt vọng.

Cậu lê chân về góc hầm cũ, uốn người gập như con cún bị đòn, không ai đoán hoài đến. Cậu nhắm chặt mắt lại, nghĩ tới sân Ác-ri-cô-la. Xung quanh sân, bọn trẻ nhỏ đang chen lấn nhau. “ Xem kìa, đấy là Pa-ra-gôn. Chính cậu đã sút thủng lưới đội “ Truy kích” ba lần, - Bọn trẻ chỉ trỏ vào cậu. Rất cao trên bầu trời không mây lá quốc kỳ nửa trắng nửa đỏ tung bay. Cao hơn là đàn chim câu trắng đang bay về phía bờ sông Vi-xla. Trận đấu sắp bắt đầu. Tất cả mọi người đều có vẻ mặt nghiêm trang. Trọng tài trong bộ quần áo đen bước ra sân. Ông ta đưa còi lên miệng... rồi lấy hết sức thổi một hồi dài...

Đang chìm người trong giấc mơ, Ma-nhút tỉnh dậy. Cậu bé mở mắt. Đôi mắt cậu dừng lại ở vệt sáng trên tường. Một ý nghĩ táo bạo thoáng hiện trong đầu cậu bé. “ Có thể moi rộng khe tường, nạy gạch để chui ra?...” Cậu bé đứng dậy, trở nên vui vẻ.

- Cần phải thử! Cần phải thử! Nếu mà mình chuồn được ra thì hãy còn kịp trận đấu. – cậu thì thầm với mình.

Cậu bước lại gần khe hở xem xét. Khe hở rất hẹp, không thể cho bàn tay vào được. Nhưng bức tường xây bằng đá hộc không dày lắm. Cậu bé quay lại nhìn quanh khắp gian hầm. Thật đáng tiếc gian hầm ngoài chiếc thùng gỗ không còn vật gì khác. Bàn tay cậu bé chạm phải vòng đai sắt của thùng.

“ Có rồi, - Nó nghĩ, - chỉ cần lấy chiếc vòng đai ra khỏi thùng gập lại”.

Cậu bé dễ dàng tháo chiếc đai sắt. Sau một cái đập mạnh cái đai đã tụt ra khỏi thùng. Bằng cả sức người đè lên cậu bé gập vòng đai. Cậu đã có trong tay một đoạn sắt.

Bằng đoạn sắt đó cậu bé bắt đầu cạy vữa. Cậu làm vôi vàng, hấp tấp. Hòn đá gần khe nứt bị khoét hết vữa lung xung quanh. Vừa tới vụn để

dàng, hòn đá lung lay. Ma-nhút vẫn còn khoét tiếp lúc nữa. Sau đó cậu thử lôi hòn đá ra. Hòn đá thứ nhất rời khỏi tường. Bây giờ công việc đã dễ dàng hơn. Hòn đá thứ hai được cậu bé bẩy ra bằng đoạn sắt. Cậu bé làm việc nhanh hơn, hối hả hơn. Cậu chỉ nghĩ rằng các bạn đang chờ.

4

- V...à...o...à...o...à...o!- Tiếng reo hò vang lên từ mấy nghìn chiếc ngực, vọng đi khắp khu thể thao của học sinh đang ngập trong nắng.

“ Vào!” – Anh Xtê-pa-nếch nhắc lại khe khẽ. Anh nhú trán nhìn Pê-rê-ca đang nhặt bóng từ trong lưới ra.

Trước đó một lúc đội “ Cơn lốc” mở một cuộc tấn công chớp nhoáng. Tiền vệ cánh chạy vào giữa, đổi chỗ cho Cơ-rô-lê-vích. Cơ-rô-lê-vích lừa qua Mô-tin-xki rồi đưa bóng cho Skum-ba. Tay này vừa chạy vừa sút luôn. Cú sút bất ngờ làm cho Pê-rê-ca không kịp đưa tay ra. Đội “ Cơn lốc” dẫn điểm 1: 0

“ Cậu Mô-tin-xki yếu quá!” – Anh Xtê-pa-nếch nghĩ. – Vì cậu ấy mà thua quả này”. Anh đi lại gần đường biên, gọi cậu bé khá cao lớn.

- Phơ-răng-nếch chú xem xem chú là gì đấy? Kèm chặt lấy Váp-du-sắc.

Cậu bé chỉ gật đầu. Huấn luyện viên nhìn đồng hồ. Đã là phút hai mươi lăm. Còn năm phút nữa là giải lao. Anh lo âu nhìn ra sân. Bóng đã được đặt ở giữa sân. Ma-da-rô chuyền cho Pa-ra-đốp-xki. Tiền vệ này tạt cho Pa-ôn-ca. Cậu này dẫn bóng về phía khung thành đối phương.

Khán giả lại hét đến điếc tai:

- “ Nữ thần cá” lên đi! “ Nữ thần cá” gôn!

Pa-ôn-ca lắc lư trên đôi chân dài khăng khiu của mình. Cậu bé xoay người vượt qua đôi thủ thứ nhất, rồi đổi hướng chạy vòng qua đối thủ thứ hai, bóng được chuyền cho Côn-pích. Cậu này đã thay chỗ Pa-ra-gôn ở cánh trái. Ô-lêhc nhỏ bé nhận được bóng. Nhưng ngay lúc đó một hậu vệ cao lớn của đội “ Cơn lốc” chạy đến. Hai đứa trẻ xô ập vào nhau. Côn-pích bật ra như quả bóng.

- Hừm! – Huấn luyện viên Xtê-pa-nếch thở dài. – Nếu mà ở đó là Pa-ra-gôn thì tình thế đã khác hẳn.

Chỉ nghĩ tới Ma-nhút là anh lại thấy lo lắng. Chiều qua, khi bác Lô-pô-tếch về, huấn luyện viên đã báo với đồn công an về cậu bé. Anh còn hy vọng Ma-nhút về vào buổi sáng. Nhưng cho đến giờ vẫn chưa thấy tăm hơi của cậu bé. Bọn trẻ cũng bức bối khó chịu. Không có gì lạ. – Chúng thi đấu thiếu cầu thủ khá nhất. Việc đó ảnh hưởng đến phong độ đá của toàn đội. Bọn trẻ đá rời rạc. May là đến giờ chúng mới thua có một quả. Suốt cả thời gian “ Cơn lốc” có ưu thế tuyệt đối. Kết quả trận đấu như vậy là nhờ tài năng của Pê-rê-ca. Cậu bé đã mấy lần cứu những bàn thua trông thấy.

Đội “ Cơn lốc” tấn công liên tục, Skum-ba mở cuộc tấn công cá nhân. Cái đầu tóc vàng của nó thấp thoáng trong đám cầu thủ. Thăng bé dễ dàng lướt qua các đối thủ. Khi tới gần vòng cấm địa, nó tạt bóng cho Cơ-rô-lê-vích đang chạy tới. Tay này sút nhanh như chớp...

Anh Xtê-pa-nếch nhắm mắt lại. Anh tin chắc rằng bóng lại cuộn vào lưới. Nhưng ... lần này bàn thắng không có. Pê-rê-ca đã kịp đấm phá bóng ra. “ Cơn lốc” lại mở cuộc tấn công mới.

- Không đứng một chỗ, các chú! – Huấn luyện viên gọi. – Kèm chặt! Một kèm một! Lùi về nhà! Lùi về!

Là cầu thủ có kinh nghiệm, anh biết lúc này chỉ có thể cứu vớt bằng cách “ đổ bê tông” trước gôn. Hãy cứ để cho đối phương mệt nhòai đi. Hãy cứ để cho đội nhà tự trấn tĩnh lại. Sang hiệp hai có thể tình thế sẽ thay đổi...

Khi trọng tài báo hiệu hết hiệp một, anh thở nhẹ ra.

“ Vậy là hiệp đầu 0:1” – Anh nghĩ.

Bọn trẻ lạng lẽ đi về phía gốc cây, nơi chúng để quần áo.

Pê-rê-ca ngồi xuống cạnh gốc cây đầu tiên. Cậu bé tựa vào cây, tay vò chiếc mũ bức bối.

- Đá với đấm như khi... - cậu bé cáu bẳn nói. – Người ta đứng ở gôn và không biết có hậu vệ hay không!

Phơ-răng-nếch dang tay.

- Nếu mà cậu khá hơn thì lên thay tớ. Hàng tiền vệ phải lùi về cơ mà. Một mình tớ không thể ngăn được cả cuộc tấn công.

- Cậu đá chán bỏ cha đi ấy. – I-gờ-nát xen vào. – Lại còn nói gì ai.

Mô-tin-xki nhăn nhó:

- Còn các cậu lẽ ra phải sút thì lại cú đũa với bóng! Cho hàng tiền đạo vào sọt rác được. – Cậu bé tức bực, mở bật tung nút chai xi-rô.

- Các cậu bình tĩnh nào! – Ma-da-rô quát các bạn. – TRận đấu chưa hoàn toàn thua mà các cậu đã kêu ca.

- Chưa...chưa.... – Pê-rê-ca nhại. – Nhưng chúng hoàn toàn muốn làm gì cũng được ...

- Nếu mà không có Pê-rê-ca thì lưới đã bục ba chỗ rồi. – Cơ-rích Xlô-nết-xki nhận xét.

- Và nói chung thì ...- Pa-ôn ca chen vào câu chuyện. Cậu bé thường ít tranh luận, nên cậu ta vấp ngay ở nửa câu.

- Nói chung cái gì? – Mê-tếch Gra-lép-xki phá lên cười. – Có thể tốt hơn là nói riêng.

Pa-ôn-ca đỏ mặt. Đôi mắt xanh lơ của cậu bé sụp xuống.

- Nói chung tất cả chẳng ra đếch gì cả! – Cậu bé phát cáu.

Anh Xtê-pa-nếch đi vào giữa đám trẻ. Anh nghiêm giọng.

- Các chú thân mến, - anh nói. – Anh xin các chú đừng cãi nhau nữa. TRận đấu chưa kết thúc cơ mà. Cần phải ngẩng cao đầu. Còn có thể gỡ được.

- Ôi dào! – Thủ môn bé nhỏ ngắt lời anh. – Nếu mà có Pa-ra-gôn ... - đột nhiên cậu bé bật im. Đằng sau vòng vây khán giả cậu bé nhìn thấy thân hình quen thuộc. Pê-rê-ca nhón gót, mồm há hốc, Pa-ra-gôn hay không phải Pa-ra-gôn? Cậu bé đang đi lại gần, trông hao hao như anh bạn vui tính ở “Tổ chim câu”. Chỉ có khác là khuôn mặt này đầy vết tím bầm, dính đất cát lem luốc.

- Pa-ra-gô...ôn! – Pê-rê-ca hét toáng lên sung sướng, rẽ đám người lao ra đón bạn.

Quanh cảnh cuộc gặp gỡ bất ngờ đến mức tất cả như bị chôn chân tại chỗ. Thủ môn bé nhỏ ôm chặt lấy cổ cậu.

- Cậu đã tới, người an hem ạ! Cậu đã về! Chúng tớ nghĩ là xong đời cậu rồi. Pa-ra-gôn yêu quý, cậu hãy còn sống. Cậu đã về! – Cậu bé Pê-rê-ca gào thét hân hoan.

Bây giờ bọn trẻ mới túm tụm vây quanh tiền vệ trái. Chúng ngạc nhiên, vui mừng, và hỏi bạn dồn dập:

- Cậu ở đâu? Cái gì đã xảy ra? Sao nom cậu thảm hại vậy?

Ma-nhút đứng ở giữa. Đôi mắt đầy nước mắt nhìn khắp lượt. Cậu bé như không tin rằng mình đã lại ở giữa các bạn. Khi nhìn thấy huấn luyện viên, cậu bé cười thảm thương, và hỏi:

- Anh Va-xếch, em có thể đá không?

Anh Xtê-pa-nếch kéo cậu lại gần mình.

- Ôi, chú em, chú em, anh biết làm gì với chú bây giờ?!... – Đặt tay lên vai cậu bé, mắt nhìn thẳng vào mắt nó, anh tiếp: - Chú ở đâu về? – Giọng anh kéo dài.

Ma-nhút cúi mặt:

- Em không thể nói được. – Cậu bé khẽ ập úng.

- Chú hãy cho anh biết một điều. Có phải chú dẫn lũ người đó tới chỗ bác Lô-pô-tếch?

- Không phải em. – Cậu bé nói giọng cứng rắn, vững vàng.

- Anh tin chú, - huấn luyện viên mỉm cười. Lúc này anh trút bỏ được điều lo âu bấy lâu nay. – Được rồi. Thay quần áo đi. Hiệp hai sắp bắt đầu rồi.

5

“Cơn lốc” dẫn điểm 1: 0 ...” Cơn lốc” dẫn điểm...”

Ý nghĩ này giờ đây day dứt Ma-nhút. Khi ra sân, cậu đã quên mọi chuyện về chiếc xe bị mất cắp, về lời thề, về cú đá vào bụng của Rô-mếch Váp-du-sắc, ngay cả về những đau đớn mỗi khi cậu cử động mạnh. Cậu chỉ còn nghĩ đến trận đấu.

Cơ-rô-lê-vichs nhìn thấy cậu trên sân. Thăng kia sững người. Bị bất ngờ, nó buồn thõng tay, gọi hỏi Ma-nhút:

- Mà từ đâu đến?

Ma-nhút không trả lời. Cậu chỉ nhún vai. Hiệp hai đã bắt đầu. Từ khán đài vang lên:

- “Cơn lốc” ! “Cơn lốc” ! “Cơn lốc” !

Và như tiếng vọng từ phía đối diện của sân :

- “ Nữ thần cá” ! “ Nữ thần cá” !

Không khí trên sân cỏ sôi nổi hẳn lên. Hai mươi hai cầu thủ lao vào cuộc chiến đấu. Quả bóng vàng lăn tròn trên cỏ lồi kéo về phía mình sự chú ý của hàng nghìn đôi mắt.

Pa-ra-gôn lùi dọc theo đường biên, chăm chú theo dõi bóng. Cuộc tấn công của “ Cơn lốc:” đang dồn về phía khung thành của Pê-rê-ca. Trước khung thành đầy các cầu thủ. Quả bóng len lỏi giữa chân các cầu thủ. Cái áo vàng bay vút ra. Thủ môn bé nhỏ đã cướp bóng ngay trước mũi giày của Skum-ba.

Pê-rê-ca phát bóng. Quả bóng bay rất cao rồi rơi xuống gần Pa-ra-gôn. Cậu bé giữ bóng lại, rồi rê đi. Những cử động của cậu bé rất thuần thục, nhanh nhẹn. Cậu xoay người lừa đối thủ, mắt vẫn nhìn về phía khung thành đối phương. Những chiếc áo trắng, áo xanh đua nhau chạy về phía đó. Vừa chạy Pa-ra-gôn vừa tạt bóng cho Ma-da-rô gây đầu, bóng đổi hướng bay rơi ngay sát chân I-gờ-nát. Tiền vệ phải sút ngay lập tức. Bóng khê cọt vào xà ngang vọt ra ngoài biên.

“ Thế là tốt rồi – Ma-nhút nghĩ rồi lùi lại vị trí của mình. – Vài lần như vậy thì có thể gỡ hòa được” .

“ Cơn lốc” mở cuộc tấn công mới. Bây giờ Cơ-rô-lê-vích tỏ rõ khả năng kỹ thuật của nó. Nhận được bóng từ hậu vệ, nó rê đi. Cứ tưởng như quả bóng đã dính vào đôi chân đang di chuyển nhịp nhàng của nó. Quả bóng tuân theo mỗi cử động của đứa bé lăn về phía khung thành đối phương. Váp-du-sắc vượt qua hai cầu thủ. Nó nhẹ nhàng, kín đáo chuyền bóng cho Skum-ba. Tay này sút luôn... Pê-rê-ca lao ra như con mèo. Trong giây cuối cùng cậu bé phá bóng ra biên ngang.

“ Sẽ lại có Coóc-ne”,- Pa-ra-gôn nghĩ.

Tiền vệ trái của đội “ Cơn lốc” đặt bóng ở góc sân, lại lấy đà. Bóng được đá vào vòng cấm địa. Các cầu thủ đua nhau nhảy lên đón bóng. Bóng rơi xuống, Cơ-rô-lê-vích nhảy tới như con cọt nó sút từ vô-lêi.

Lại biên!

Pa-ra-gôn giậm chân xuống cỏ. Cậu bé lo lắng về vòng vây của “ Cơ-lốc” ở trước gôn “ Nữ thần cá”.

- Bình tĩnh. – Cậu gọi các bạn. – Đá chứ không đứng! Kèm chặt!

Không có thời gian để nói nữa. Lúc này Cơ-rích Xlô-nết-xki nhận bóng của hậu vệ. Cậu bé chuyển dài sang cánh trái. Ma-nhút đón bóng từ trên cao. Cậu giữ bóng lại rồi dẫn đi. Ngay trước mặt, cậu thấy đối thủ áo xanh. Cậu xoay người lừa nhanh qua. Đối hướng chạy, cậu lao hết sức về phía khung thành đối phương. Phía trước thấp thoáng chân ai đó. Quả bóng lăn nhanh. Ma-nhút thở gấp, trước khung thành cậu nhìn thấy thru môn đang chạy ra phía mình. Bằng má chân Ma-nhút nhẹ nhàng đổi chiều đi của bóng. Bóng được tạt vào trung lộ. Thoáng trong mắt Ma-nhút chiếc áo đen của I-gờ-nát và lưới gôn rung lên.

- Vào ... vào ... vào! – Tiếng reo hò phấn khởi âm vang.

Ma-nhút giơ cao hai tay, vẫy vẫy. Cậu bé gào lên:

- 1:1 rồi... Hòa rồi !

Cậu nhào vào giữa hai cánh tay của I-gờ-nát. Cậu bé này cười hân hoan.

- Nhưng mà cậu đã đặt bóng rất tuyệt cho tớ! Cảm ơn cậu, Pa-ra-gôn.

Ma-da-rô chạy tới.

- Rất tuyệt! – Cậu bé la lên. – Chúng mình cứ đá thế này nhé. Chúng ta sẽ thắng!

- Đừng có vội. Cậu lái sắp sửa gỡ mồm! – I-gờ-nát quát át bạn đi. Nó rất mê tín, lo sợ cho kết quả trận đấu.

Sau khi gỡ hòa, bọn trẻ đội “ Nữ thần cá” liên tiếp tổ chức các đợt tấn công mới. Bàn thắng gỡ hòa đã làm chúng tin vào sức mình. Bấy giờ cả đội hiệp đồng rất tốt. Quả bóng tuân theo các cử động chính xác, chạy từ chân đứa này sang chân đứa khác.

Pa-ra-gôn lẫn lộn giữa đám cầu thủ, Cậu như hóa hai, hóa ba. Trong đầu cậu bé một ý nghĩ được nhắc đi nhắc lại: “ Sút một quả nữa! Chỉ một quả nữa...”

Cậu bé nhận được bóng do Pa-ôn-ca chuyển cho, liền đánh đầu đẩy tới I-gờ-nát. I-gờ-nát nhanh nhẹn dẫn bóng ra sát biên dọc. Cậu này kéo về phía mình hai đối thủ, lừa qua chúng và tạt vào trung lộ. Từ đám cầu thủ, Ma-

nhút bật lên đánh đầu. Thủ môn lao ra tuyệt vọng. Bóng chỉ lướt qua đầu ngón tay đấu thủ này. Lần nữa lưới lại rung lên.

Ma-nhút vấp ngã. Nằm trên cỏ, cậu bé nhìn về phía trọng tài.

- Vào rồi! – Đám đông la hét.

“ Vào rồi” – ý nghĩ hân hoan hiện lên trong đầu cậu bé. Cùng lúc đó cậu nhìn thấy trọng tài xua tay.

- Việt vị ! – Lời trọng tài đập vào tai nó.

Cậu bé vùng đứng dậy, chạy lại gần trọng tài.

- Thừa trọng tài! Như tôi yêu quý bà cô Phơ-răng-na, không hề có việt vị.

Trọng tài cương quyết chỉ chỗ cho đội “ Cơn lốc” đá phạt.

- Thừa trọng tài... - Ma-nhút lấp bắp thất vọng.

- Thôi, cậu! – Cậu bé nghe thấy tiếng Ma-da-rô. Giọng của đội trưởng cũng không kém thất vọng. – Thôi, trọng tài nhìn rõ hơn cậu.

Những tiếng la ó phản đối của khán giả vang lên. Một giọng cao, kéo dài lạnh lốt.

- Trọng tài là cái ủng! Cái ...ủ...n...g!

Trọng tài không để ý những khán giả bất trị đó. Ông ra hiệu bằng hồi còi. Trận đấu tiếp tục.

- Thề với cậu là không có việt vị. – Pa-ra-gôn thất vọng nói với I-gờ-nát. Cả hai đang lùi về phía khung thành của mình. Bây giờ Skum-ba nhận được bóng từ giữa sân. Nó lại mở cuộc tấn công cá nhân. Thân hình to, chắc của nó len lỏi giữa các cầu thủ. Nó đã tới gần khung thành. Pê-rê-ca đang lom khom theo dõi đối phương qua khe chân các cầu thủ. Bất ngờ cậu bé lao ra lăn xả vào chân Skum-ba. Hai bàn tay thủ môn cùng lúc với giày của đối phương chạm vào bóng. Tiếng bóng kêu bụp, khô, gọn.

Cả hai cầu thủ xô vào nhau, cuộn tròn lại lăn lông lốc. Quả bóng từ từ lăn về phía khung thành .

- Vào! – Ma-nhút lắc đầu, kêu lên đau khổ.

Nhưng đúng lúc này Ca-đếch PI-gơ-lô như từ dưới đất chui lên, văng người lấy chân khều bóng từ ngay vạch gôn ra ngoài.

- Vào rồi ! – Cơ-rô-lê-vích chạy lại phía trọng tài gào ầm ỹ.

Trọng tài đưa tay ra trước mặt như muốn tự vệ trước hành động dữ dội của Cơ-rô-lê-vích.

- Vào rồi ! – Bọn bạn Cơ-rô-lê-vích ủng hộ nó.

- Chưa vào! – Trọng tài bình tĩnh nói.

- Đây là sự lừa gạt. – Cơ-rô-lê-vích hét lớn.

Trọng tài giơ ngón tay tỏ dọa nó:

- Tôi còn nghe thấy lần nữa thì cậu sẽ ra khỏi sân.

Cơ-rô-lê-vích cắn môi. Đôi mắt đẹp của nó hằn học, tức giận. Nó muốn văng ra một câu gì đó. Nhưng Skum-ba chạy tới kéo nó sang cạnh.

Trận đấu tiếp tục, ngày càng căng thẳng, ác liệt. Tỷ số vẫn không thay đổi. Cả hai đội đều muốn bằng mọi giá ghi bàn thắng. Trận đấu rất căng. Không nhân nhượng. Trong khi đó thời gian hi đấu đã sắp hết. Những tiếng hò hét của khán giả mỗi lúc một to. Khán giả chia thành hai phe cổ vũ hai đội. Xung quanh sân náo nhiệt, rung động. Mấy nghìn người đang bị trận đấu thu hút, lôi cuốn.

Ông Sô-ren-ca len qua hàng rào của bọn trẻ ở cạnh đường biên. Ông lấy mũ cói vẫy khoảng lia lịa. Từ lồng ngực to, rộng của ông vang lên:

- Oï Pa-ra-gôn ! Hãy cho chúng thấy chú biết những gì.

Ma-nhút đang ở cạnh bóng. Nghe thấy lời gọi, cậu lao lên như bay lên trước. Lách qua bức tường cầu thủ, cậu chuyền bóng cho Ma-da-rô. Cậu bé này sút... Khán giả lặng im. Bóng vọt qua đầu thủ môn đang chạy ra và ... bật vào xà ngang.

Ngay lập tức Pa-ôn-ca giữ được bóng. Cậu bé đứng tâng bóng bằng trán một hồi. Hai đối thủ chạy tới. Pa-ôn-ca lao lên trước giữa hai đối thủ. Thoát khỏi sự bám riết của đối phương, Pa-ôn-ca tạt bóng ra cánh trái. Pa-ra-gôn sút từ vô-lê...

- Ủi...ùi...ùi...! Mấy nghìn khán giả xuýt xoa.

Quả bóng cọt sượt vào chân cột gôn, ra ngoài.

Ông Sô-ren-ca rên rỉ vì tiếc. Lấy mùi xoa lau mắt, ông nói thầm với chính mình.

- Cú sút tuyệt!...Cú sút tuyệt...Chỉ lệch đi vài li...

- Các chú nhỏ, chỉ còn ba phút! – Anh Xtê-pa-nếch gọi lũ trẻ. Anh chạy dọc đường biên nhắc lại giọng sốt ruột: - Ba phút...

Pa-ra-gôn đã nghe thấy: “ Còn ba phút, - Cậu bé nhắc lại trong đầu. Cậu cũng đã hiểu ý của huấn luyện viên. Nếu bây giờ tỷ số không đổi thì sẽ phải đấu thêm giờ. Khi đó “ Cơ lốc” có thể thắng.

Pê-rê-ca phát bóng! Cơ-rích Xlô-nết-xki nhận bóng. Cậu bé bình tĩnh dẫn bóng đi. Rồi chuyền cho Pa-ôn-ca. Cậu bé này lại biểu diễn nghệ thuật tâng bóng. Khi đã vượt qua tiền vệ đối phương cậu bé chuyền bóng cho I-gờ-nát. I-gờ-nát la đi. Vừa chạt cậu vừa tạt bóng cho Ma-nhút.

- Sút đi! – Khán đài xanh âm vang thúc giục.

Pa-ra-gôn đã rất mệt. Cậu bé lao đảo trên đôi chân. Trước mặt cậu như có màn sương mù. Tất cả như mờ ảo. Cậu bé thấy đau trong mỗi cử động. Nhưng khi thấy bóng trước mặt, cậu bé dồn hết sức lực còn lại, xông tới. Ai đó chạy cạnh cậu, người đó cũng thờ hồn hển. Một chiếc áo màu xanh muốn cản đường Ma-nhút...Cậu bé lừa vượt qua...Cậu vượt đối thủ nữa, và sút bóng rất căng về phía gôn...Cùng lúc, có ai đó ngáng chân cậu. Ma-nhút ngã, người kéo lê trên cỏ. Cậu dừng lại trên vạch gôn.

Trong tai cậu vang tiếng la hét của khán giả. Trong mắt cậu những đốm sáng tròn màu đỏ, đen đua nhau nhảy nhót. Thủ môn đối phương nằm úp sấp xuống cỏ trong khung thành. Quả bóng vàng đã nằm im ở sát chân lưới.

“ Vào rồi”. – Ma-nhút nghĩ.

- Gôn! Gôn! – Cậu bé nghe thấy tiếng reo hò hân hoan của đồng đội.

Cậu nặng nhọc bò dậy. Cậu dừng lặng vì hạnh phúc bất ngờ. Màu xanh của sân cỏ, bầu trời xanh thẳm, khán đài nhiều màu sắc, áo trắng của đồng đội. – Tất cả quay tròn trước mắt cậu bé. Cậu như đang đứng giữa một chiếc đu quay lớn.

I-gờ-nát và Ma-da-rô chạy ủa tới ôm lấy cổ bạn.

- Tuyệt vời! Pa-ra-gôn! Hoan hô cậu!

Cậu bé nghe thấy giọng hồ hển của đồng đội. Nếu mà không có các bạn giữ thì cậu lại ngã phịch xuống đất. Ở phía ngoài đường biên, cậu nhìn thấy anh Xtê-pa-nếch. Anh cũng đang vẫy cậu. Xa hơn, ở giữa đám đông đang chen lấn xô đẩy, cậu thấy chiếc mũ cói trắng của ông Sô-ren-ca.

Nước mắt trào ra. Cậu bé không thể nói được câu nào.

Hồi còi dài của trọng tài vang lên báo hiệu hết giờ. Ma-nhút đứng không nhúc nhích. Khuôn mặt cậu nhòe nhoẹt nước mắt.

Bức tường nhiều màu của khán giả ùa vỡ. Bọn trẻ khu Vô-la chen nhau chạy vào sân. Chúng chạy tới đón những người mình hâm mộ. Chúng vừa chạy, vừa la hò inh ỏi, phấn chấn. Ông thợ cắt tóc vùng vẫy, chen lấn không để cho bọn trẻ con chạy lên trước. Kéo cậu bé áp vào chiếc bụng phệ của mình, ông vỗ lưng nó, hỗn hển.

- Bác biết mà, bác biết là các cháu sẽ thắng...Lũ “chim câu” của ta... Bác biết là cháu sẽ ghi bàn thắng quyết định...Cháu đã không phụ lòng tin của ta.

Ông thợ chỉ kịp nói vậy. Đám đông khán giả đang hân hoan, mừng rỡ với thắng lợi, giật Pa-ra-gôn ra khỏi vòng tay ông thợ. Pa-ra-gôn được nâng bổng trên tay khán giả. Miệng hò la vang dậy. Các cầu thủ khác của “Nữ thần cá” : Ma-da-rô, Pê-rê-ca, Pa-ôn-ca... cũng bị nâng bổng. Các “Ngôi sao” trên sân cỏ, những nhân vật chính của trận đấu trôi đi trên biển đầu người. Ma-nhút dang hai tay. Cậu cười chia vui cùng đám trẻ đang khiêng cậu về gốc cây, nơi nghỉ của cả đội.

Đây là ngày vui lớn của bọn trẻ “Tổ chim câu”. Những cậu bé dũng cảm, thường bị coi là bọn nhãi nhép, đã thắng lũ “Chim trĩ”. Các cầu thủ nhỏ bé khu Vô-la sẽ còn nói nhiều về trận đấu này. Không một cầu thủ nào của “Nữ thần cá” sẽ quên trận đấu này.

Những ý nghĩ đó in đậm trong đầu Pa-ra-gôn.

Bỗng khuôn mặt hào hứng, sung sướng của Ma-nhút thừ ra. Cơ-rô-lê-vích đang đứng dựa vào gốc cây cạnh đó. Đôi mắt nó thần thờ nhìn cuộc diễu hành của những người chiến thắng. Ma-nhút hiểu rằng thắng kia muốn gặp cậu.

Ngay sau khi thoát khỏi vòng tay của khán giả, cậu tự đến gần Váp-du-sắc em. Thắng này nghiêng người, thì thầm.

- Mà nói lộ ra phải không?

- Không.

- Không nói láo đấy chứ?

- À sao? Mà muốn gì?

- Không. Chỉ có... công an tóm cổ thằng thọt ở phố Ma-ri-môm rồi.

- Thằng nào?

- Thằng có nhà làm nơi giấu xe. Rô-mếch tìm mà đẩy. Trốn đi! Hắn mà thấy mà thì nó bẻ gãy hết xương người mà...

Ma-nhút tái mặt. Cậu chờ dẫn nhìn Cơ-rô-lê-vích hồi lâu. Cậu quay lại gốc cây vợ vùi quần áo của mình, cuộn tròn lại, rồi lách qua hàng râm bụt ngăn sân bóng đá với sân quần vợt. Đi được một đoạn cậu nghe thấy từ sau lưng tiếng anh Xtê-pa-nếch.

- Pa-ra-gôn, Pa-ra-gôn đợi anh!

Cậu bé không quay lại. Cậu càng lẩn sâu vào giữa bụi cây.

Chương tám

ĐÒN BÁO THÙ CUỐI CÙNG CỦA “ CƠN LỐC”- TÍNH MẠNG TIỀN VỆ TRÁI TREO TRÊN SỢI TÓC- “ NỮ THẦN CÁ” ĐOẠT NGÔI VÔ ĐỊCH- “CƠN LỐC HÃY TRỞ VỀ VỚI BÓNG ĐÁ CHÂN CHÍNH”

1

Khi bước vào cổng nhà, cậu bé thấy giữa đồng gạch đỏ bên kia đường có bóng người. Cậu dao động. Cậu đứng lại, không biết nên vào “ Tổ chim câu”, hay đi đoạn nữa xem có thật có người dõi theo mình không. Cậu nghĩ ra rằng trong “ Tổ chim câu” có nhiều lối ra vào người ngoài không thể biết hết được. Ví như theo cầu thang phụ, cậu vẫn có thể ra phố.

Cậu bé nhìn ang bên kia đường lần nữa: không thấy gì cả. “ Mình tưởng tượng vậy, chú có ai đâu”, - Bước vào cổng cậu nghĩ vậy. Ngõ nhà vắng vẻ. Một chú chó vô chủ đang sục mõm vào đồng rác. Nhìn thấy cậu bé, chú chó cụp đuôi, nhe răng gừ gừ mấy tiếng rồi chạy mất.

Từ nhà Pê-khô-vắc vang ra tiếng đàn phong cầm. Một giọng lè nhè đang ê a hát. “ Chắc là ông Pê-khô-vắc lại “ thông họng” rồi”. – Cậu bé nghĩ. Cậu bước lên gác. Từ tầng hai ánh đèn le lói rọi xuống.

Ma-nhút nghiêng ngó xem xét, cậu chột rùng mình. Hình như có ai chạy ép sát tường. Cậu đứng im, sợ sệt, nghe ngóng. Những bước chân của ai đó nhẹ vọt lên. Trong luồng ánh sáng mờ đục, cậu thấy một bóng người.

Cậu bé vùng chạy. Cùng lúc cậu nghe thấy tiếng Rô-mếch Váp-du-sắc:

- Đừng sợ! Đợi tao bảo cái này!

Tiếng nói đã thúc cậu bé chạy nhanh hơn, nhảy vọt qua hai, ba bậc thang một lúc. Từ sau lưng cậu vẫn nghe thấy tiếng chân bước gấp, cùng tiếng thở hổn hển của Rô-mếch.

Lên đến tầng hai cậu bé quay lại. Rô-mếch Váp-du-sắc đã leo đến giữa cầu thang. Gã bước lại gần cậu. Cậu lao đi, tay vớ được một thanh sắt. Lấy

hết sức cậ nện vào khung sắt gỉ của thang máy. Hành lang vắng vẻ, tối tăm như dao động, bừng thức bởi tiếng sắt kêu vang.

- Mà làm gì đấy? – Tiếng kêu ngạc nhiên của Váp-du-sắc làm cậu bé giật mình, chạy tiếp đến chân cầu thang lên tầng trên. Như có tiếng cửa mở ở tầng hai.

- Pê-rê-ca! Pê-rê-ca!- Cậu bé gào lên.

Lúc này Váp-du-sắc đã tóm được tay áo Ma-nhút. Cậu bé vùng vẫy, giãy giụa. Chiếc áo cũ rách toang. Cánh tay áo ở lại trong ta Rô-mếch, Ma-nhút nhảy vài bước lên tầng trên. Cậu lao tới cửa nhà mình. Hai tay đấm thình thịch vào cánh cửa. Chỉ có những tiếng vọng trả lời cậu. Cửa vẫn đóng im ỉm.

- Cô ơi!... – Không ai trả lời tiếng kêu gào sợ hãi của cậu. Sau lưng cậu đã có tiếng chân người. Bóng người Váp-du-sắc hiện ra trong bóng tối tù mù của hành lang.

“ Phải trốn theo đường thang nách”. – Ý nghĩ thoáng qua, cậu bé chạy ra đầu hành lang nơi có cầu thang phụ. Chiếc cầu thang này đã bị sập gục xuống tầng dưới. Ma-nhút còn nhớ lối xuống. Tay cậu nắm lấy viên gạch trôi ra ở bức tường đổ, chân thả thõng quờ quạng tìm chỗ đặt. Chân cậu đã chạm vào viên gạch dưới thấp. Cùng lúc bóng người Váp-du-sắc trù lên cậu.

- Mà làm gì đấy? – Cậu bé nghe tiếng nói, thở hỗn hển.

Cậu giật mình, ngã ngửa người ra sau. Đôi tay chơi với tìm chỗ nắm, nhưng không tìm thấy. Hai cánh tay quay cuồng tuyệt vọng. Như tảng gạch cậu bé rơi rầm xuống tầng dưới.

2

Hành lang bệnh viện trống trải, sáng màu sạch sẽ. Trên chiếc ghế dài có năm người ngồi: anh Xtê-pa-nếch, bác Lô-pô-tếch, và ba đứa bé từ “ Tổ chim câu” – Pê-rê-ca, Ma-da-rô, Pa-ôn-ca. Tất cả chăm chú nhìn vào cánh cửa trắng đối diện. Im lặng. Khi cánh cửa khẽ mở, tất cả nhất loạt đứng dậy.

Một bác sĩ trong áo bờ-lu trắng đi lại gần.

- Thưa bác sĩ. – Anh Xtê-pa-nếch nói khẽ. Trong hai tiếng đó chứa đầy lo âu, cùng niềm hy vọng.

Người bác sĩ nhìn huấ luyện viên bằng con mắt mệt mỏi.

- Tình hình khá nguy kịch. – Ông nói nhỏ, chậm. – Cậu bé vẫn chưa tỉnh lại.

Huấn luyện viên tái mặt.

- Thưa bác sĩ... bác sĩ hãy cứu lấy đứa trẻ. – Anh thì thầm.

Bác sĩ khẽ nhún vai:

- Chúng tôi sẽ làm tất cả những gì có thể.

Những tiếng nói cuối cùng của bác sĩ bị chìm vào trong tiếng nước nở: Pê-rê-ca bé nhỏ úp mũ vào mặt, òa khóc nước nở dữ dội. Đôi vai nhỏ của cậu rung lên.

Người bác sĩ bước lại gần cậu bé. Đặt bàn tay trắng thon của mình lên vai cậu, ông nói giọng xúc động.

- Đừng khóc, chú nhỏ. Các bác sẽ làm hết sức mình...

Cậu bé quay lại. Trên khuôn mặt đầy tàn nhang của cậu đầm đìa nước mắt.

- Bác sĩ ơi... - Cậu bé nước nở mạnh hơn. – Bác sĩ hãy cứu lấy bạn ấy. Đây là người bạn tốt nhất của chúng cháu...

Bàn tay trắng trẻo của bác sĩ vuốt ve khuôn mặt đầy tàn nhang của cậu bé.

- Được...được...nín đi...nín đi, chú nhỏ của tôi.

Khi người bác sĩ đi rồi, tất cả im lặng ngời xuống ghế. Bác Lô-pô-tếch xốc tay vào mớ tóc bù xù của mình. Bác thở dài nẫu ruột.

- Trời đất...thằng bé lúc nào cũng nhanh nhẹn như con sóc.

Huấn luyện viên cắn môi:

- Thế mà chúng mình đã nghi nó.

- Cậu bé dũng cảm. – Bác Lô-pô-tếch thì thầm. – Nó muốn cứu chiếc xe tải. Tôi mới biết tất cả ở đồn. Họ gọi tôi đến. Họ hỏi cậu bé nào đã nhảy lên xe và đi theo bọn kia. Tôi chẳng biết nói sao. Tôi chỉ nói: đây là Pa-ra-gôn.

- Bọn kia nghĩ là cậu bé đã nói...

- Cậu bé chưa nói, nhưng vì có cậu bé mà bọn kia tẩu tán vội. Chúng đã để lộ. Công an theo dấu vết tìm ra bọn nó. Họ còn đang tìm bắt hết. – Bác thợ máy nắm chặt bàn tay, nghiêng răng. – Hừ, tôi mà bắt được bọn chúng. Một thằng bé như vậy mà chúng định...

Pê-rê-ca nhìn nắm tay bác Lô-pô-tếch. Nếu mà cậu khỏe như bác thợ, nếu mà cậu có nắm tay như của bác thợ thì cậu đã không để cho Rô-mếch Váp-du-sắc chạy thoát.

Huấn luyện viên thì thầm với bác thợ máy.

- Bác Lô-pô-tếch à. Thật là phí khi để cho bọn trẻ lêu lổng, không có đoàn thể, tổ chức... Tôi đã nói chuyện với chủ nhiệm bộ môn bóng đá của “Pô-lô-nha” ...”Pô-lô-nha” sẽ nhận phụ trách bọn trẻ.

- “Nữ thần cá” ?

- Vâng.

- Tốt đấy. Nhưng chỉ là giọt nước trong biển cả. Biết bao đứa ở khu phố ta? Còn bao nhiêu ở khu khác? ...Ngay có đến mười câu lạc bộ muốn phụ trách thì vẫn cứ là giọt nước trong biển cả.

- Nhưng đây là tấm gương tốt. Nếu chúng tôi phụ trách tốt “Nữ thần cá”, đào tạo chúng thành một đội bóng khá thì các câu lạc bộ khác sẽ noi theo, - Anh Xtê-pa-nếch đừng lời. Bên cạnh anh ai đó đang ngáy rất to. Huấn luyện viên quay lại., Pôn-đếch Pê-khô-vắc dựa vào vai anh, đầu ngả ra sau, mồm há hốc ngáy rền. Bên cạnh cậu đó Ma-da-rô cũng đang gật gù. Chỉ có Pê-rê-ca còn ngoan cường đứng vững ở vị trí của mình. Nhưng đôi mắt của cậu bé này cũng đã nhắm lại. Huấn luyện viên lay khẽ vai Pa-ôn-ca. – Này các chú! Muộn rồi, đi về nhà đi thôi.

Pa-ôn-ca ngáp rất to, rồi giụi giụi đôi mắt cay xè. Ma-da-rô giật mình như có ai đổ nước lạnh. Còn Pê-rê-ca chớp chớp đôi mi mắt rậm.

- Em không về. – Cậu bé ngang bướng. - Ở trong kia có người bạn tốt nhất của em. – Cậu hất đầu về phía cánh cửa trắng đối diện.

- Em cũng không. – Ma-da-rô tiếp lời bạn.

Pa-ôn-ca mệt mỏi đến mức chỉ gật gật đầu.

Huấn luyện viên định nói gì. Cùng lúc cánh cửa trắng hé mở. Khuôn mặt của chị y tá lộ ra. Tất cả đứng dậy, nhìn chị, chờ đợi.

- Ở đây ai là Xtê-pa-nếch? – Chị y tá hỏi khẽ.

- Tôi. – Huấn luyện viên bước ra khỏi hàng.

- Cậu bé gọi anh.

Pê-rê-ca đưa tay lên mồm, sững sờ vì sung sướng:

- Bạn ấy còn sống. – Nó kêu khẽ vui mừng.

Anh Xtê-pa-nếch bước vào phòng bệnh. Trong ánh sáng mờ của chiếc đèn đêm, anh nhìn thấy chiếc đầu quấn băng kín của Ma-nhút. Anh đi nhón chân lại gần. Từ giữa những vòng băng đôi mắt cậu bé chăm chú nhìn anh.

- Anh Va-xếch ...- Ma-nhút nói rất nhỏ. Cậu bé nặng nhọc giơ tay.

Huấn luyện viên nắm lấy bàn tay nóng, ướt mồ hôi của cậu bé.

- Pa-ra-gôn, chú bé thương yêu của anh...- Anh chỉ nói được có vậy.

- Anh Va-xếch! – Đôi mắt cậu bé sáng hơn. – Khi nào chúng ta đấu trận chung kết?

- Thứ bảy.

Những ngón tay cậu bé xoay trở nhẹ trong tay huấn luyện viên.

- Chúng ta phải thắng...phải thắng...anh...

Cậu bé nhắm mắt. Hai hàng mi dày in bóng xuống má.

- Chúng ta sẽ thắng. – Huấn luyện viên nói giọng chắc chắn.

Bàn tay chị y tá đặt lên vai anh.

- Anh phải ra. Cậu bé còn rất yếu.

- Nhưng đã khá hơn.

Chị y tá chỉ gật đầu.

3

Chị y tá thành thạo vảy chiếc nhiệt kế. Chị vẽ trên biểu đồ nhiệt độ đường chỉ đỏ, rồi cười với cậu bé.

- Này Pa-ra-gôn, chú có sức khỏe của gấu đấy! – Chị nói thánh thót như hát. – Một tuần nữa chú có thể đi lại được rồi.

- Còn những một tuần nữa. – Cậu bé nhắc lại, miệng cười với chị y tá theo lối riêng của mình. – Em muốn ngay hôm nay cơ.

- Ha, ha, sao mà nóng vội thế. Người khác như chú thì phải nằm cả tháng.

- Vì hôm nay trận đấu...

Hầu như tất cả bệnh viện đều đã biết đến trận đấu hôm nay. Tiền vệ trái của “ Nữ thần cá” chẳng những làm mọi người xung quanh chú ý, mà còn yêu mến.

Bệnh nhân nhỏ bé này hàng ngày được rất nhiều người tới thăm. Ngoài bọn trẻ khu Vô-la còn có cô Phơ-răng-na, ông thợ cắt tóc Sô-ren-ca, anh Xtê-pa-nếch, bác Lô-pô-tếch. Hơn nữa nhiệt tình mà cậu bé kể về đội mình, về trận đấu sắp tới có thể quyến rũ được tất cả người thờ ơ nhất với bóng đá.

Từ sáng sớm ở phòng bệnh người ta không nói chuyện gì khác ngoài chuyện bóng đá. Bệnh nhân chia làm hai phe. Một bên cổ vũ đội “ Nữ thần cá”, một bên ủng hộ đội “ Bất tử”. Những người hâm mộ “ Nữ thần cá” nhiều hơn. Ủng hộ đội “ Bất tử” chỉ có hai người: Bác thợ xây với chiếc xương sườn gãy, chị mật dịch viên bị thùng cà chua rơi làm giập ngón chân cái. Họ làm điều đó cũng chỉ vì họ đều ở khu Pra-ga, nơi có đội “ Bất tử”.

Chị y tá đã bước đi xa giường Pa-ra-gôn còn ngoái đầu lại trêu cậu bé.

- Thiếu chú, “ Nữ thần cá” sẽ thua!

Cậu bé ngồi nhồm dậy:

- Rồi chị xem. “ Nữ thần cá” sẽ không thua. Anh Va-xếch đã xếp đặt rất tốt.

- Chú thì chỉ có bóng đá trong đầu. – Chị y tá kêu lên.

- Không phải chỉ có bóng đá đâu chị ạ. – Cậu bé chống đỡ. – Sau hè em phải trở lại trường...- Nó thờ dài nào nùng.

- Chú buồn vì chuyện đó?

- Cũng hơi hơi. Vì không biết ai sẽ thay em đi nhặt chai, quét dọn hiệu cho bác Sô-ren-ca. Em đã có thâm niên trong ngạch này. Còn với trường học thì chưa biết sẽ ra sao. Thiếu tập luyện chị à. Lại còn cái chấn thương này. Em đã ngã đập đầu xuống, hừ “ lồm” cả sàn bê tông. Không biết tất cả trong đầu còn nguyên vẹn không.

- Chú khỏi lo. Tất cả đều còn nguyên vẹn. Có thể còn được sắp xếp lại khá hơn. – Chị y tá đùa.

Ma-nhút nhắm nghiền mắt lại. Nó đắm mình trong suy tưởng. Đây là công việc lý tưởng nhất khi ở viện. Khi đó người ta có thể thấy mình ở ngoài đường, đi dạo trong không gian, làm quen với người lạ, bước sang thế giới ước mơ.

Ma-nhút rất thích mơ ước. Dòng suy tưởng như sóng nước đưa cậu bé đi.

Cách đây chưa lâu cậu bé rất căm Cơ-rô-lê-vích. Cậu sẵn sàng “chơi” nhau với thằng này. Bây giờ thì thằng này bị đưa đi cải tạo, cậu lại thấy thương cho nó. Cơ-rô-lê-vích không còn có thể đi dạo trước cửa hàng bách hóa. Nó là thằng luôn có vẻ xa lạ, khinh khỉnh... Cơ-rô-lê-vích không còn. Cả “Cơn lốc” tan tành vì thiếu kẻ đỡ đầu. “Ông chủ” bị bắt ở khu Grô-khốp. Rô-mêch Váp-du-sắc còn đang lẩn trốn. Nhưng rồi công an sẽ tóm được nó. Đội “Cơn lốc” đã tan rã. Không còn cái đội, mà chỉ riêng cái tên cũng đã làm cho bao đứa trẻ say mê.

Có tiếng báo sột soạt. Ma-nhút mở mắt. Người nằm cạnh nó, anh thợ tiện ở khu Dê-ran đang lật trở tờ “Cuộc sống Vác-sa-va”.

- Này Pa-ra-gôn. – Anh nói. – Họ viết về cậu đây này.

- Chắc lại bác nhà báo Khu-din-xki. – Cậu bé bình thản nói. – Anh đọc xem nào.

- Hôm nay ở sân Ác-ri-cô-la, - Anh thợ tiện trịnh trọng đọc, - sẽ có trận chung kết giải các đội bóng tự lập giành cúp báo “Cuộc sống Vác-sa-va”.

- Cái đó thì rõ rồi. – Ma-nhút cắt ngang. – Nhưng họ viết gì về em.

- Từ từ... - Anh thợ tiện tìm kiếm trong cột báo. - Ồ, đây. Họ viết: “Nữ thần cá” bước vào trận đấu với đội hình yếu vì thiếu cầu thủ khá nhất Ma-ri-an Cát-chích. Đây sẽ là một thuận lợi cho đội “Bất tử”... - Anh thợ nhìn cậu bé. Cậu này gật đầu.

- Tất nhiên rồi. Nhưng chúng nó đừng có mừng vội. Bóng đá là môn thể thao mà nhiều lần đội yếu hơn đã được. Mỗi cầu thủ trên sân đều mong ước sẽ thắng. Mỗi cầu thủ trên sân đều muốn ghi bàn thắng. Nhiều lần kết quả phụ thuộc vào việc ai mong mỏi thắng nhiều hơn.

Cậu bé nói giọng nhỏ, yếu nhưng có sức thuyết phục lớn làm anh thợ phải gật đầu lia lịa.

Ma-nhút ngả người xuống nệm. Cậu bé nhắm mắt, hỏi:

- Máy giờ rồi anh?

- Năm giờ.

Cậu bé vùng dậy. Đôi mắt của nó long lanh nhìn khắp phòng.

- Trận đấu bắt đầu rồi! – Nó nói lớn. – Tất cả chúng ta phải nắm chặt tay để “ Nữ thần cá” của em thắng.

4

Khi cánh cửa hé mở, khuôn mặt đầy tàn nhang, hân hoan của Pê-rê-ca thò vào thì đã rõ ràng. Pê-rê-ca không đi một mình. Sau cậu bé là cả đội bóng, Ma-nhút nặng nề nhòm dậy. Đôi mắt xúc động của cậu bé nhìn từng khuôn mặt vui vẻ của các bạn.

- Chúng ta thắng 4:2 người anh em ạ. – Pê-rê-ca hớn hờ báo tin. Theo sau Pê-rê-ca là Ma-da-rô. Cậu bé này có điệu bộ rất trang trọng. Hai tay nó ôm chiếc cúp pha lê lớn. Sau đội trưởng là Pa-ôn-ca lêu ngêu. Khuôn mặt cậu ta trông rất ngây ngô, kỳ lạ như trước đó chiếc cúp vừa rơi vào đầu nó, làm cậu chóiang váng. Sau Pa-ôn-ca là tất cả: I-gờ-náy nhỏ bé với chiếc mũi dọc dừa rất đẹp. Cậu bé sạch sẽ như mới ở phòng tắm ra. Rồi Cơ-rích Xlôn-ết-xki, Mê-tếch Gra-lép-xki và các đội viên dũng cảm khác. Sau bọn trẻ là trung phong xuất sắc của “Pô-lô-nha”, huấn luyện viên yêu quý của bọn trẻ. Anh tươi cười, nháy mắt với cậu bé. Bên cạnh anh lấp ló khuôn mặt đầy mồ hôi của ông thợ cắt tóc Sô-ren-ca. Cuối cùng là bác Lô-pô-tếch. Bác thợ máy lúng túng nhìn xung quanh như chính bác phải chịu trách nhiệm về “ cuộc đánh chiếm” bệnh viện này.

Ma-da-rô đặt chiếc cúp lên bàn nhỏ cạnh giường. Cậu bé thở ra nhẹ nhõm. Pê-rê-ca đưa tay về phía Ma-nhút. Đôi tay nó không sạch. Người bệnh vẫn nắm chặt lấy. Cậu bé muốn nói gì đó nhưng nổi sung sướng, phấn khởi làm nó không nói được.

- Chúng ta đã thắng! – Pê-rê-ca nói. – Bàn thắng đầu thuộc về đội “ Bất tử”. Nhưng năm phút sau I-gờ-nát gỡ hòa. Sau đó, Ma-da-rô bắn phát thứ hai... Đến trước khi hết giờ tứ lại để lọt... Hừ, thế là phải đấu thêm. Nhưng chúng ta đã thắng. Hai quả đại bác của Ma-da-rô đã phá tan khung thành đối phương. Pa-ôn-ca tiếp đạn cho Ma-da-rô. Vậy đấy, hết trận 4:2.

Sau lời tường thuật ngắn ngủi này Ma-nhút tuy vẫn còn khó khăn, nhưng đã xúc động nói.

- Xin chúc mừng các bạn. – Để nhấn mạnh sự trang trọng, cậu bé nói thêm câu nói ưa thích của mình: - Xin chúc mừng các bạn một cách hợp pháp. – Cậu bé nhôen miệng cười với tất cả. Cùng lúc cậu bé nhìn thấy Skum-ba ở sau lưng ông Sô-ren-ca. Trong đám đông vui vẻ này nó chưa tìm được chỗ ngồi cho mình.

- Thế nào, Ri-sếch? – Ma-nhút nhìn nó.

Trên khuôn mặt Skum-ba hiện lên một nụ cười nhỏ, vẻ tự nhiên pha chút ngượng ngập.

- Ấy, chính vậy. – Pê-rê-ca đỡ lời. – Tớ quên không nói với cậu. Ri-sếch sang với chúng ta. Tất cả cầu thủ ở “Cơn lốc” đều muốn sang “Nữ thần cá”.

- Ngày mai chúng ta sẽ xem xét đến việc này ở cuộc họp. – Ma-da-rô như mọi lần, cứng rắn tuyên bố.

Pa-ra-gôn nghiêng người khỏi giường. Cậu giơ tay bắt tay Skum-ba, và nói vui vẻ:

- Thế thì tốt quá! Chúng ta sẽ là một đội mạnh hơn nữa.

HẾT!

Table of Contents

[Chương một](#)

[Chương hai](#)

[Chương ba](#)

[Chương bốn](#)

[Chương năm](#)

[Chương sáu](#)

[Chương bảy](#)

[Chương tám](#)